

புதிய காற்று

மாத இதழ்

மலர் 07 இதழ் 6 மே 2008

நிறுவனர்
எஸ். ராஜாஹஸன்

ஆசிரியர்
ஹாம்ம் முஸ்தபா
99524 00322

பொறுப்பாசிரியர்
சங்கர்

உதவி ஆசிரியர்
தமிழ்ப்பிரியன்
98421 15801

ஒருங்கிணைப்பு மற்றும் ஆலோசனை

இரா. காமராசு

பெ. அன்பு

மு.சி. இராதாகிருஷ்ணன்

வி. சிவராமன்

வடிவமைப்பு

டாட் காம்

தக்கலை, குமரி மாவட்டம்

செக் / டி.டி / மணியார்டர்

கீற்று வெளியீட்டகம்

(Keetru Veliyeetaham)

என்ற பெயரில் அனுப்பவும்

அலுவலக முகவரி

ஷிஃபா காம்ப்ளக்ஸ் முதல் மாடி,

142, வடக்கு வெளி வீதி,

யானைக்கல், மதுரை - 1

மின்னஞ்சல்

Shifa_media@yahoo.co.in

இணையதளம்

www.puthiyakaatru.ketru.com

www.thamizham.net

தனியிதழ் ரூ. 10/-

ஆண்டுச்சந்தா ரூ. 100/-

ஆயுள் சந்தா ரூ. 1000/-

உள்ளே.

தலையாங்கம்

கட்டுரைகள்

அக்டோபர் புரட்சியின் 11 ம் நாள் 14

சுருதியில் அந்நியமாதல் 54

பத்தி

ளரிகல் 5

தொடர்

கடவுளின் நிறுவனங்கள் 10

மூன்றாம் சினிமா 29

இது பௌத்த நிலம் 40

சிறுகதை

அவர்கள் இறந்திருக்கலாம் 8

பிறைக்கூத்து 46

கவிதைகள் 36

நூல் விமர்சனம் 61

தலையங்கம்

கர்நாடக சட்டமன்றத் தேர்தலில் காங்கிரஸ் தோற்றிருக்கிறது. கிட்டத்தட்ட எந்த அரசியல் கட்சியின் தயவுமின்றி தனித்தே ஆட்சியமைக்கும் அளவுக்கு பா.ஜ.க. அங்கே பலம் பெற்றிருக்கிறது. இந்த வெற்றியின் வழியாக தென்னிந்தியாவில் தனக்கான ஒரு சுய முகத்தை அக்கட்சி உருவாக்கி இருக்கிறது.

பா.ஜ.க -வுக்கு வெற்றியைப் பெற்றுக் கொடுத்ததில் கர்நாடக மக்களை விடவும் கர்நாடக மாநில காங்கிரஸ் கட்சிக்கும், அகில இந்திய காங்கிரஸ் கட்சிக்கும் பெரும் பங்கு இருக்கிறது.

‘வினைவலியும், தன்வலியும், மாற்றான் வலியும்’ தெரியாமல் காங்கிரஸ் ஒவ்வொரு முறையும் ஒவ்வொரு மாநிலத்திலும் தேர்தலை சந்திக்கிறது. குஜராத், உத்தரபிரதேசம், இராஜஸ்தான் என வரிசையாக அக்கட்சி தோல்விகளைச் சந்திப்பதற்கு அதன் தேர்தல் வியூகத்தின் சறுக்கல்களே காரணமாக அமைகின்றது. இன்றைக்கும் அக்கட்சி தன்னை அகில இந்திய அளவில் ஒரு ‘பெரியண்ணன்’ என்று நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறது. உண்மையில் அகில இந்திய அளவிலான அரசியல் மாற்றங்கள் வேறுவிதமாக இருக்கின்றன. அகில இந்திய கட்சிகள் என்று தங்களை சொல்லிக்கொள்கிற கட்சிகள் இந்தியா முழுவதும் தங்கள் கட்சியின் கிளைகளை வைத்திருக்கின்றனவே தவிர ஒரு அர்த்தத்தில் அவைகளும் வட்டாரக் கட்சிகளே. இந்தியா முழுவதுக்குமான ஒரு கட்சி ஆட்சி அமைப்பை எல்லா மாநிலங்களிலும் கொண்டு வருகின்ற வலுவும், சாத்தியப்பாடும் எந்த அகில இந்திய கட்சிக்கும் இல்லை. காங்கிரஸ் இந்த நடைமுறை உண்மையை உணர மறுக்கிறது. தொடர்ந்து அது மாநிலங்கள்தோறும் தோல்வியைச் சந்திக்கிறது.

பா.ஜ.க. -வை நாம் மதவாத இந்துத்துவ கட்சி என்கிறோம். உயர் ஜாதியினரின் மனோபாவத்தில் செயல்படும் கட்சி என்கிறோம்.. அதற்கு மாற்றான காங்கிரஸ் எப்படி இருக்கிறது? பா.ஜ.க. தீவிர

இந்துத்துவாவைப் பேசுகிறது என்றால் காங்கிரஸ் மிதமான இந்துத்துவத்தைப் பேசுகிறது. காங்கிரஸ் கட்சியின் இத்தகைய மிதமான இந்துத்துவ மனோபாவம் தொடர்ந்து அதன் வாக்கு வங்கியில் மிகப்பெரிய உடைப்பை உருவாக்கி இருக்கிறது. தீவிர இந்துத்துவத்தின் கோர வெறிக்கு தன் உயிரை கொடுத்த மகாத்மகாந்தி இந்துத்துவத்திற்கு எதிராக இறுதிவரை நின்ற நேரு போன்றவர்கள் வளர்த்தெடுத்த காங்கிரஸ் இயக்கம் இன்று மதச்சார்பின்மைக் கோட்பாட்டின் பிடிசளை கொஞ்சம் கொஞ்சமாக கை கழுவி வருகிறது. சோனியா, தான் ஒரு சிறுபான்மை சமூகத்திலிருந்து வந்தவர், தன்மீது சிறுபான்மை ஆதரவாளர் என்ற முத்திரை விழுந்துவிடக் கூடாது என்று எடுத்த முன்வைப்புகள் தோல்வியைத் தழுவி இருக்கின்றன. பா.ஜ.க. வின் உயர்ஜாதி மனோபாவத்திற்கு சற்றும் குறைவில்லாத அளவுக்கு காங்கிரஸ் இயக்கத்திலும் உயர்ஜாதி மனோபாவம் கொடிகட்டி நிற்கிறது. ராகுல்காந்தி அடித்தள தலித் மக்கள் வீட்டில் உணவருந்தும் காட்சிகள் காங்கிரஸ் உயர்ஜாதி மனோபாவத்தை மறைக்க போதுமானதாக இல்லை.

காங்கிரஸ் தலைமையாக நெடுநாட்கள் இருந்த இந்திரா காந்தியிடம் இருந்த அரசியல் கூர்மையும், துணிச்சலான நடவடிக்கைகளும் சோனியாவிடம் இல்லையே என்று எண்ணத் தோன்றுகிறது. ஒவ்வொரு மாநில தேர்தலும் யார் முதல்வர் என்று முன்னறிவிப்பு செய்வதில் காங்கிரஸ் தலைமையில் ஒரு நிலைப்பாடு எடுக்க முடியவில்லை. அந்த அளவுக்கு சோனியா காங்கிரஸ் கோஷ்டி நெருக்கடியில் சிக்கித் திணறுகிறது. யார் காலை யார் வாரி விடுவார்களோ என்று யாருக்கும் தெரியவில்லை. சோனியா அவர்களோடு ஆரம்பத்தில் ஒரு ஆலோசனை அமைப்பு அமைத்திருந்தார். அது தற்போது இல்லை என்றே தோன்றுகிறது. இது தொடர்பாக சமீபத்தில் அர்ஜுன் சிங் தெரிவித்த கருத்துக்கள் மிகுந்த பரிசீலனைக்குரியவை.

அடுத்து மிக முக்கியமான பிரச்சனை காங்கிரஸ் தலைமையிலான அரசின் பொருளாதார நடவடிக்கைகள், விலைவாசி உயர்வு, பணவீக்கம் அதிகரிப்பு, இணைய தள வர்த்தகம் எனும் புதிய பதுக்கல் கொள்ளை, அத்தியாவசியப் பொருட்களின் தட்டுப்பாடு,

சிறு தொழில்களுக்குள் பெரு நிறுவனங்களின் ஆக்கிரமிப்பு நுழைவு, பெட்ரோலியப் பொருள்களின் விலை உயர்வு, விவசாயிகள் தற்கொலை, பாதிக்கப்பட்ட மக்கள் பிரதமரை சந்திக்க முடியாமல் ஐந்து நாட்கள், ஆறு நாட்கள் காத்திருக்க வேண்டிய அவலம். என காங்கிரஸ் அரசின் பொருளாதார அணுகு முறையில் ஏற்பட்டிருக்கும் அவமான கரமான தோல்விகள் அக்கட்சிக்கு மக்கள் செல்வாக்கில் மிகப்பெரிய பின்னடைவை ஏற்படுத்தியிருக்கிறது.

மத்திய நிதியமைச்சரோ இவைகளைப் பற்றிய எந்த வலிகளும் இன்றி பங்குச் சந்தை வீழ்ச்சிகள் பற்றி பதற்றம் கொள்பவராக இருக்கிறார். காய்கறி சந்தைக்கும், பலசரக்குக் கடைக்கும், இதர கடை வீதிகளுக்கும் தொடர்ந்து செல்லக்கூடிய ஒவ்வொரு இந்தியக் குடும்பத் தலைவனும் பிற குடும்ப உறுப்பினர்களும் ஆளும் மத்திய அரசுக்கு எதிரான மனோபாவத்துடனே வீடு திரும்புகின்றனர்.

ஆனால் காங்கிரஸ் தனக்கு ஏற்பட்டுள்ள பின்னடைவைக் கண்டு அதிலிருந்து எந்தப்பாடமும் கற்றுக்கொள்ளவில்லை. அக்கட்சி கோஷ்டிப்பூசலின் பஞ்சாயத்துக்

களிலேயே பாதிக்கும் மேற்பட்ட நேரத்தை செலவழிக்கிறது. ஒவ்வொரு மாநிலத்திலும் மக்களோடு, தொண்டர்களோடு அறிமுகமுள்ள, செல்வாக்குள்ளவர்களை கட்சிப் பிரதிநிதிகளாக அமர்த்தாமல் ஒவ்வொரு பிரதிநிதி அறிவிப்பின் போதும் ஒரு புதுகோஷ்டி காங்கிரஸ் தலைமையால் உருவாக்கப்படுகிறது.

ஒவ்வொருமுறை காங்கிரஸ் தோல்வியைச் சந்திக்கும் போதும் நாம் இதுபோன்ற ஒரு பகுதியை எழுதுகிறோம். சிறுபான்மையினரும், மதச்சார்பற்றவர்களும், ஜனநாயகசக்திகளும் அக்கட்சி மீது வைத்திருக்கும் மரியாதைதான் காரணம். ஆனால் காங்கிரஸ் அந்த மரியாதையைத் தொடர்ந்து காற்றில் பறக்கவிடுகிறது. காங்கிரசுக்கு வேண்டுமென்றால் கர்நாடகத் தேர்தல் தோல்வியை பத்தோடு பதினொன்றாக இருக்கலாம். ஆனால் ஜனநாயகத்தின் மீதும் நல்லினக்கத்தின் மீதும் நம்பிக்கை வைத்திருப்பவர்களுக்கு இது மிகுந்த வலியைத்தருகிறது.

எஸ். ராஜா ஹஸன்
நிறுவனர்

கடிதங்கள்

உலகமயமாக்கல் முயற்சியில் அரசு மும்முரமாக உள்ளது. நாடு முன்னேறும் என்கிறார்கள் ஆனால் மக்கள்? தலையங்கம் அருமை. அரசுக்கு உண்மை நிலையை எடுத்துக்காட்டியுள்ளது. குடிநீர்த்திட்டம் மக்களின் ஜீவாதார பிரச்சனை. அதை அரசியல் ஆக்குவது அபத்தம். கிருஷ்ணாவின் குற்றச்சாட்டுக்கு கலைஞர் கூறிய விளக்கம் பணிவானதாக எடுத்துக்கொள்ளக்கூடாது. பண்பானதாக எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். பழந்தமிழில் புதிய பார்வை மீது தன் தீவிரப் பார்வையைக் காட்டியுள்ளார். வாய்மைநாதன் எஸ். நடராஜரின் 'சிரிப்பு' சிந்தனைக்குரியது.

பொன்சுமார்
சேலம்

மத்தியில் ஆட்சியைக் கைப்பற்றுவதே தனது இலக்கு என்று காங்கிரசும் ஐக்கிய முற்போக்குக் கூட்டணி அமைத்து மக்களிடம் பொய்யாக தேர்தல் வாக்குறுதிகளை அள்ளிவீசியாசகம் கேட்டுப்பெற்ற ஆதரவுடன் பதவியில் அமர்ந்து நான்கு ஆண்டுகள் ஆகியும் குறைந்தபட்ச அம்சத்திட்டங்கள் எதுவுமே நிறைவேறாமல் லஜைஹற்று ஜனநாயகத்துக்கு பெரும் கேடாக மகாத்மாவின் கொள்கைகளையும் சிதறடித்துச் சீரழித்ததுதான் மிச்சம். புதிய மொந்தையில் பழைய கள் ஒளிர்கிறது இந்தியா எனப் பசப்பிய வாஜ்பேயி அரசின் சாதிய இந்துத்துவ தகராறுகளில் மனமுடைந்த இந்திய வாக்காளர்கள்

மன்மோகன் சிங் ஆட்சியில் மன்றாடி துளி நம்மையுமின்றி ஏமாந்தார்கள். பொருளாதாரவளர்ச்சி எனப் பாசங்கு செய்த காங்கிரஸ் கூட்டணி விலைவாசி உயர்வைக் கட்டுப்படுத்த முடியாமல் திடீர் தேர்தலுக்குத் தள்ளப்படும் அளவுக்கு கிஞ்சித்தும் பொறுப்பில்லாமல் நாட்களை நகர்த்தி வருகிறது. சிறுபான்மை முஸ்லீம்களை கைக்குள் போட்டுக்கொண்டு ஜெயித்துக் காட்டப்போவதாக மார்தட்டும் மன்மோகன்சிங் கட்சி மதஅடிப்படையாதிகளின் அட்டுழியங்களை பொருட்படுத்தாமல் 'பொடா' வை லாவகமாக தவிர்க்க மீண்டும் பற்றி எரிகிறது ராஜஸ்தான். ஹர்க்கத் உல் ஜிகாதி இல்லாமி செய்த சதி என பகிரங்கமாக்கப்பட்டுப் பாராமுகமாய் இருந்து வருகிறது மத்திய அரசு. மதச்சார்பற்ற அரசு என டைட்டில். ஆனால் தீம் மாறவில்லை என மே இதழ் தலையங்கம் காட்டிய ஆதாரங்களை நம்பத்தான் வேண்டும். முஸ்-ம்களுடைய தாக்கம் காங்கிரசில் தொடர்கிறது. வகுப்புவாதமும் மத வெறியும் காலம் நேரம் கடந்தவை கிறித்தவ சீயோனிசம் 20 நூற்றாண்டுகளுக்கு மேலாகியும் முதலாளித்துவ அறிவி-களிடம் இந்த ஏதேச்சதிகார வெறி பிரதிப்ப-த்துக் கொண்டிருக்கிறது. அமெரிக்காவின் சட்டாம்பிள்ளைத்தனம் எ.கா. ஈராக்கில் சன்னிகளும், ஷியாக்களும் ஒருவரையொருவர் புஷ்ஷிடம் காட்டித்தந்ததுதானே காரணம்? இந்தியாவிலும் கரைந்து வருகிற தேசிய ஒற்றுமைக்கு ஒக்கேனக்கல் பிரச்சனையே சாட்சி. அதிசயிக்கத்தக்க அமெரிக்கன் கல்லூரி 127 ஆண்டுகள் வரலாறு ஆயினும் இப்போது பல பரிதவிப்புகளுக்கு இடம் கொடுத்திருப்பது பெருமைக்குரியதல்ல.

சாமி
திருவண்ணாமலை

போதுமா - 15 அடி நீள தீண்டாமை நீக்கம்?

இன்குலாப்

சாதி என்பது இந்துக்கள் கலந்து உறவாடுவதற்குத் தடையாக உள்ள கற்கவரோ கம்பிவேகயோ அல்ல; சாதி என்பது ஒரு எண்ணம், ஒரு மன நிலை. எனவே சாதியை ஒழிப்பது ஒரு பெ'திகத் தடையை அழிக்கும் செயல் அல்ல: மக்களின் மனதில் மாற்றம் ஏற்படுத்தும் செயல்

அண்ணல் அம்பேத்கார்

சாதி என்பது அப்படியே ஒரு பௌதிகத் தடையாக எழுந்து நின்ற கொடுமையைத் தமிழகம் கண்டிருக்கிறது. மதுரை மாவட்டத்தின் உத்தப்பூரத்தில் தாழ்த்தப்பட்டோரைத் தடுக்கும் ஒரு தடைச் சுவரையே எழுப்பி வைத்திருக்கிறார்கள் ஆதிக்கச் சாதியினர். 1991 இல் சாதி இந்துக்களுக்கும் தாழ்த்தப்பட்டோருக்கும் ஏற்பட்ட ஒரு பூசல் காரணமாகச் சாதி இந்துக்களால் இந்தத் தடைச்சுவர் எழுப்பப்பட்டதாம். இச் சுவரை எழுப்புவதற்கு மாவட்ட அதிகாரிகள் முன்னிலையிலேயே இரு தரப்பும் ஒப்புதல் செய்துகொண்டதாகவும், இந்த ஒப்பந்தத்தை மீறமாட்டோம் எனச் சூடம் கொடுத்தித் தாழ்த்தப்பட்டோர் அல்லது இருதரப்பும் சத்தியம் செய்து கொண்டதாகவும் கூறப்படுகிறது.

விடுதலைச் சிறுத்தைகளின் சட்டமன்ற உறுப்பினர் தோழர். இரவிக்குமார் அவர்கள் 'உத்தப்பூரம் சுவர் பிரச்சனைக்காக 1993 இல் விடுதலைச் சிறுத்தைகள் கட்சி குரல் கொடுத்தது. சுவரொட்டி பிரசாரம், கண்டன ஆர்ப்பாட்டங்கள் நடத்தினோம்' என்று தீக்கதிர், வண்ணக்கதிர் பிற இதழில் கூறியுள்ளார். தலித் தலைவர்கள் இத்தகைய வன் கொடுமைகளுக்கு எதிராக குரல் கொடுத்தும் அரசுகள் கண்டுகொள்வதில்லை. தலித் மக்கள் மீது சமூகம் தீண்டாமையைப் பேணுவதுபோல், அரசுகளும் தலித் தலைவர்கள், இயக்கங்கள் முன்வைக்கும் கோரிக்கைகளின் மீது தீண்டாமையையே பேணுகின்றன. அரசு மனு தர்மத்தின் துருப்பிடித்த இயந்திரமாகவே செயல்படுகின்றது. அரசு என்பது வேறொன்றுமில்லை ஆட்சிக்கு

வந்த அரசியல் கட்சிகள், அதிகாரிகள் என்பதைத் தவிர மனு செத்துப்போய்விடவில்லை.

அறிஞர் அம்பேத்கர் அவர்கள் சாதியம் குறித்த ஆய்வுகளில் பல்வேறு கேள்விகளை எழுப்பி விடையும் காணுகிறார். அவர் எழுப்பிய முக்கியமான ஒரு கேள்வி:

இந்துக்களுக்கும் தீண்டத்தகாதோருக்கும் இடையிலான சமூக உறவை இன்றும் மனுவின் சட்டம் கட்டுப்படுத்துகிறதா?

1936 இல் எழுப்பிய கேள்வி இது. இதற்கு அவர்காலத்திய சான்றுகளை முன்வைக்கிறார். அம்பேத்கர் அவர்கள் பிறந்தது தொட்டே தீண்டாமைக் கொடுமையை அனுபவித்தார். அவர் பிறந்த மகாராஷ்டிரத் திலும், இந்தியாவிலும், பல்வேறு கொடுமைகளைக் கண்டும் கேட்டும் அறிந்தவர். எனினும் இந்தத் தீண்டாமைக் கொடுமைக்கு முதன்மையான சான்றாகத் தமிழ்நாட்டில் இராமநாதபுர மாவட்டத்தில் தாழ்த்தப்பட்டோர் மீது ஆதிக்க சாதிகள் விதித்த எட்டுத் தடைகளைத்தான் சுட்டிக் காட்டுகிறார். ஆண்டைகளுக்கு தாழ்த்தப்பட்டோர் செய்தே தீரவேண்டிய கட்டாய உழைப்பு, அவர்களின் நடை, உடை பாவனைகளில் மேற்கொள்ள வேண்டிய பணிவடக்கம் முதலியன இத்தடைகளில் அடங்கும்.

பெரியாரின் சுயமரியாதைப் புயல் இங்கு வீசியது. தாம் செய்கிற பணிகளைத்தான் தமிழகத்தில் பெரியார் செய்வதாக அம்பேத்கார் அவர்களும் கருதினார். பார்ப்பனிய எதிர்ப்பு, பல சமூக நகர்வுகளை முற்போக்கான திசையில் கொண்டு சென்றது. இட ஒதுக்கீடு, குலக்கல்வி எதிர்ப்பு இப்படிப் பல முன்னுதாரணங்களின் தாயகமாகத் தமிழகம் விளங்குகிறது. எனினும் இந்த முன்னுதாரணங்களும், நகர்வுகளும் வெறும் தோற்றப் பிழைகளோ என்று ஐயுறத் தோன்றுகிறது.

தேவீர்க்கடைகளில் கடைப்பிடிக்கப்படும் இரட்டைக்குவளை முறை,

தாழ்த்தப்பட்டோருக்குச் சுடுகாட்டு மறுப்பு, வெண்மணி தொடங்கி அவர்கள் மீது தொடுக்கப்படும் கொலைகள், பாலியல் வன்முறைகள், வன் கொடுமைகள், இத்தகைய இழிவுகளின் அடையாளங்கள் துடைக்கப் படவில்லை. இரட்டைக்குவளை முறை பற்றிச் சொன்னால், மறுத்துவிடுவதே ஆட்சியாளர்களின் போக்காக இருந்து வந்தது. பிறகு ஆதாரங்கள் முன்வைக்கப்பட்டால் ஏற்பதும் அதை ஒழிப்பதற்கான செயல் உறுதி அற்றிருப்பதும், கழக ஆட்சிகளின் இலட்சணங்களாக இருந்து வருகின்றன. இப்படிப் பல நடப்புகளைப் பட்டியலிடலாம்.

இதில் ஒன்றுதான் இந்தத் தடைச் சுவர். ஒரு கட்டைப் பஞ்சாயத்து முறையில் செய்யப்பட்ட ஒப்பந்தத்தின் பேரில் எழுப்பப்பட்ட இந்தத் தடைச் சுவரின் நீடிப்புக்கான நியாயத்தை ஆதிக்க சாதிகள் பேசுவதும், பல அரசியல் கட்சிகள் (பெரியாரைக் கொண்டாடுபவை) ஆதரிப்பதும் வெட்கக் கேடானவை.

22.05.08 அன்று மாலை தேவநேயப் பாவாணர் நூலகத்தில் கருத்தரங்கமொன்றில் உத்தப்புரத்தின் மனசாட்சி என்ற தலைப்பில் தமிழ்நாடு முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தால் ஒரு கூட்டம் நடத்தப்பட்டது. உத்தப்புரத்தில் சாட்சியாக திரு. பொன்னையா, (தலைவர் உத்தப்புரம்) வருகைத்தந்திருந்தார்கள். தோழர். ச. செந்தில்நாதன் தலைமை தாங்கினார்.

இதில் த.மு.எ.ச துணைப் பொதுச்செயலாளர் கவிஞர் சு. வெங்கடேசன் பேசும்போது பல அதிர்ச்சிச் செய்திகளை வெளியிட்டார். அந்த ஊரில் தடுப்புச் சுவர் மட்டுமல்ல, தாழ்த்தப்பட்டோருக்குத் தனி பள்ளி, தனிக்குவளை, இப்படிப் பல 'தனிகள்! அத்துடன் 1991 இல் எழுப்பப்பட்ட இந்தச் சாதி அசிங்கம்.

பல தேர்தல்கள் வந்தன. எல்லா அரசியல் கட்சிகளின் கொடிகளும் பறந்தன. இந்திய தேசியக் கொடியும் விடுதலை நாட்களிலும், குடியரசு

ஆண்டைகளுக்கு தாழ்த்தப்பட்டோர் செய்தே தீர்வேண்டிய கட்டாய உழைப்பு, அவர்களின் நடை, உடை பாவனைகளில் மேற்கொள்ள வேண்டிய பணிவடக்கம் முதலியன இத்தடைகளில் அடங்கும்

நாட்களிலும் ஏறி இறங்கின. எதுவும், இந்தத் தீண்டாமைத் 'தனிகளை' ஒன்றும் செய்யவில்லை.

இந்திய கம்யூனிஸ்ட் கட்சி (மார்க்சிஸ்ட்) சார்பிலாக தமிழ்நாடு தீண்டாமை ஒழிப்பு, முன்னணி இதை அரசின் கவனத்துக்குக் கொண்டு வந்தது. இதை இந்து நாளிதழ் செய்தியாக வெளியிட்டது. அத்தனைக்கும் மேலாக மார்க்சிஸ்ட் பொதுச் செயலாளர் பிரகாஷ் காரத் மே 7 அன்று சுவரைப் பார்க்க வருவதாக அறிவித்தார். 'சுவர் இடிக்கப்பட வேண்டும், இல்லையேல் நாங்கள் இடிப்போம்' என்று மார்க்சிஸ்ட் கட்சியும் அறிவித்தது. அதன்பிறகு மாவட்ட ஆட்சித்தலைவர் உள்ளிட்ட அதிகாரிகள் இதுகுறித்துக் கவனம் கொண்டதுபோல் காட்டிக்கொண்டனர்.

600 மீட்டர் நீளம் கொண்ட அந்தப் 10 அடி உயரச் சுவரில் 15 அடிக்கு மட்டும் உடைப்பை ஏற்படுத்தியுள்ளனர். 'பொல்லின்' சுவர் உட்பட்ட எல்லாத் தடைச் சுவர்களும் தகர்க்கப்படுகிற காலம் இது. இந்தச் சாதியச் சுவரில் 15 அடிக்கு மட்டும் உடைப்பை ஏற்படுத்திவிட்டு அரசு மனநிறைவு கொண்டுவிட்டது. 15 அடிக்குத் தீண்டாமை நீங்கினால் போதுமா? 15 மி.மீ. அளவுக்குத்தான் மலத்தைச் சுத்தம் செய்வார்களோ?

இதற்குப் பிறகு நடந்தவை முற்றிலும் மனித மேன்மைக்கு எதிரானவை. தலித் விடுதலைக்கு அச்சுறுத்தலானவை. சுவர் 15 அடி உடைக்கப்பட்டதைப் பொறுத்துக்கொள்ளாத அந்த மேல் சாதியினர் பக்கத்தில் உள்ள மலைக்குப் போய் தங்கிவிட்டனர். அவர்கள் தங்கிய இடம்கூடத் தலித்துகளுக்குச் சொந்தமானது என்று எழுத்தாளர். ச.தமிழ்ச் செல்வன் கூறியுள்ளார். இப்படி மலையேறியவர்களைத் தமிழகத்தின் பல அரசியல் கட்சித் தலைவர்கள் (ஆளுங்கட்சி சட்டமன்ற உறுப்பினர் உட்பட) போய் பார்த்து ஆறுதல் கூறியுள்ளனர். இப்படிப் பாதிக்கப்பட்டவர்களுக்காக இலட்சக்கணக்கில் நிதி உதவி செய்துள்ளனர். மூட்டை மூட்டையாக அரிசி, பருப்பு முதலியவற்றையும் வழங்கியுள்ளனர். அரசு அதிகாரிகளும் தங்கள் பங்கில் ஒருகுறையும் வைக்கவில்லை ஆறுதல் கூறியது மட்டுமல்லாமல் அவர்களைத் தணிவு செய்வதற்காக அமைதிப்பேச்சிலும் ஈடுபட்டுள்ளனர். கடைசியில் ஒரு வழியாக சாமி மலையிறங்கி வந்துவிட்டது.

பல நிகழ்வுகள் என் நினைவில் நகர்கின்றன. எத்தனைமுறை தாழ்த்தப்பட்டோர் ஓட ஓட விரட்டப்பட்டுள்ளனர். கொடுமை பொறுக்காமல் ஊரைவிட்டே போயுள்ளனர்? அப்பொழுதெல்லாம் தலித் மக்களை ஆதிக்கச் சாதிகளுடன் சேர்ந்து துரத்திய காவல் துறையும், அரசும், இப்பொழுது ஏதோ ஒரு குற்றத்தைத் செய்துவிட்டதுபோல் தாழ்ந்து தள்ளாடி நிற்பது ஏன்?

அந்தத் தீண்டாமைச் சுவருக்குமேல் மின் கம்பிகள் கட்டப்பட்டு அதற்கு மின்சாரம் வழங்கப்பட்டிருக்கிறது. சட்டமன்றத்தில் இது சுட்டிக்காட்டப்பட்ட பிறகுதான் மின் வழங்கல் நிறுத்தப்பட்டுள்ளது. தொடர்புடைய அதிகாரிகளுக்கு, தாங்கள் வன்கொடுமைக்குத் துணைபோகிறோம் என்று உறுத்தல் ஏற்படாதது ஏன்? மலையேறிய மக்களிடம், அரசு ஏன் கடுமையாக நடந்துகொள்ளவில்லை? இது தீண்டாமை வன்கொடுமை குற்றம் சார்ந்தது என்று ஏன் எச்சரிக்கவில்லை? இதை முன்னின்று நடத்திய சாதியத்தலைவர்களை வன்கொடுமைத் தடுப்புச் சட்டத்தில் கைது செய்யாதது ஏன்? அந்த இழிவுச்சுவரை முற்றிலும் தரைமட்டமாக்காதது ஏன்?

600 மீட்டர் நீளம் கொண்ட அந்தப் 10 அடி உயரச் சுவரில் 15 அடிக்கு மட்டும் உடைப்பை ஏற்படுத்தியுள்ளனர். பெர்லின் சுவர் உட்பட்ட எல்லாத் தடைச் சுவர்களும் தகர்க்கப்படுகிற காலம் இது

பெருந்தலைவர் காமராசர் ஆட்சிக்காலத்தில் நடந்த முதுகுளத்தூர் கலவரத்தை அரசு செயல் உறுதியுடன் அடக்கியது. தொடவே முடியாது என்று கருதப்பட்ட சாதியத் தலைவரைச் சிறையில் அடைத்தது. தாழ்த்தப்பட்ட ஒருவரையே அறநிலையத்துறை, உள்துறை அமைச்சராகவும் அமர்த்தியது. அவர்களை தலைநிமிரச் செய்தது. அப்பொழுது பெருந்தலைவர் காமராசருக்குப் பெரியார் என்ற துணை இருந்தது.

இன்று பெரியாரின் வழிப்பட்டது என்று சொல்லும் ஆட்சிகளில் பெரியாரும் இல்லை, அண்ணல் அம்பேத்கரும் இல்லை. திண்ணியம் முதல் உத்தப்பிரம் வரை-கொடுமைகள் எந்த ஒரு சிராய்ப்பும் இன்றி தொடர்கின்றன.

வெள்ளக்காயத்தில் சிறந்தது PC வெள்ளக்காயம்
என அனைத்துக்களின் தரமான
ஆதரவுபெற்ற ஒரு வெள்ளக்காயம்

PC
COMPOUNDED

பெருங்காயம்

P.C. COMPANY
Office
15, Venkalakkadai 1st Street,
Madurai-625 001. Ph : 0452-2624331
P.C. Agencies : Chennai. Ph : 044 - 25388576

Manufacturers
5/244-A, Sivagangai Main Road, Near Pandi Kovil,
Madurai - 625 020. Ph: 0452 - 2582423, 2582324

PC
ரோஸ்
கம்ப்யூட்டர்
சாமிவிராணிகள்

PC **ROSE**
HARDWARE LOCAL

அவர்கள் இறந்திருக்கலாம்

எட்கர் கெரட்

தமிழில் யதி அதீசயா

ஹனுக்கா விடுமுறையில் என் பெற்றோர்கள் என்னை ஒரு வார கால தொலைவில் தூங்கும் (பயிற்சி) முகாமுக்கு அனுப்பி வைத்தார்கள். அங்கே சென்று சேர்ந்த கணத்திலிருந்தே எனக்கு அது பிடிக்கவில்லை. எனக்கு அழவேண்டும் போல் தோன்றியது. மற்ற குழந்தைகள் எல்லோரும் எப்போதும் மகிழ்ச்சியாகவே இருந்தனர். என்னால் அதன் காரணத்தைக் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை. அதனால் இன்னும் அதிகமாக அழ வேண்டும் போல் தோன்றியது. நாள் முழுவதும் நான் என்னவெல்லாமோ செய்து கொண்டிருந்தேன். நீச்சல் குளத்துக்குப் போனபோதும் வாயை இறுக்க மூடி இருந்தேன். ஒரு வாரத்தை பேசவில்லை. அதனால் என் குரலில் ஒலிக்கும் கண்ணீரை மற்ற குழந்தைகள் அடையாளம் கண்டு கேலி செய்ய முடியவில்லை.

அந்த இரவில், விளக்குகளை அணைத்த பிறகு, நான் சில நிமிடங்கள் காத்திருந்தேன். பிறகு நேராக சாப்பாட்டு அறைக்கு அடுத்து உள்ள தொலைபேசியை நோக்கி விரைந்தேன். வெளியே மழை பெய்து கொண்டிருந்தது. நான் வெறும் பைஜாமா அணிந்து வெற்றுக் கால்களுடன் அழுக்கு நீரில் இறங்கி ஓடினேன். காற்றிலிருந்த ஈரப்பதம் என் வாயைத் திறக்க வைத்தது. என் வாயிலிருந்து வெளியான கீச்சொலி என்னுடையதாகத் தோன்றவில்லை. எனக்குப் பயமாக இருந்தது. நான் தொலைபேசி என்னை அழுத்தினேன். அப்பா

மறுமுனையில் பதிலளித்தார். நான் தொலைபேசியைத் தொடும் வரைக்கும் அம்மாதான் மறுமுனையில் பேசுவார்கள் என்று எதிர்பார்த்தேன். இப்போது வாடைக்காற்றும், மழையும், என் கீச்சுக்குரலும் எதைப்பற்றியும் அதிகம் யோசிக்க வைப்பதாக இல்லை. நான் அப்பாவிடம் சீக்கிரமாக வந்து என்னைக் கூட்டிச் செல்லுமாறு வேண்டினேன். சொல்லி முடித்ததும் அழுகை பொத்துச் சாடியது. அப்பாவுக்கு கொஞ்சம் கிறுக்கு போல; என்னிடம் இரண்டு தடவை “என்ன பிரச்சனை? என்ன” என்று கேட்டார். பிறகு அம்மாவிடம் பேசச் சொன்னார். நான் அழுது கொண்டேயிருந்தேன். ஒரு வாரத்தை கூட பேச முடியவில்லை.

“நாங்கள் உடனடியாக வந்து உன்னைக் கூட்டி வருகிறோம்” அம்மா சொன்னார்கள். அப்பா ஏதோ முணுமுணுப்பதும் பதிலுக்கு அம்மா போபிஷ் மொழியில் கடி கொடுப்பதும் கேட்டது. “டேன்டுஷ், நான் பேசுவது கேட்கிறதா?”.. என்று அம்மா கேட்டார்கள். “நாங்கள் நேரடியாக வந்து உன்னைக் கூட்டி வருகிறோம். எங்களுக்காக அறையில் காத்திரு. வெளியில் குளிராக இருக்கிறது. உனக்கும் சளி பிடித்திருக்கிறது. எங்களுக்காக உன்னுடைய அறையில் காத்திரு. வருத்தப்படாதே, நாங்கள் வந்து சேர்ந்துவிடுவோம்...”

நான் தொலைபேசியை வைத்துவிட்டு

வாசலுக்கு ஓடினேன். அழுக்கைய அடக்கிக் கொண்டு அவர்களுக்காக காத்திருந்தேன். அவர்கள் புறப்பட்டு வந்து சேர ஒரு மணி நேரத்துக்கு மேலாகும் என்பது தெரியும். என்னிடம் கைகடிகாரம் இல்லை. எனவே என் மனதுக்குள் பலவிதமாக நேரத்தை கணக்கிட்டுக் கொண்டிருந்தேன். எனக்கு ஒரேசமயத்தில் குளிராகவும், காய்ச்சலாகவும் இருந்தது. அவர்கள் இதுவரை வந்து சேரவில்லை. என்னுடைய

என்னுடைய கணக்குப்படி நான் இருநூறு வருடங்களாகக் காத்துக்கொண்டு இருப்பதுபோலத் தோன்றியது
சூரிய உதயம் துவங்கிவிட்டது. அவர்கள் வருகிற அறிகுறியே இல்லை

கணக்குப்படி நான் இருநூறு வருடங்களாகக் காத்துக்கொண்டு இருப்பது போல தோன்றியது. சூரிய உதயம் துவங்கிவிட்டது. அவர்கள் வருகிற அறிகுறியே இல்லை. நாய்க்குப் பிறந்தவர்கள், வருவதாகப் பொய் அல்லவா சொல்லியிருக்கிறார்கள்! நான் அவர்கள் செத்தொழிந்திருப்பார்கள் என்று நினைக்கிறேன். எனக்கு அழகை பெருக்கெடுத்து ஓடியது. கடைசியில் ஒரு கண்காணிப்பாளர் என்னைப் பள்ளிக்கூட மருத்துவமனைக்கு கூட்டிச் சென்றார். எனக்கு ஒரு மாத்தியைத் தந்துவிட்டு யாரோடும் பேசக்கூடாது என்றார்கள்.

மதியம் ஆனபோது ஒரு பெண்மணி கையில் தம்ளர்களுடன் உள்ளே நுழைந்தாள். அங்கே நின்ற நர்சிடைம் ஏதோ இரகசியமாய்ப் பேசினாள். நர்ஸ் தலையாட்டிவிட்டு இரகசியமான குரலில் பதில் பேசினாள். அவளது இரகசியக்குரல் என் காதில் கேட்குமளவுக்கு ஒலித்தது: “பாவப்பட்ட சின்னப் பையன். அவன் அதை யூகித்திருக்கலாம்....!”

கைகளில் தம்ளம் வைத்திருந்த பெண்மணி நர்சிடைம் வேறு என்னவோ கூறினாள். நர்ஸ் உரத்தச் சத்தத்தில் பேசினாள், “இதோபார் பெல்லா, நான் ஒரு படித்த பெண். பட்டிக்காட்டிலிருந்து வரும் படிப்பறிவு அற்றவள் அல்ல. ஆனால் சில விஷயங்களை விஞ்ஞானத்தால் கூட விளக்க முடியவில்லை....?”

பிறகு என்னுடைய மூத்த அண்ணன் ஏலி வந்தார். அவர் வாசலருகே குனிந்து நின்றபடி புன்சிரிக்க முயற்சித்தார். அவர் நர்சிடைம் சிறிது பேசிய பிறகு என் கைகளைப் பிடித்து அழைத்துக்கொண்டு வாகனங்கள் நிறுத்துமிடத்துக்கு வந்தார். அவர் அறையில் இருக்கும் என்னுடைய பொருட்களை எடுத்துக் கொண்டு வரச் சொல்லவில்லை.

“அம்மாவும், அப்பாவும் என்னைக் கூட்டிக் கொண்டு போக வருவதாகச் சொன்னார்கள்...” அரைகுறையாய் அழுதபடி சொன்னேன்.

அவர் என் கண்களைப் பார்க்காமலே சொன்னார். “எனக்குத் தெரியும்; எனக்குத் தெரியும்!”

“ஆனால் அவர்கள் வரவில்லை!” நான் அழைத்துவங்கினேன். நான் மழையில் நனைந்தபடியே ஓர் இரவு முழுவதும் அவர்களுக்காக காத்திருந்தேன். பொய் சொல்லும் நாயின் மக்கள்.... அவர்கள் செத்தொழியக் கூடாதா....?

அண்ணனுக்கு விருட்டென்று கோபம் வந்தது. எனது கன்னத்தில் ஓங்கி அறைந்தார். வாயை மூடும்படி குழந்தைகளுக்கு கொடுக்கப்படும் சாதாரண அடி அல்ல அது. அவரால் முடியுமட்டும் பலமாக அறைந்தார். என் கால்கள் நிலைதடுமாறி, நான் வானத்துக்கு எகிறி கீழே பொத்தென்று விழுந்தது போல் தோன்றியது. எனக்கு அதிர்ச்சியாக இருந்தது. ஏலி ஒரு பந்தைக் கைமாற்றிக் களிப்பது எப்படி என்று சொல்லித்தரும் நன்மைகொண்ட மென்மையான சகோதரன்; அடித்துப் பயங்காட்டும் முரடன் அல்ல. நான் தரையிலிருந்து எழுந்தேன். என்னுடைய உடம்பு நடுங்கிக் கொண்டிருந்தது. வாயில் உப்புக் கரித்தது. என்னுடைய தாடை வலித்தது. என்றாலும் நான் அழவில்லை. ஆனால் திடீரென ஏலி பேசினார்.

“சே....!” அவர் சொன்னார்: “சே.....எனக்கு என்ன செய்வதென்றே தெரியாமல் போயிற்று.....!” அவர் தரையில் உட்கார்ந்து அழத் துவங்கினார். சிறிது நேரம் கழிந்து அவராகவே சமாதானம் அடைந்தார். பிறகு நாங்கள் டெல் அவிவுக்குப் புறப்பட்டுச் சென்றோம். வழியில் அவர் எதுவும் பேசவில்லை. நாங்கள் அவர் வாடகைக்கு வசித்துக்கொண்டிருந்த வீட்டினுள் நுழைந்தோம். அவர் அப்போதுதான் இராணுவத்திலிருந்து வெளியே வந்து சிலரோடு சேர்ந்து அங்கே வசிக்கத் துவங்கி இருந்தார்.

“உன்னுடைய அம்மா...” அவர் சொன்னார்! “அதாவது நம்முடைய அம்மா....” நாங்கள் சிறிது நேரம் அமைதியாக இருந்தோம். “.....உனக்குத் தெரியுமா.... நம்முடைய அம்மாவும் அப்பாவும்....” அவர் மீண்டும் பேச முயற்சித்து முடியாமல் நிறுத்தினார். கடைசியில் எங்கள் இருவருக்கும் போதும் என்றாகி விட்டது. எனக்கு மிகுந்த பசியெடுத்தது. நேற்று மாலையிலிருந்து நான் எதுவும் சாப்பிடவில்லை. எனவே நாங்கள் சமையலறைக்குள் நுழைந்தோம். அண்ணன் எனக்கொரு முட்டை வறுத்துக்கொடுத்தார்.

(குறிப்பு: எட்கர் கெரட் (ETGAR KERET) இஸ்ரேய் நவீனச் சிறுகதை எழுத்தின் முன்னோடி. இஸ்ரேகன் தலைநகர் டெல் அவிவில் 1967-ல் பிறந்தார். திரைப்படத் துறையிலும் காலூன்றியவர். இவரது எபிரேய மொழியிலான சிறுகதையை ஆங்கிலப்படுத்தியவர் மிரியம் ஷ்லெசிங்வர்)

புராதனத் தாய்மையின் நெடுங்காலச் சோகமும் விசுவாசமற்ற நவீனப் பெண்களும்

யவனிகா ஸ்ரீராம்

பெண்களுக்கான வழிகாட்டுதல்களை அல்லது நியாயங்களை வகுப்பதில் இன்றைக்கு பேரளவு மதங்கள், தத்துவங்கள், உளவியல்கள் போன்ற பல நிறுவனங்கள் வலுவிழந்து கொண்டு வருகின்றன. பெருகும் பாலியல் வகைமைகள் அல்லது தன்பால் விருப்பங்களை உலகில் பல்வேறு நாடுகள் சட்டரீதியாக அனுமதித்திருப்பதன் மூலம் இறுகிய தேசிய, பழமைவாத ஆணிய அரசுகளுக்குள் ஒருவித உடைப்பை நிகழ்த்துவதில் பால் மற்றும் பெண் அரசியல்கள் வெற்றியடைந்து வருவதைக் கவனிக்க வேண்டும். குடும்பத்திற்கு வெளியே பெண்கள் அல்லது தன்பால் புணர்ச்சியாளர்கள் மைய பாலியல் தன்மையை வேறுபடுத்தினார்கள் என்பதைவிட தங்களின் தனித்த இருப்புகளை அடையாளமாக்குவதன்மூலம் நிலவிவரும் ஆணாதிக்க தந்தைவழிச் சமூகத்தைக் கடக்கிறார்கள் என்பதோடு புறவயமாய் புதியவகை பரிணாமங்களை இன்பமாகவோ, வலியாகவோ ஏற்கிறார்கள் என்பதை நாம் மரபார்ந்த, சமய, சாதிய, நவீன இறை நம்பிக்கைகளுக்கு வெளியே புரிந்துகொள்ள வேண்டியிருக்கிறது.

நாம் வலியுறுத்த விரும்புவதெல்லாம் பெண்கள் எந்த கருத்தியல் நிறுவனத்தின் கீழும் விசுவாசமற்றவர்கள் என்பதைத்தான். இது வரலாற்றுப்பூர்வமான நோக்கிற்கு உடன்பட்டதும், வரலாற்றுத்தன்மையை மறுதலிக்கும் பெண்களின் புதிய பார்வையையும் உள்ளடக்கியது எனவும் கூறலாம். பெண்கள் இயல்பிலேயே அராஜக வாதிக்களாக இருக்கிறார்கள். என்பதை அவர்கள் உடல்களின்மீது உலகமெங்கும் நிகழும் வன்முறை மற்றும் கருத்தியல் அடக்குமுறைகளின் வழியாக நாம் உறுதிப்படுத்திக் கொள்ளலாம். ஆண்வழியான கட்டமைப்புகள் யாவும் வரலாற்று ரீதியாகவே பெண்களை ஒடுக்குவதற்கும் ஆணாகிய தன்னை மறுஉற்பத்தி செய்வதற்கான கருவளங்களுக்கு ஒரு மூலக்கிடங்குகளாக பெண்களை மாற்றிக் கொள்வதற்கும் எந்தவித அரசியலுமற்ற பேச்சு, மொழி, குரல் எதுவுமில்லாத ஐடப்பொருளுக்கு இணையாக பெண்களைப் பயன்படுத்தி வருவதாக பெண்களே பேசத்துவங்கி நூறு வருடங்களுக்குமேல் ஆகிவிட்டது.

பழங்கால கிரேக்கச் சமூகத்தில் நடந்த அனைத்து யுத்தங்களும் பெண்களுக்காகவே நடந்தது என்ற ஒரு பார்வை உண்டு. போரில் இறந்துபோகும் ஆண்களை அல்லது அதன் இனத்தை மறுஉற்பத்தி செய்யவேண்டிய அவசியத்திலும் பல ஆண்களைக் கொல்வதன்வழி ஆதிக்கங்கள் நிலைநிறுத்தப்பட்டதன் அடியில் போர்வீரர்களை மீண்டும் பெற்றுத் தரும்படி பெண்கள் பல சாம்ராஜ்யங்களுக்குள் இடமாற்றமும் நிர்ப்பந்தமும் செய்யப்பட்டார்கள், கவர்ந்து செல்லும் அடிமைகளாக நடத்தப்பட்டார்கள். இது ஒரு நிலவுடைமை சார்ந்த இன அழகியல் வன்முறை எனலாம்.

பிறகு இந்தியா எனப்படும் ஒருங்கிணைக்கப் படாத நிலங்களின்மீதான படையெடுப்புகள், இன ஊடுருவல்கள்,

பெண்வழி தேசியம், பெண்வழி ஆளுமை, பெண் வழி நிர்வாகங்கள், சமபால் உலகம் என்பதன் நிறைவேறாத கனவுகள் பெண்களுக்கான அதிகார நீக்கம் செய்யப்பட்ட அல்லது அவர்களது இருப்பை, பாலியல் புணர்ச்சி அல்லது காமத்தின் கேலி உருபு என்பதாக நீடிப்பதை ஒரு பெண் எப்படி ஒப்புக்கொள்வாள்

புலப்பெயர்வுகள் யாவும் வெளியிலிருந்து இங்கு ஒருபோதும் பெண்களைக் கொண்டு வரவில்லை என்பதனை நினைவு கொள்ள வேண்டும். இந்தியர்களாகிவிட்ட ஆரியர்கள்கூட கணவாய் வழியே இங்கு வரும்போது பெண்களுடன் வரவில்லை. பிறகு தங்கள் வம்சவிருத்திக்கு இந்நிலங்களில் பரவிக்கிடந்த பெண்களையே பிராமணமயமாக்கி பயன்படுத்தினார்கள் என்பதே ஒருவித இனவரையியல் புரிதலாகக் கொள்ளலாம். அறிவின் மூலமான வேதங்களை ஆண்கள் மட்டுமே பயிலவேண்டும் என்ற நிபந்தனையோடு பெண்களை, ஒரு ஆண் வேதவிற்பன்னரை அல்லது ஒரு ஆண் ஆரிய பிராமணனை பெற்றுத்தரும்படிக்கு அவர்கள் பெண்களை ஒரு இன உற்பத்திக்கான கிடங்காக மாற்றிக் கொண்டார்கள். நீங்கள் சந்தனு மகாராஜா உள்ளிட்ட பாண்டவர்களின் பூர்வோத்திரம் முதலியவற்றைப் படிக்கும்போது ராஜமாதா முதல் பணிப்பெண்கள் வரை ராஜவம்சத்திற்கு பிள்ளைகள் பெற்றுத் தரும்படி நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டதை இத்துடன் சேர்த்துக் காணலாம். இப்படியாக தங்களுக்குக் கிடைத்த, அபகரித்த, சுவர்ந்த பெண்களின் வழியேதான் வேத, சமய, மத, இன, அரச ஆண்வழிச் சமூகம் அமைக்கப்பட்டதை நாம் அதிகாரக் கருத்தியலாகத் தெரிந்து கொள்கிறோம். மற்றபடி பெண்கள் ஆதிகாலம்தொட்டு சாதி, சமய, மத, அரசு நிறுவனங்களின் அதிகாரப்பிரதிநிதியாக இல்லை என்பதோடு அடிப்படையான குடும்ப அலகு வரை மறு உற்பத்திக்கான அவசியங்களுக்கு சிறைப் படுத்தப்பட்டிருக்கிறார்கள் என்பதை நாம் சமகாலம் வரை நீட்டிக்கலாம்.

இப்பொழுது இதன் மறுபக்கத்தை நாம் பார்க்க வேண்டும். மேற்சொன்ன நிறுவனங்களுக்கு பெண்கள் எப்போதும் விசுவாசமற்றவர்களாகவும் அலைக்கழிக்கப்படுபவர்களாகவும் மேற்சொன்ன எவற்றின் மீதும் ஆழ்ந்த பிரக்ஞையற்றவர்களாகவும் சிலசமயம் யாவற்றுக்கும் மாறாக நடக்கும் அராஜகவாதிகளாக இருப்பதையும் இங்கு நாம் ஞாபகம் கொள்ள வேண்டும். இதைத்தான், மரபார்ந்த ஒரு ஆண் என்பவன் 'பெண்களைப் புரியாத புதிர்' என்றும் 'அதிக ஆழமுள்ளவர்கள்' என்றும் சொல்லி பீதியும் கலக்கமுமடைகிறான். இன்றைய பின்

காலனித்துவ மாற்றங்களில் பெண்களின் சர்வதேசப் பிரச்சனைகள் அவரவர் வாழும் இடத்திற்கேற்ப நடைமுறைச் சிக்கல்களோடு இருந்தாலும் மேலைச் சமூகத்தில் வெள்ளை ஆணாதிக்கமாக மாறி கறுப்பினத்தவரை அரசியல்படுத்தியும் வெள்ளைப்பெண்களின் கீழ் கறுப்பினப்பெண்களின் நிலைபற்றின கேள்வியாகவும் பிளவுபட்டு ஒரே சமயத்தில் வெள்ளைக் கறுப்பின ஆண்களுக்குக் கீழான கறுப்புப்பெண்களின் பிரச்சனைகளாகவும் பன்மையடைந்து வருவதோடு இதன் நெருக்கடியில் புறவயமாகும் ஓரினப் புணர்ச்சிக்கான அரசியல் வலுத்துவருவதையும் நாம் கணக்கிலெடுக்கத்தான் வேண்டியிருக்கிறது. இந்தியாவில் இந்து மேல்சாதி ஆணாதிக்கமாக தலித்துகளும், தலித் பெண்களுக்கு மேல்சாதி பெண்கள், ஆண்கள் மற்றும் சுயசாதி ஆண்களுக்குக் கீழான ஒடுக்குமுறைகள் எனவும் விரிவடைந்து, நகர்மயமாதல், பொருளாதாரம் சார்ந்த கலப்புத் திருமணங்கள், பெண்களின் சுயச்சார்பு என குறுக்குமறுக்குமான போக்குகள் கலாச்சாரத் தளத்திலும் நிகழ்வதை ஒரு பெரும் ஆய்வாக பின்தொடர வேண்டியிருக்கிறது. மற்றபடி அரசு ஆதிக்கமென்பது இன்னமும் வர்ணாசிரம, சாதிய மையத்தில் இருந்துதான் உருவாகிறது என்பதோடு உலகமயமாதலில் அவற்றிற்கிடையே வன்முறை கூர்மையடைவதை நாம் முக்கியமாகக் குறிப்பிட வேண்டியிருக்கிறது.

பழங்கால உற்பத்திமுறையில் கைத்தொழில், விவசாயம் மற்றும் குழந்தை வளர்ப்பு போன்றவற்றில் பங்குபெற்ற மூன்றாம் உலகப் பெண்களின் வாழ்வியல் இதுவரை எந்த மாற்றமும் இல்லை என்பதுதான் சமூக ஆய்வாளர்கள் முன்னெடுக்கப்பட வேண்டிய ஆய்வு. பெண்வழி தேசியம், பெண்வழி ஆளுமை, பெண் வழி நிர்வாகங்கள், சமபால் உலகம் என்பதன் நிறைவேறாத கனவுகள் பெண்களுக்கான அதிகார நீக்கம் செய்யப்பட்ட அல்லது அவர்களது இருப்பை, பாலியல் புணர்ச்சி அல்லது காமத்தின் கேலி உருபு என்பதாக நீடிப்பதை ஒரு பெண் எப்படி ஒப்புக்கொள்வாள். அதனாலேயே ஆண் சாதி, மத, இன அதிகாரங்களுக்கு இயல்பிலேயே விசுவாசமற்ற பெண்கள் அரசு, குடும்பம் போன்ற நிறுவன அடிப்படையிலேயே குழந்தை வளர்ப்பு

மற்றும் தங்களது எதிப்பற்ற பாலியல் ஒடுக்கங்கள், வேலைகள் போன்றவற்றை ஒரு வலியோடு ஏற்று வந்துள்ளார்கள் என்றாலும் இன்றைய நவீனப் பெண்கள் அதற்கான உளவியல் காரணங்களை முற்றாகவே மறுக்கிறார்கள். சிக்மண்டு ஃபிராய்டின் இடிபஸ் காம்ப்ளக்ஸ் போன்றவை மறுபரிசீலனைக்கு உட்படுத்தப்படும் இந்நாளில் ஆண் குழந்தை யானாலும், பெண் குழந்தையானாலும் அதன் தாய்க்கு ஓரினப்புணர்ச்சியின் பங்குதாரர்கள் தான் என்ற அளவில் நிலவிவரும் மெத்தனப் போக்கு கொண்ட ஆண் நிறுவனங்களுக்கு வெளியே பெண்கள் தங்களது மறு உற்பத்தியை வித்தியாசமாகப் புறவயப்படுத்துகிறார்கள் அல்லது அரசியல்படுத்துகிறார்கள்.

பிரசவித்தல், பால்கொடுத்தல் மற்றும் உடலின் கதகதப்பில் இருத்துதல், பராமரித்தல், பசி மற்றும் சுகாதாரப் பிரச்சனையைக் கையாளுதல், தழுவுதல், மோகித்தல் என்றமுறையில் ஒரு தாய் தன் பூந்தசைகளோடு தன் குழந்தைகளின் பூந்தசைகளை ஒத்திசைத்து உரசிக்கொள்ளும் போது குழந்தைகள், தாயின் தன்பால் புணர்ச்சியின் அசைவுகள் நிறைந்த அல்லது அதில் பிரக்ஞையற்று பங்கு பெற்றுக் கொண்டிருக்கும் இணைகளாக ஒரு குறிப்பிட்ட வயதுவரை வளர்வதைத்தான் இங்ஙனம் நாம் சொல்கிறோம். ஆண் குழந்தையாக இருந்தால்

பாலுறுப்பின் வளர்ச்சி ஒரு குறிப்பிட்ட முதிர்ச்சி அடையும்வரை அது பெண் குழந்தைகளுக்கு இணையாக இருப்பதாகத்தான் ஆய்வுகள் கூறுகின்றன. ஆக குழந்தைகளின் வளர்நிலையில் ஒரு கட்டத்தில் சமூகமானது தாய்க்கும் அவளது குழந்தைக்கும் தன் நீதியைப் போதித்து தன்வயப்படுத்தும்போது தாய் தன் விலங்குத் தன்மையில் சமூக அறிவை நிர்ப்பந்தப்படுத்தி தன்னிலிருந்து விலகும் குழந்தைகளின் மாற்றத்தை (கற்பிதமான) நியாயம் என அறிந்தேற்கிறாள். இவ்விடத்தில்தான் குழந்தைகள் அவளது தன்பால் உறவிலிருந்து துண்டிக்கப்படுகின்றன. பிறகு அவைகள் வளர்ந்து மையப் பாலுணர்வு சார்ந்து ஒரு ஆணையோ, பெண்ணையோ சமூக மறுஉற்பத்தி மற்றும் உடல்நீதியான காமம் தீர்ப்பதற்கான அவசியமாய்த் தேர்ந்துகொள்ளும் போது அவர்களது தாய் விலங்கு தன்

குழந்தைகளுடன் புதிதாய் இணையும் அந்நியர்களோடு முரண்படுகிறது, வெறுக்கிறது அல்லது பயப்படுகிறது. தனிமையில் எந்த அரசியலுமற்று அதற்கான சமூக ஆதரவுமற்று அடிபணிந்து போவதைத்தான் புராதனத் தாய்மையின் தீர்க்கமுடியாத நெடுங்காலச் சோகமென நாம் வரையறுக்கலாம். பெண் தன் கணவனின் சந்ததி காப்பாற்றப்பட வேண்டும் என்பதற்காகத்தான் அன்பு, கடமை, பொறாமை, பிடிவாதம், தாய்மை மற்றும் விட்டுக்கொடுத்தல், தியாகம் என பல பண்புநலன்களின் முரண் பாடுகளுக்குள் பலியாகிறாள் என்ற மரபார்ந்த பார்வை அல்லது தெய்வீகமானது, எந்த அடிப்படையுமில்லாத ஒரு ஆணுக்கேயுரிய பெண்மீதான உயர்வுநவீரசியின் தந்திரங்கள் சார்ந்த வெறும் பழக்கவழக்கம் மட்டும்தான் என நாம் சொல்லலாம். இது ஒரு நிலவுடைமை

காலத்து எச்சம் என்றும் ஆதி விலங்குணர்ச்சியிலிருந்து பெண்ணை மீட்டெடுக்கும் கருத்தியல்களுக்கு இன்றும் ஒரு துணிவற்ற சமூகமாய் அவளை போகப் பொருளாக, கருப்பை கால்நடையாக நடத்திவரும் அவமானம் என்பதை ஆணாயிருக்கும் ஒவ்வொருவரும் சுய வெட்கத்துடன் ஒத்துக்கொள்ள வேண்டும். இத்தகைய பார்வையின் பின்னணியில்தான் இன்றைய வாழ்வில் பெண்கள் தனது உடல்களை ஊடகங்களின் முன்பு அல்லது பொதுவிடங்களில்

பகிரங்கப்படுத்துவதையும் புரிந்துகொள்ள வேண்டும். தன் உடலைக் காட்டி வசப்படுத்துவதில் உள்ள அரசியல் என்பது கருவளத்தை மர்மப்படுத்துவது அல்லது ஆதிக்கப்படுத்துவது என்பதிலிருந்து வெளியேற்றுவதற்கும் சுயேச்சை அடைவதற்குமாகத்தான் என்பதை புரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

இனி கர்ப்பப்பையோ, பிறப்பு உறுப்புக்களோ எந்த புனித நிறுவனங்களுக்கும் குறிப்பாக எந்த பாரம்பரிய குடும்பத்திற்கும் கூட உரித்தானதில்லை என்பதோடு அவற்றை தன்னுடைய தேர்வின் கீழ் அமைதிப்படுத்தவும் மனம்போல் பயன்படுத்தவுமான ஒரு மெய்ம்மையை பெண்கள் மெதுவாக மீட்டெடுக்கிறார்கள். சமீபமாக

தாய்மைப்பண்பின் நெடுங்கால அழகையற்ற ஒரு நவீன வாடகைத்தாயின் மூலமாக குழந்தையை மறு உற்பத்தியால் பெற்றெடுக்கும் வர்த்தகத்துக்குக் கீழ் அல்லது தனியுடைமைக்கு மேல் பொதுவில் விடுவதை நாம் புதிய அறமாகவோ வலியாகவோ ஒரு தீர்வுமற்று ஜடமாக நிற்பதைப்போலவே பல நிறுவனங்களும் பார்த்து நிற்கின்றன.

இதன் வளர்நிலைப்பாதையில் அல்லது இயங்கியலில்தான் மேலைச் சமூகங்களில் லெஸ்பியன்களுக்கு தனிநாடு வேண்டுமென்ற போராட்டம் வலிமையடைவதை நாம் குறிப்பிட்டுப் பேசுகிறோம். அறிவு அல்லது வளர்ச்சியடைந்த நாகரீகமென்கிற இன்றைய கற்பிதமான நிறுவனங்களின் பொருண்மைகளுக்கிடையில் பெண்ணும் கட்டுப்பட்டிருப்பதை பேச வந்த நாம் விலங்கியல்பில் ஒரு பெண்ணை ஆணோடு சேர்த்து எவ்வாறு இரண்டாம்பட்சமாக சுருக்கிவிட முடியும் என்பதை ஒரு கேள்வியாக வைக்கமுடியும். இப்பொழுது உற்பத்தி உறவற்ற மூலதனங்கள் உலக மயமாக்கலில் பெரும் வல்லமை பெற்று மூன்றாம் உலகங்களை தங்களுடைய வேட்டைக் காடுகளாக ஆக்கிக்கொண்டிருக்கும்போது அவற்றின் வளங்களுக்காக இன்னும் உழைக்கப்போகும் மனிதர்களை மறு உற்பத்தி வழியே பெற்றுத்தருவது என்பது மூன்றாம் உலகப்பெண்களின் தலைவிதியாகிறதா? அல்லது ஒற்றை ஆண் பெண், தனிக்குடும்பங்கள், மறு உற்பத்தியற்ற குடித்தனங்கள், வாடகைக்கு பிள்ளை பெற்றுக்கொள்பவர்கள் என குறைந்தபட்ச உள்மாற்றங்களை சந்தித்துக் கொண்டிருக்கிறது இன்றைய நவீன இந்தியா.

நீண்ட நெடுங்காலமாய் ஆண்களாய் இருப்பதற்கு அல்லது இருக்கப் பழகியதற்கு பெருமிதமடைபவர்களும் அல்லது வருத்த மடைபவர்களும், வெகுகாலமாய் பெண்களாய் இருப்பதற்கு அல்லது அதை நிரூபிப்பதற்கு துக்கம் அடைந்தவர்களும் அல்லது மகிழ்ச்சி அடைந்தவர்களுக்கும் இடையேதான் மையப் பாலுறவிலிருந்து விலகி தன்பால் புணர்ச்சிக்கு பிறப்பிலேயே மாற்றம் அடைபவர்கள் ஒரு புதிய பரிமாணமாக உருவாகியிருக்கிறார்கள் என்பதையும் இதில் பெண்ணே எல்லாவித கருத்தியல்களுக்கும் வெளியே உடலரசியலின் பன்மை உருக்களாய் இருக்கிறாள் என்பதை ஆண், பெண் ஆக உலகைப் பிரித்து வர்க்கமாய் நிறுவும் சிந்தனைமுறை இன்னும் எத்தனை

தலைமுறைக்கு மறைத்துவைக்கும் என்பதை ஆய்வாக்கி நாம் முடித்து வைக்கலாம்.

பின்குறிப்பு :

1. எந்த ஆணும் தன்னிலிருந்து பெண்ணை அரசியல்வழியே புறந்தள்ளுகிறான். ஒருபோதும் அவள் ஆணுக்கு ஒரு வாழ்மாதிரியாக அமைவதில்லை. தன் தந்தையின் வாழ்விலிருந்து எதிர்காலத்திற்கான அதிக செய்திகளை ஒரு ஆண் பெறுவதாக நம்புவது எந்தச் சந்தேகமும் இன்றி புற உலகம் ஆணாதிக்கமாய் கட்டமைக்கப்பட்டிருப்பதை உறுதி செய்கிறது. லெவிஸ்டிராஸ் சொல்வதுபோல, 'பழங்குடிச் சமூகமானது எந்த நவீனத்துவ நிபந்தனையுமின்றி தங்கள் காலத்திலேயே ஆரோக்கியமாகவும் திடமாகவும் வாழ்வதற்கான அறிவைப் பெற்றிருந்தார்கள் என்பதோடு, ஆயிரக்கணக்கான மூலிகைகள், வேட்டை உத்திகள், குடியிருப்புகள், தகவமைப்புகள், சடங்குகள், வழிபாடுகள், நம்பிக்கைகள் போன்றவற்றில் இன்றைய ஆற்றல் வழக்கொழிந்த ஜடமான, திறன்ற, ஒரே படித்தான அமெரிக்கமயமான நவீன மனிதர்களைக் காட்டிலும் சிறப்பாக இருந்தார்கள்' என்பதைப்போலவே பெண்களும் இந்த கருவள, மறு உற்பத்தி, அரசாதிக்க, நிறுவன நிர்ப்பந்தங்களுக்கு வெளியே புராதன தாய்மையுடனே தங்கள் அதிகாரத் தையும் தேவைகளையும் ஆண் துணையின்றி பூர்த்திசெய்து கொள்ள முழு வலுவடன் நிற்கிறார்கள் என்பதில் சந்தேகமில்லை. சமூக வயமாக எந்த ஆணின் திமிரும் இதில் குறுக்கிடாமல் இருக்கும்பட்சத்தில் அந்நடத்தையே ஒரு அறிவார்ந்த மெய்ம்மையும் அறமுமாகிறது.

2. ஓரினப் புணர்ச்சியாளர்கள் மையப் பாலுறவிலிருந்து விலகி தங்கள் வாழ்வை தீர்மானித்துக்கொள்ளும்போது மேலைச் சமூகத்தில் அது ஒருவகையான அரசியல் விடுதலையாக இருந்தாலும் மூன்றாம் உலகங்களில் ஓரினப் புணர்ச்சியென்பது ஏகாதிபத்தியத்திற்கான மறு உற்பத்தியை துண்டிப்பது என்று பொருள்படுகிறது. நிலவிவரும் குடும்பங்களின் மீதான உடைப்புகள் மற்றும் மாற்றுப் பார்வைகளை எதிர்காலத்தில் பின்தொடரப் போகும் இளைய சமூகத்தின் அரசியல் இவ்வகையில்தான் நமது புதிய பார்வைக்கு வசப்படுகிறது.

3. திருமணத்திற்கு வெளியே உடலுறவு வேண்டும்.

குடும்பத்தில் செய்யும் வேலைக்கு சம்பளம் வேண்டும்

மேற்சொன்ன இரண்டு நிபந்தனைகளும் 1990 -ஆம் ஆண்டு சீன பெய்ஜிங்கில் நடந்த உலகப்பெண்கள் மாநாட்டின் எளிமையான முடிக்கங்கள். ஏறத்தாழ 18 ஆண்டுகள் கழிந்துவிட்டன. உலகின் எந்த தேசிய, சோசலிச, ஜனநாயக அரசும் இதுவரை இவற்றை நடைமுறைப்படுத்த முடியவில்லை எனும்போதே இன்னும் காத்திருக்கும் பெண்களுக்கான போராட்டத்தின் நெடியபாதை கண்முன் விரிகிறது.

அக்டோபர் புரட்சியின் பதினொன்றாம் நாள் - பாராளுமன்ற ஜனநாயகத்தில் இந்திய இடதுசாரிகள் - கேரளாவை முன்வைத்து

எச். பீர்முஹம்மது

உலகம் ஒரு ஆக்கபூர்வமான மாற்றத்தைத் தேடிய இருபதாம் நூற்றாண்டில் ஏறத்தாழ முப்பத்தாறு புரட்சிகள் நடந்தேறியிருக்கின்றன. மகத்தான அக்டோபர் புரட்சி, ஜெர்மன் விவசாய புரட்சி, பிரெஞ்சு மாணவர் புரட்சி, மற்றும் சீன புரட்சி முதலான எதிர் நடவடிக்கைகளாக இருபதாம் நூற்றாண்டு கடந்தேறியிருக்கிறது. புரட்சியின் அகோன்னத வடிவத்தில் 19 -ம் நூற்றாண்டின் 1792 -க்கும் 1871 -க்குமான காலகட்டம் வரலாற்றில் மிக முக்கிய கவனத்தை அளிக்கிறது. 1972 -ல் பிரான்சில் நடந்த புரட்சி உலக வரலாற்றில் அதிகார, ஒடுக்குமுறை சமூகங்களுக்கு ஒரு மாற்று செயல் திட்டமாக அமைந்தது. அதன் பிறகான 1871 -ன் பிரான்சு கம்யூன் சோசலிச சமூக வடிவத்திற்கு தொடக்கமிட்டது மார்க்ஸின் சிந்தனை செயல் வடிவம் இதனின் தொடர்ச்சியே. அதற்கான தத்துவ தொடக்கத்தை, தரிசனத்தை அவர் ஹெகலிடம் இருந்து பெற்றார். ஹெகலின் தத்துவத்தின் வரலாறு பற்றிய உரைகள் (Lectures on philosophy of history) என்ற நூல் வரலாறு மனித இயல்பை எவ்வாறு நெறிப்படுத்துகிறது என்பதைப் பற்றி குறிப்பிட்டது. வரலாறு ஓர் அறிவுபூர்வமான போக்கைக் கொண்டிருக்கிறது என்றும், அதை ஆராய்வதன் மூலம் நம்மையும் நம்மைச் சுற்றி இருக்கும் இன்றைய உலகையும் புரிந்துகொள்ள முடியும் என்பதாக இருந்தது ஹெகலின் நிலைபாடு. இதன் மூலம் வரலாற்றின் போக்கு பற்றிய கருத்துக்கு மார்க்ஸ் வந்தார்.

ஹெகலின் வரலாற்றின் தத்துவம் என்ற நூலின் புகழ்பெற்ற வாக்கியமான “உலக வரலாறு என்பது சுதந்திரம் பற்றிய பிரக்ஞையின் வரலாறு என்பதைத் தவிர வேறில்லை”. (The history of world is none other than the progress of the consciousness of freedom). என்பது வரலாறு பற்றிய ஹெகலின் திசைவழியாகும். இந்த நூலில் ஹெகல் இந்தியா, சீனா, ஈரான் போன்ற கீழை நாடுகளை உதாரணமாகக் காட்டுகிறார். இங்கெல்லாம் ஓர் அரசன் மற்றும் குடிமகன் என்ற அமைப்பு காணப்பட்டது. இதில் அரசன்

மட்டுமே சுதந்திரமானவன். அவனின் கீழிருந்தவர்கள் சுதந்திரமற்றவர்கள், எது சரி, எது தவறு என்பதைக் கூட ஆராய இயலாத நிலையில் இருந்தார்கள். இதில் சுதந்திரம் என்பது குடிமகனின் பிரக்ஞைக்கு வெளியில் இருந்தது. சுதந்திரம் பற்றிய இந்தப் பார்வையில் ஹெகல் தாராளவாத சிந்தனையாளரான ஜான் ஸ்டீவர்ட் மில்லின் கருத்தோடு வேறுபடுகிறார். ஸ்டீவர்ட் மில் சுதந்திரம் என்பதை தனி மனிதனின் தேர்வு என்றார். நான் தனித்து விடப்பட வேண்டும் என்னை யாரும் தொந்தரவு செய்யக்கூடாது. இன்னொரு வகையில் பொருளாதார நிபுணர்கள் சுதந்திரம் என்ற சொல்லை நுகர்வோர் மீதான பொருளின் தேர்வாக மாற்றினார்கள். இந்தப் பொருளை தேர்வு செய்ய எனக்குத் தடையேதுமில்லை. நான் இதை வாங்கிக் கொள்வேன். ஹெகல் இதை மிகவும் மேம்போக்கான பார்வையாகக் கருதினார். பொருளாதார நிபுணர்கள் இதற்கு கீழே சென்று நுகர்வோர் ஏன் இத்தகையத் தேர்வை மேற்கொள்கிறார்கள் என்பதை பார்ப்பதில்லை. மாறாக நுகர்வோரின் இத்தகைய தேவையானது அவர்களைக் கட்டுப்படுத்தும் புற சக்திகளால் நிர்ணயிக்கப்படுகிறது என்றார். மேலும் சொகுசுகளின் தேவைகள் நமக்குள் எழாமல் எப்படி அந்தத் தேவைகளை உருவாக்கி லாபம் ஈட்டுவோரால் பரப்பப்படுகிறது என்பதை ஹெகல் கண்டறிந்தார். இப்படிப்பட்ட நிலையில் ஹெகல் வரலாற்றை நம் விருப்பங்களையும் இயற்கை சூழலையும் வடிவமைக்கும் இயங்கு முறையாக கண்டார். இதற்கான தேடலுக்கு நம்மை கட்டுப்படுத்தும் வரலாற்று ரீதியான சக்திகளை அனுமதியாமல் அவைகளை நாம் எவ்வாறு கட்டுப்படுத்துவது என்பதை குறித்து ஆராய வேண்டும் என்றார். ஹெகலின் இந்த கருதுகோள்கள் இளமைக்கால மார்க்ஸ் மீது மிகுந்த பாதிப்பை ஏற்படுத்தின. ஹெகலின் வரலாற்று ரீதியான சக்திகள் என்பதிலிருந்து தான் மார்க்ஸ் தன் வரலாற்றுப் பார்வையை தொடங்கினார். அவர் ஹெகலின் வரலாற்றின் தத்துவம், தத்துவத்தின் வரலாறு,

சரியான வழியின் தத்துவம் போன்ற நூல்களால் அதிகம் தாக்கமுற்றார். மார்க்ஸின் பொருளாதார தத்துவ கையேடு, ஜெர்மானிய கருத்தியல் போன்ற நூல்கள் இதனின் பாதிப்பினால் எழுந்தவையே. இன்னொரு வகையில் ஜெர்மனியில் அன்று நடந்த விவசாய போராட்டங்கள் மார்க்ஸின் சிந்தனை வடிவமைப்பிற்கு தூண்டு கோலாக அமைந்தன. அதன் விளைவாகத்தான் அவரின் பொருளாதார பார்வை முழு வடிவத்தை அடைந்தது. சமூகத்தின் அலகுகளாக அவர் உற்பத்தி சக்திகள், உற்பத்தி சாதனங்கள் மற்றும் உற்பத்தி உறவுகள் ஆகியவற்றைக் கண்டார். உழைப்பு என்ற நடவடிக்கையிலிருந்து தொடங்கும் இவை மீண்டும் அதே நிலைக்கு வந்தடைகின்றன. சமூகத்தின் இந்த இயக்கவியலை ஹெகல் தலைகீழாகப் பார்த்தார். நான் அதை நேராக்கினேன் என்றார். தேவைகள் எவ்வாறு உருவாக்கப்படுகின்றன என்ற ஹெகலின் பார்வைதான் மார்க்சுக்கு சுரண்டல் பற்றிய கருத்துவருவத்திற்கு வழிவகுத்தது. ஹெகலின் சுதந்திரம் பற்றியப் பார்வையில் மன்னர் - குடிமகன் என்ற ஒப்பீடு மார்க்சை மிகவும் கவர்ந்தது. சுதந்திரத்தை உற்பத்தி சக்திகளே தேர்ந்தெடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். அதை கட்டுப்படுத்தும் சக்திகள் அல்ல என்பதாக அவரின் கருதுகோள் தொடக்கம் பெற்றது. ஹெகலின் இத்தகைய நூல்களை மார்க்ஸ் பல முறை படித்திருக்கிறார். வெறும் கோட்பாடு வடிவமாக நாம் கையாளும் இந்த சிந்தனை தான் அவரின் புகழ்பெற்ற வாக்கியமாக உருவம் பெற்றது. தத்துவவாதிகள் உலகை விளக்கிவிட்டு சென்று விடுகிறார்கள். இங்கு பிரச்சினையே உலகை எவ்வாறு மாற்றுவது என்பது தான் (All philosophers are interpreting the world, however the question is how to change the world.) இதை அடைவதற்கே அவர் தொழிலாளர்கள் கழகம் மற்றும் புகழ்பெற்ற கம்யூனிஸ்ட் அறிக்கை ஆகியவற்றை உருவாக்கினார். உலகின் பெரு மதங்கள் தவிர எந்த லௌகீக தத்துவங்களும் இதுவரையிலும் உலகை விளக்குவதில் மட்டுமே கவனம் செலுத்தியிருக்கின்றன. மார்க்சியம் மட்டுமே உலகின் மாற்று செயல் திட்டத்திற்கு வழி வகுத்தது.

மார்க்ஸின் மேற்கண்ட செயல்பாட்டின் தொடர்ச்சியாக இருபதாம் நூற்றாண்டின்

ஆரம்பத்தில் 1917 ல் ரஷ்யாவில் லெனின் தலைமையிலான போல்ஸ்விக்குகளின் புரட்சி முதன் முதலாக உலகிற்கு ஒடுக்கு முறை சமூகத்திற்கு மாற்றான செயல்திட்டத்திற்கு தொடக்கம் குறித்தது. ரஷ்ய புரட்சியை பொறுத்தவரை மாற்று செயல் வடிவமான சோசலிச கருதுகோள்கள் பற்றிய கணவுகளோடு மட்டுமே ஆளுகைக்கு வந்தது. அது முதல் உலகப்போர் முடிந்த காலகட்டம். உலகம் ஏகாதிபத்தியங்களால் காலனிய வகைக்கு உட்பட்டிருந்தது.

சாரியத்தின் கொடுங்கோன்மையால் அழிவின் விளிம்பு பகுதியைத் தொட்டிருந்த ரஷ்யாவை சீரமைப்பதற்கான அவசியம் அன்று போல்ஸ்விக்குகளின் முன் நிர்ப்பந்தமாக நின்று கொண்டிருந்தது. இந்நிலையில் ரஷ்யாவை பின் தொடர்ந்து கிழக்கு ஐரோப்பிய நாடுகள் சிலவற்றிலும் புரட்சி ஏற்பட்டு அதிகார மாற்றம் நடைபெற்றது. லெனின் ஒரு தேர்ந்த சிந்தனையாளராக நின்று கொண்டு மார்க்ஸின் சிந்தனையை வளர்த்தெடுத்தார். அன்றைய காலகட்டங்களில் காலனிய நாடுகள் பலவற்றில் விடுதலைப் போராட்டங்கள் நடைபெற்று கொண்டிருந்தன. ரஷ்ய புரட்சியைப் பற்றி குறிப்பிடும் பின் மார்க்சியரான எர்னஸ்ட் மண்டேல் அதை ஏகாதிபத்தியத்திற்கு எதிரான மாற்று நடவடிக்கை என்றார். ரஷ்ய புரட்சியின் தாக்கம் உலகம் முழுவதிலுமான தத்துவ வாதிகள் மற்றும் அரசியல் செயல்பாட்டாளர்கள் மத்தியில் பாதிப்பை ஏற்படுத்தியது. நம்மை சுற்றியுள்ள உலகம் எவ்வாறு இருக்கிறது. நம்மின் இருப்பை எது தீர்மானிக்கிறது போன்ற கேள்விகள் இவர்களிடத்தில் எழுத்தொடங்கின. இந்திய துணைக்கண்டமானது அன்றைய காலகட்டத்தில் பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியத்தின் கீழ் இருந்தது. அப்போது இந்தியாவில் சுதந்திரப் போராட்டம் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது. அன்று காங்கிரஸ் சுதந்திரத்தை அடைவதற்கு தான் மட்டுமே அதிகாரபூர்வ நபர் என்ற சிந்தனையோடு செயல்பட்டு வந்தது. இந்நிலையில் இந்திய விடுதலைப் போராட்ட ஆளுமைகளில் பலர் உயர்கல்வியை லண்டனில்

முடித்தனர். இவர்களில் அன்றைய ரஷ்ய புரட்சியால் தாக்கமுற்ற சிலர் இந்தியாவிலும் அதற்கான தேவையை உணர்ந்தனர். அப்போது

ரஷ்யாவின் கண் இந்திய சுதந்திரப் போராட்ட நடவடிக்கைகள் மீதும் இருந்தது. 1920 ல் தாஸ்கண்டில் இதற்கான கூட்டம் எம்.என். ராய் தலைமையில் நடந்தது. இதில் அபானி முகர்ஜி மற்றும் எம்.பி.பி.டி. ஆர்சார்யா, முஹம்மது அலி, சபீக் சித்தீக் போன்றோர் கலந்து கொண்டனர். (இந்திய கம்யூனிஸ்ட் இயக்கத்தின் வரலாறு என்ற நூலை எழுதிய தோழர் ஹர்கிஷன்சிங் சுர்ஜித் இந்திய கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் ஆரம்பம் ரஷ்யாதான் என்கிறார். இதில் கான்பூர்தான் தொடக்க இடம் என்ற கருத்து கொண்டவர்களும் உண்டு). அந்த கூட்டத்தில் இந்தியாவின் காலனிய ஆட்சி குறித்தும் அதை மாற்றுவதற்கான செயல்திட்டம் குறித்தும் ஆராயப்பட்டது. அன்றைய காலகட்டத்தில் கட்சியானது மிகவும் பலகீனமாகவும், ஒருங்கிணைக்கப்படாததாகவும் இருந்தது. இந்த சூழலில் எம்.என். ராய் மேற்கு வங்கத்தில் சில சீர்திருத்தவாத குழுக்களுடன் தொடர்பு வைத்திருந்தார். இதன் பிறகு மார்க்சிய சிந்தனை அடிப்படையில் மேற்கு வங்கத்தில் சில குழுக்கள் அமைக்கப்பட்டன. மேற்கு வங்கத்தில் தொடங்கப்பட்ட குழுவானது இந்தியா முழுவதும் பரவலாக்கம் செய்யப்பட்டது. வங்காளத்தில் முசாபர் அஹ்மது தலைமையிலும், மும்பையில் டாங்கே தலைமையிலும், சென்னையில் சிங்காரவேலர் தலைமையிலும், ஐக்கிய மாகாணத்தில் செளகத் உஸ்மானி தலைமையிலும், பஞ்சாபில் குலாம் உசேன் தலைமையிலுமான குழுவாக அது இருந்தது. இந்தியாவின் சில பகுதிகளில் நிலவுரிமைக்கான போராட்டம் அப்போது நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது. இதன் தொடர்ச்சியில் 1935 ல் இந்திய கம்யூனிஸ்ட் கட்சியானது மூன்றாம் அகிலத்தை ஏற்றுக்கொள்ள தயாரானது. கம்யூனிஸ்ட் அமைப்பு முறையில் பல மாற்றங்கள் செய்யப்பட்டன. ஆயுதம் தாங்கிய புரட்சி மூலம் இந்தியாவை வென்றெடுக்கலாம் என்ற நம்பிக்கையோடு செயல் திட்டங்களை தயாரித்து களமிறங்கியது. புரட்சிக்கான யுக்திகள் புரட்சியின் சகாப்தங்களில் மட்டுமே சாத்தியமாகும் என்ற ஏங்கல்சின் வார்த்தைகளை உள்வாங்கியதாக இருந்தது அது. இந்நிலையில் இந்தியாவில் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் நடவடிக்கைகள் பிரிட்டிஷ் ஆட்சியால் முழுமையாக தடைசெய்யப்பட்டன. இதன் காரணமாக கட்சியானது ரகசியமாக தலைமறைவு நடவடிக்கைகளில் இறங்கியது. இது தலைமறைவு இயக்கம் என்றழைக்கப்பட்டது. 1920 க்கும் 1930 க்குமான காலகட்டம் இயக்கத்திற்கு பெரும் சோதனை கட்டமாக இருந்தது. இக்கட்டத்தில் அதன்

தலைவர்களுக்கு எதிராக நான்கு சதி வழக்குகள் பதிவு செய்யப்பட்டன. கான்பூர் சதி வழக்கு, மாஸ்கோ சதி வழக்கு, பெஷாவர் சதி வழக்கு, மீரட் சதி வழக்கு போன்றவைகள் பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்தால் இயக்கவாதிகள் மீது தொடுக்கப்பட்டன. இதில் கான்பூர் சதி வழக்கு என்பது அரசியல் முக்கியத்துவம் வாய்ந்த ஒன்றாக இருந்தது. எம்.என். செளகத் உஸ்மானி, சிங்காரவேலர், குலாம் உசேன், ஆர்.சி. சர்மா போன்றவர்கள் சிறையில் அடைக்கப்பட்டனர். அவர்கள் மீது குற்றப்பத்திரிகை தாக்கல் செய்யப்பட்டது. அதில் இவர்கள் இந்தியாவில் பிரிட்டிஷ் ஆட்சியை சதிச் செயல்கள் மூலம் அகற்றிவிட்டு புதிய கொள்கை பிரகடனத்தை கொண்டு வர இருக்கிறார்கள் என குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது. இந்த செய்தியை இந்திய பத்திரிகைகள் அதிக முக்கியத்துவம் கொடுத்து முதல் பக்கத்தில் வெளியிட்டன. அப்போது தான் இந்தியாவில் முதல் முதலாக சோசலிசம், கம்யூனிசம் பற்றிய சிந்தனைகள் வெகுஜன உளவியலில் கட்டமைக்கப்பட்டன. இதில் சிங்காரவேலர் உடல் நலம் பாதிக்கப்பட்டதால் விடுவிக்கப்பட்டார். குலாம் உசேன் தான் ரஷ்யாவிடமிருந்து பணம் பெற்றதை ஒப்புக்கொண்டார். முசாபர் அஹ்மத் மற்றும் செளகத் உஸ்மானி போன்றோர் ஆயுள் தண்டனைக்குப் பிறகு விடுதலை செய்யப்பட்டனர். அதன் பிறகு இரண்டாம் உலகப்போரில் ஸ்டாலின் உடனடி எதிரி, ஒத்திவைக்கப்பட வேண்டிய எதிரி என்ற இருமை நிலையில் ஹிட்லருக்கு எதிராக பிரிட்டன் பக்கம் சாய்ந்தார். இதன் விளைவாக இந்திய கம்யூனிஸ்ட் கட்சிக்கு எதிரான தடை விலக்கிக்கொள்ளப்பட்டது. அப்போது இந்திய கம்யூனிஸ்ட் கட்சியானது பிரிட்டிஷ் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியை ஆதரித்தது இந்நிலைப்பாட்டில் தான் 1946 ல் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியானது வங்காளத்தில் நிலவுடமைக்கு எதிராக தெபாகா இயக்கத்தை அரம்பித்தது. பிந்தைய ஆண்டுகளில் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் உள்ளமைப்பு முறையானது மிகவும் சிக்கலாக மாறியது. பல்வேறு விஷயங்களில் பலர் மோதி கொண்டார்கள். பி.சி. ஜோசி மற்றும் அஜய் கோஷ் போன்றவர்கள் கட்சியிலிருந்து நீக்கப்பட்டனர். பின்னர் ஸ்டாலின் தலையீட்டின் பேரில் அவர்கள் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டனர். இந்த காலகட்டத்தில் 1948 ல் பாலகாட்டில் நடந்த கட்சியின் அகில இந்திய மாநாட்டில் இந்திய கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் பொதுச் செயலாளராக பி.டி.ரணதிவே தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். இந்த காலகட்டத்தில் கேரளா, திரிபுரா மற்றும் தெலுங்கானா

பகுதிகளில் விவசாயப் போராட்டங்கள் நடைபெற்றன. இதில் தெலுங்கானா போராட்டம் வரலாற்றின் முக்கிய பக்கத்தில் இடம் பெறுகிறது. இந்தக் கலகங்கள் கொடுரமாக ஒடுக்கப்பட்டன. பின்னர் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியானது ஆயுதப் போராட்டங்களை கைவிட்டு விட்டு பாராளுமன்ற ஜனநாயகம் (Parliamentary democracy) என்ற கருத்துகோளுக்குள் வந்தது. பி.டி. ரணதிவே தான் முதன் முதலாக இதனை முன் மொழிந்தவர். சுதந்திரத்திற்கு முன் நடந்த கப்பற்படை எழுச்சியில் பி.டி. ரணதிவே கலந்து கொண்டார். இந்நிலையில் 1952 -ல் கட்சியானது பாராளுமன்ற ஜனநாயகம் என்பதை அதிகாரபூர்வமாக அறிவித்தது. அன்றைய காலகட்டத்தில் இந்திய கம்யூனிஸ்ட் கட்சியானது சோவியத் ரஷ்யாவின் முழு கட்டுப்பாட்டில் இருந்தது. பி.டி. ரணதிவே சீன புரட்சியை விமர்சித்து மார்க்ஸ், ஏங்கல்ஸ், லெனின், ஸ்டாலின் ஆகியோரை தவிர மார்க்சியத்திற்கு வேறு மூலவர்களை கண்டுபிடிக்க முடியாது என்றார். இப்பொழுதே இயக்கத்தில் பிளவு ஏற்படுவதற்கான சூழல் உருவானது. ஒரு பிரிவினர் ஆயுதப் புரட்சியில் இன்னும் நம்பிக்கை கொண்டு இருந்தார்கள். மற்றொரு பிரிவினர் சீன புரட்சியால் ஆகர்சிக்கப்பட்டு இருந்தார்கள். பி.டி. ரணதிவே தலைமையிலான தேசியவாதிகள் இந்தியாவில் கங்கிரஸ் தலைமையோடு இணைந்து செயல்படுவதன் மூலம் ஜனநாயக புரட்சியை ஏற்படுத்தலாம் என்று கருதினார்கள். அன்று நேரு தலைமையிலான காங்கிரஸ் அரசு சோவியத் ஆதரவானதாக விளங்கியது. சோவியத் ரஷ்யாவும் இந்திய கம்யூனிஸ்ட்கள் காங்கிரஸ் அரசு விஷயத்தில் மிதமான போக்கை கடைபிடிக்க வேண்டும் என்றும், அதனோடு இணைந்து செயல்பட வேண்டும் எனவும் அறிவுரை வழங்கியது. இந்நிலையில் ஐம்பதுகளின் இறுதியில் விவசாய புரட்சி விஷயத்தில் சீனாவுக்கும் சோவியத் ரஷ்யாவுக்கும் இடையே மோதல் ஏற்பட்டது. சீனா, சோவியத் மார்க்சிய, லெனினிய பாதையிலிருந்து விலகி சென்று விட்டதாக குற்றம் சாட்டியது. இந்த மோதல் உச்சக்கட்டத்தை அடைந்து சீனா சோவியத் பிளவாக மாறியது. இந்நிலையில் சீனாவுக்கும் இந்தியாவுக்குமான எல்லை பிரச்சினை வளர்ந்து வந்தது. இது 1962 ல் போர் என்ற கட்டத்துக்கு சென்றது. இப்பொழுது இந்திய கம்யூனிஸ்ட் கட்சியில் சர்வதேசிய வாதிகள், தேசிய வாதிகள், மத்திய வாதிகள் என்ற மூன்று

வகைப்பாடு கொண்டவர்கள் இருந்தார்கள். இதில் டாங்கே, ஏ.கே. கோபாலன் மற்றும் இ.எம்.எஸ். நம்பூதிரிபாடு போன்றவர்கள் தேசியவாத நிலைப்பாட்டை எடுத்தார்கள். இவர்கள் இந்திய அரசுக்கு ஆதரவாக நின்றார்கள். பி.டி. ரணதிவே, பசவபுன்னையா, சுந்தரய்யா, பி.சி. ஜோசி, ஹர்கிஷன்சிங் சர்ஜித் மற்றும் ஜோதிபாசு போன்ற சர்வதேசியவாதிகள் சீனாவுக்கு ஆதரவாக நின்றார்கள். இவர்கள் இது முதலாளித்துவத்திற்கும் சோசலிசத்திற்குமான போர் என்றார்கள். இவர்களில் பி.டி. ரணதிவே சீனா பற்றி விமர்சித்து சோவியத் ஆதரவு நிலைபாடு எடுத்து வெறும் பத்து ஆண்டுகளே ஆகியிருந்தது. பி.டி. ரணதிவே மதம் மாறிவிட்டார் என்று அன்றைய இடதுசாரி விமர்சகர்கள் அவரை விமர்சித்தார்கள். மேற்கு வங்க கம்யூனிஸ்ட் இயக்கத்தின் பெரும்பான்மையான தலைவர்கள் சீனாவுக்கு ஆதரவாக நின்றார்கள். இதில் சீனாவுக்கு ஆதரவாக நின்றவர்கள் தேச விரோத குற்றஞ்சாட்டப்பட்டு சிறையில் அடைக்கப்பட்டார்கள். பி.டி. ரணதிவேயும் சிறை சென்றார். 1962 -ல் இந்திய கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் பொதுச் செயலாளரான அஜய் கோஷ் மரணமடைந்தார். அவருக்கு பின் டாங்கே மற்றும் இ.எம்.எஸ். நம்பூதிரிபாடு ஆகியோர் இந்திய கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் பொறுப்புக்கு வந்தனர். 1964 -ல் ஏப்ரல் 11 -ல் கல்கத்தாவில் நடந்த கட்சியின் மத்திய குழு கூட்டத்தில் 32 உறுப்பினர்கள் டாங்கேயின் நிலைப்பாட்டுக்கு எதிராக வெளிநடப்பு செய்தார்கள். இவர்கள் தனியாக கூட்டம் நடத்தி மாற்று செயல்திட்டம் ஒன்றை வகுத்தார்கள். மேற்கு வங்க கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் பெரும்பான்மையான உறுப்பினர்கள் டாங்கேவிற்கு எதிர்ப்பு தெரிவித்து ரகசிய கூட்டங்களை நடத்தினார்கள். இவர்கள் அதே ஆண்டில் ஆந்திராவின் தெனாலி பகுதியில் மாநாடு ஒன்றை நடத்தினார்கள். அதில் சீனாவுக்கு ஆதரவான தீர்மானங்கள்

நிறைவேற்றப்பட்டன. மாநாட்டில் கலந்து கொண்டவர்கள் மாவோயின் உருவப்படங்களை கையில் வைத்திருந்தார்கள். இதில் பரிமள் தாஸ் குப்தா புதிய அமைப்பின் செயல்திட்டம் மற்றும் ஸ்தாபன அறிக்கையை வடிவமைத்தார். அசிசுல்ஹக் என்பவர் அதற்கு இறுதிவடிவம் கொடுத்தார். இந்நிலையில் மேற்கு வங்கத்தின் ஒவ்வொரு மாவட்டத்திலும் கட்சி மாநாடுகள் நடைபெற்று சீனாவுக்கு ஆதரவான தீர்மானங்கள் நிறைவேற்றப்பட்டன. 1964 அக்டோபர் 31 மற்றும் நவம்பர் 7 வரை கல்கத்தாவில் நடந்த மாநாட்டில் புதிய கட்சியானது அதிகாரப்பூர்வமாக அறிவிக்கப்பட்டது. அதே நேரத்தில் டாங்கே தலைமையில் மும்பையில் மாநாடு நடைபெற்றது. கல்கத்தாவில் நடந்த மாநாட்டில் புதிய கட்சிக்கான பெயர் இந்திய கம்யூனிஸ்ட் கட்சி (மார்க்சிஸ்ட்) என்பதாக உருவாக்கப்பட்டது. இவர்கள் இந்தியா இன்னும் அரை நிலப்பிரபுத்துவ நாடாக இருந்து கொண்டிருக்கிறது. இதற்காக வர்க்கப்போராட்டத்தை முன்னெடுக்க வேண்டியதிருக்கிறது. காங்கிரஸோடு இணைந்து கொண்டால் இதனை இழக்க வேண்டியதிருக்கும் என்றார்கள். மாறாக இந்திய கம்யூனிஸ்ட் கட்சியோ காங்கிரஸோடு இணைந்து பாராளுமன்ற ஜனநாயகம் மூலம் இதனை முன்னெடுக்க முடியும் என்றது.

இந்திய கம்யூனிஸ்ட் கட்சியானது பாராளுமன்ற ஜனநாயகத்தில் நம்பிக்கை கொண்ட பிறகு 1957 ல் கேரளாவில் முதன் முதலாக அதிகாரத்தை கைப்பற்றியது. இதை மார்க்சிய அடிப்படையிலான உலகின் முதல் ஜனநாயக அரசு என்பதாக உலகம் முழுவதுமான இடதுசாரி சிந்தனையாளர்கள் வர்ணித்தார்கள். இ.எம்.எஸ். நம்பூதிரிபாடு முதலமைச்சராக பொறுப்பேற்றார். அதற்கு முந்தைய ஆண்டுதான் கேரளா சென்னை மாகாணத்திலிருந்து பிரிந்த மலபார் பிரதேசத்தை உள்ளடக்கிய ஒருங்கிணைந்த மாநிலமாக மாறியது. அதுவரையிலும் திருவிதாங்கூர், கொச்சி ஆகிய மன்னர் சமஸ்தானங்களை மட்டுமே கொண்டிருந்தது. இந்நிலையில் வரலாற்று அடிப்படையில் கேரளா சேர மன்னர்களின் ஆளுகைப்பகுதியாகும். இன்றைய கேரளா கட்டிடக்கலையின் வடிவமைப்பானது சேர ஆளுகையின் பிரதிபலிப்பாகும். கேரளாவில் கம்யூனிஸ்ட் இயக்கத்தின் வருகை முப்பதுகளில் தொடங்குகிறது. 1937 ல் இந்திய கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் கேரள பிரிவானது கோழிக்கோட்டில் நடந்த ரகசிய கூட்டம் மூலம் தொடங்கப்பட்டது. அதில் இ.எம்.எஸ். நம்பூதிரிபாடு, கிருஷ்ணபிள்ளை, என்.சி. சேகர்,

கே. தாமோதரன் மற்றும் எஸ்.வி. கதே போன்றவர்கள் கலந்துகொண்டனர். இந்தத் தொடர்ச்சியில் கேரள இடதுசாரி முறைக்கு ஒரு பாரம்பரியமே உண்டு இதில் கதே தவிர மற்ற நான்கு பேரும் அன்றைய காலத்தில் இருந்த காங்கிரஸ் சோசலிச கட்சியை சார்ந்தவர்கள். கதே சி.பி.ஐயின் மத்திய குழு உறுப்பினராக இருந்தார். இவர் சென்னையிலிருந்து வருகை தந்திருந்தார். இருவரும் சுந்தரம்யாவும் அடிக்கடி கேரளா சென்று அங்குள்ள காங்கிரஸ் சோசலிஸ்ட் கட்சி தலைவர்களை சந்தித்தனர். இதன் விளைவாக இந்திய கம்யூனிஸ்ட் கட்சி அங்கு வேர்பதிக்கத் தொடங்கியது. கேரளாவை பொறுத்தவரை கம்யூனிஸ்ட் இயக்கத்தின் பங்களிப்பு என்பது அங்குள்ள ஜமீந்தாரிகளுக்கு எதிரான போராட்டமாகும். இன்னொரு பக்கத்தில் சாதிய ஒடுக்குமுறைக்கு எதிராக நாராயணகுரு இயக்கத்தின் போராட்டம் நடைபெற்றுக்கொண்டிருந்தது. ஜமீந்தாரிக்கு எதிரான போராட்டத்தில் வயலார், புன்னப்புரா போராட்டம் வரலாற்று பதிவான ஒன்றாகும். அது ஒரு துயர சம்பவமும் கூட, போராட்டம் மனித உயிர்களின் இழப்பீட்டிலும் கொண்டுபோய் முடிந்தது. இதில் கிருஷ்ணபிள்ளையின் பங்களிப்பு மிக முக்கியமானதாகும். இப்போர் திரட்சிக்காக கிருஷ்ணபிள்ளை மிகுந்த சிரமம் எடுத்துக்கொண்டார். குருவாயூர் கோயிலுக்கு சென்று மணியடித்தார். இதன் விளைவாக சிறைத்தண்டனையும் அவருக்குக் கிடைத்தது. ஒரு சமூக மாற்றத்துக்கான தொடக்கம் இதன் மூலம் கேரள வரலாற்றில் குறிக்கப்பட்டது. இதன் காரணமாக கேரளாவில் இன்று கூர்மையான சாதி அரசியலும், சாதிய ஒடுக்குமுறையையும் குறைந்திருக்கிறது. இங்கு தமிழ்நாட்டை போல் பிற்படுத்தப்பட்ட, தாழ்த்தப்பட்டவர்களின் எண்ணிக்கை அதிகம் இல்லை. சாதிய சமூகங்களின் எண்ணிக்கை குறைந்தே காணப்படுகிறது. இதே கால கட்டத்தில் கேரள நக்சல் பாரிகளின் எழுச்சியையும் அவர்களின் போராட்ட நடவடிக்கைகளையும் குறிப்பிட வேண்டும். சாரு மஜூம்தார் தலைமையில் 1967 ல் இந்தியா முழுமையும், பின்தங்கிய பகுதிகளில் விவசாய நிலங்களை நிலப்பிரபுக்களிடமிருந்து மீட்டெடுப்பதற்கான இயக்கமாக உருவான மார்க்ஸிய லெனினிய கட்சி பல்வேறு மாநிலங்களில் போராட்ட நடவடிக்கைகளைத் தொடர்ந்தது. கேரளாவில் அம்பாடி சங்கரன் குட்டி மேனன் தலைமையில் புல்பள்ளி, தலசேரி, குற்றியாடி, வயநாடு மற்றும் கண்ணூர் பகுதியில் நிலப்பறிப்பு போராட்டங்கள்

நடைபெற்றன. அவர்களின் ஆயுதப் போராட்டங்கள் மூலம் பல நிலபிரபுக்கள் கொல்லப்பட்டனர். நிலங்கள் பின் தங்கிய மக்களுக்கு பகிர்த்தளிக்கப்பட்டன. அய்யங்காளி படை என்ற தலைமறைவு போராட்ட இயக்கமும், போராட்ட படை என்ற வெளிப்படையான இயக்கமுமாக இரு இயக்கங்கள் செயல்பட்டன. 1968 முதல் 1976 வரையிலான கேரள நக்சல்பாரி போராட்டமானது கேரள வரலாற்றில் முக்கியத்துவமான ஒன்றாகும். 1957 ல் அதிகாரத்திற்கு வந்த இ.எம்.எஸ் அரசானது நில உச்சவரம்பு மற்றும் கல்வி நிலையங்கள் ஆகிய இரு முக்கிய சட்ட திருத்தங்கள் கொண்டு வந்தது. இதன்படி பாலக்காடு, திருச்சூர் மற்றும் வயநாடு ஆகிய மாவட்டங்களில் ஜமீன்தார் வசமிருந்த நிலங்கள் பறிக்கப்பட்டு பகிர்த்தளிக்கப்பட்டன. இந்தியாவில் நிலவுடைமை முறை அதன் காலந்தொடர்ந்த மன்னர் ஆளுகையால் ஏற்பட்டது. அவர்கள் தான் மானியங்கள், குத்தகை என்பதாக ஜமீன்களுக்கு நிலமளித்தனர். இந்த இடத்தில் விவசாய நிலம் மன்னர்களின் ஆளுமை சார்ந்த எல்லை குறியீடு. அந்த காலகட்டத்தில் இது மன்னர்களின் திட்டவருவாயாகவும் இருந்தது. நில உச்சவரம்பு சட்டம் கேரளாவில் கம்யூனிஸ்ட் இயக்கத்தின் அன்றைய காலகட்டத்து மிக முக்கியமான பங்களிப்பு என்று சொல்லலாம். மற்றொன்று கல்வி சீர்த்திருத்த சட்டம். அதாவது அனைத்து கல்வி நிலையங்களையும் அரசுடைமையாக்குவது. இது அன்றைய கல்வி அமைச்சரான ஜோசப் முண்டசேரியால் கொண்டு வரப்பட்டது. இது சோசலிச பிரதிபலிப்பு என்றாலும் அன்றைய கூட்டத்தில் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் மிகப்பெரும் சறுக்கல் என்றே சொல்ல வேண்டும் இந்திய சமூக உள் கட்டமைப்பை பற்றிய ஆழ்ந்த விமர்சன கண்ணோட்டம் இல்லாமல் அவசரமாக சேர்த்தது. கல்வி நிலையங்களை பொறுத்தவரை கேரளாவில் கிறிஸ்தவ மிஷினரிகளே அதிக அளவில் நிர்வாகம் செய்கின்றன. இதனுடைய சமூக தேவை என்ன? இதன் தர்க்கரீதியான தொடர்ச்சி என்ன என்பதை பற்றியெல்லாம் எவ்வித சிந்தனையுமில்லாமல் நம்புதிரிபாடு அரசானது அரசுடைமை சட்டத்தைக் கொண்டு வந்தது. அந்த சட்டத்தின் அம்சங்கள் ஆசிரிய மற்றும் மாணவர்களுக்கு சாதகமானதாக இருந்த போதும் அடிப்படைவாதிகளின் எதிர்ப்பு காரணமாக அதை திரும்பப்பெற வேண்டியதாயிற்று. மேலும் காவல் நிலையங்களில் கட்சியினரின் ஆதிக்கம் அதிகமாக இருந்தது. இறுதியில் காவல்

நிலையங்கள் கட்சி அலுவலமாக மாறக்கூடிய நிர்வாகத்திற்கு ஏற்பட்டது பிந்தைய வருடங்களில் நம்புதிரிபாடு அரசானது கலைக்கப்பட்டுவிட்டது. பின்னர் காங்கிரஸ் மற்றும் பிளவுக்கு பிந்தைய கட்டத்தில் 1967 ல் இம்.எஸ்.எஸ். ஆட்சிக்கு வந்தார். அந்த கட்டத்தில் தான் 1969 ல் இந்தியா முழுவதும் மத்திய அரசு ஊழியர்களின் வேலைநிறுத்தம் நடைபெற்றது. அதில் எல்லா மாநில அரசுகளும் காவல்துறையை பயன்படுத்தி அந்த போராட்டத்தை ஒடுக்கியபோது இ.எம்.எஸ். அரசாங்கம் மறுத்துவிட்டது. இது அவருடைய அரசின் மிக சவாலான முடிவு. மேலும் தன்னுடைய கட்டுப்பாட்டில் இருந்த காவல்துறையை ஒடுக்கப்பட்ட மக்களுக்கு சாதகமானதாக மாற்றினார். முந்தைய காலங்களில் தான் கற்றுக் கொண்ட பாடமானது அவருக்கு இதற்கான தூண்டலாக இருந்தது. இரு வருடங்கள் மட்டுமே அவரால் அதிகாரத்தில் தொடர முடிந்தது. அதற்கு பின்னர் காங்கிரஸ் துணையோடு அச்சுதமேனன் தலைமையில் இந்திய கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் அமைச்சரவை பொறுப்பேற்றது. அன்றைய கட்டத்தில் இந்திய அளவில் இரு கம்யூனிஸ்ட் இயக்கத்திற்கான உராய்வு அதிகம் இருந்தது. கேரளாவை பொறுத்தவரை அன்றைய கட்டத்தில் அரசுகளின் ஸ்திரத்தன்மை கேள்விக்குறியாகி இருந்தது. உள்முரண்பாடுகள் காரணமாக எந்த அரசுகளமே ஐந்து ஆண்டுகாலத்தை பூர்த்தி செய்ய இயலவில்லை. இதுவும் கேரள வளர்ச்சியின் பாதகமான அம்சமாக இருந்தது.

கேரளாவின் ஐம்பது ஆண்டுகால வரலாற்றில் இடதுசாரி கட்சிகள் 24 வருடங்கள் அரசியல் அதிகாரத்தில் இருந்திருக்கின்றன. இதில் இவர்களின் வெற்றிகள் என்பதை விட தோல்விகளே அதிகம். கேரளாவின் சாதகமான அம்சம் என்பது இந்தியாவின் முழு எழுத்தறிவு பெற்ற மாநிலம் என்பதாகும். 1991 ல் தான் இது சாத்தியம் அனது. சுதந்திரத்திற்கு பிந்தைய இந்தியாவில் நேருவின் அரசாங்கம் 1960 ல் வெளியிட்ட புள்ளி விபர அறிக்கையில் கேரளாவின் எழுத்தறிவு 59 சதவீதமாக இருந்தது. இது இந்திய சராசரியைவிட 14 சதவீதம் அதிகம். இதன் இலக்கு நோக்கிய இயக்கம் என்பது என்பதுகளில் சி.பி.எம். அரசால் எர்ணாகுளத்தில் தொடங்கப்பட்டது. பல இடங்களில் எழுத்தறிவு பயிற்சிப் பள்ளிகள் தொடங்கப்பட்டன. அந்த மாவட்டத்தில் மட்டும் 175000 பேர் எழுதப்படிக்க தெரியாதவர்களாக இருந்தனர். தொடர்ச்சியான இயக்கத்தின் விளைவாக 1990 ல் கேரளா முழு எழுத்தறிவு பெற்ற மாநிலமாக மத்திய அரசால்

அறிவிக்கப்பட்டது. அன்றைய கட்டத்தில் கன்னியாகுமரி மாவட்டத்திலும் அறிவொளி இயக்கம் ஆரம்பிக்கப்பட்டு 1993 ல் முழு எழுத்தறிவு பெற்ற மாவட்டமாக தமிழக அரசால் அறிவிக்கப்பட்டது. மற்றொன்று சராசரி மனித ஆயுள் கேரளாவை பொறுத்தவரை ஆணின் சராசரி ஆயுள் 70 ஆகவும் பெண்ணின் ஆயுள் 72 ஆகவும் காணப்படுகிறது. இது இந்திய சராசரியைவிட 7 வருடங்கள் அதிகம். பிறப்பு விகிதம் 2001 ன் கணக்குபடி கேரளாவில் 18 சதவீதமாக குறைந்திருக்கிறது. இதற்கு அதன் உள் காலநிலை மற்றும் எழுத்தறிவே காரணம். மேலும் குழந்தைகளின் இறப்பு விகிதம் இதுவும் இந்திய சராசரியை விட குறைவு. இதற்கான முன்னோட்டம் ஆரம்பகாலநிலை நம்புதிரிபாடு அரசின் சுகாதார திட்டங்களே. வாழ்க்கை குறியீட்டின் உடல் தரம் (Physical quality of life index) அடிப்படையில் கேரளா முதல் இடத்தில் இருந்தாலும் உடல் தரம் என்பது உழைப்பு திறனை உருவாக்கும் சாத்தியமற்று போனது கேரளாவைப் பொறுத்தவரை மிகப்பெரும் தோல்வியே. தனிநபர் வருமான விகிதம் இந்தியாவில் கேரளாவில் தான் மிகக்குறைந்து காணப்படுகிறது. இது அதன் செலவீன குறியீட்டை (cost of living index) விட குறைவு. தமிழ்நாட்டு இயக்க அடிப்படைவாதிகள் இதனை மறுக்கிறார்கள். அதாவது செலவு குறைந்த மாநிலம் கேரளாம் என்றும் இது இடது சாரிகளின் செயல்பாட்டுக்கு கிடைத்த வெற்றியாகவும் அவர்கள் கருதுகிறார்கள். அதற்கு அவர்களால் பத்து ரூபாய் வாதம் வைக்கப்படுகிறது. அதாவது கேரளாவின் எந்த பகுதிக்கு சென்றாலும் பத்து ரூபாயில் ஒரு நேர உணவை உட்கொண்டு விடலாம். இது தற்கால சூழலில் பொருத்தமான விஷயமாகவே இல்லை. கேரள உணவு கலாச்சாரத்தின் பிரதிபலிப்பாகவே நாம் இதை பார்க்க வேண்டும். சூழல் என்பதே விலை அடிப்படையில் உணவகங்களுக்கான இடைவெளி கேரளாவில் குறைவு என்பதாகும். ஓர் இடத்தில் விற்கப்படும் பொருள் கேரளாவில் பல தூரங்கள் கடந்தே விலையில் மாறுபடும். தமிழ்நாட்டில் இந்த இடைவெளி சற்று அதிகம். தமிழ் நாட்டின் நகர்புறத்தில் இது அதிகமாக இருக்கிறது. சென்னை நகரில் ஒரே இடத்தில் உணவகங்களுக்கிடையே ஒரே வகையினத்தின் விலையை ஒப்பிட்டாலே இதை புரிந்துகொள்ள முடியும். இன்னொரு வகையில் இது பண சுழற்சியின் நேர்விகிதத்தில் இருக்கிறது. பணம் அதிகமாக சுழலும் போது அவை பண்டங்களை பாதிக்கின்றன. மேலும் கேரள உணவு கலாச்சாரம் என்பது தமிழ்நாட்டை விட சின்னதான வித்தியாசம் கொண்டது. அங்கு கிழங்கு மற்றும் கஞ்சி இன்றும் வழக்கத்தில்

இருக்கிறது. தமிழ்நாட்டின் வட மாவட்டங்களில் ஒரு காலத்தில் கேழ்வரகு கூழ் வழக்கத்தில் இருந்தது. இன்று பெரும்பாலும் வழக்கொழிந்து விட்டது. கிழங்கும் கஞ்சியும் தான் இவர்களின் பத்துரூபாய் வாதத்தில் வருகிறது. இன்னொரு முக்கிய விஷயத்தை கவனிக்கும் போது அத்தியாவசிய பண்டங்களின் விலை தமிழ்நாட்டைவிட கேரளாவில் அதிகம் என்பதுதான். அரிசி, கோதுமை, பால், பருப்புவகைகள், நறுமண பொருட்கள், சர்க்கரை, மாமிசவகைகள், காய்கறிகள் இவற்றின் விலையை தமிழ்நாட்டோடு ஒப்பிட்டாலே புரியும் வேறொரு மொழியில் சொன்னால் தமிழ்நாட்டில் சாராசரியாக பத்துரூபாயில் ஒருவர் இருவேளை சமைத்து சாப்பிட முடியும். ஆனால் கேரளாவில் இது ஐந்து ரூபாய் அதிகப்படும். மத்திய அரசின் விவசாய அமைச்சக அறிக்கைப்படி கேரளாவில் நெல் உற்பத்தி கடந்த பத்தாண்டுகளில் குறைந்திருக்கின்றது. 2001 ல் 3.64 ஹெக்டேராக இருந்த நெல் உற்பத்தி 2007 ல் 2.67 ஹெக்டேராக குறைந்திருக்கிறது. இந்த நிலைமை அதன் போக்கில் செல்லும் போதும் இன்னும் பத்து ஆண்டுகளில் கேரளாவில் பட்டினி சாவுகள் ஏற்படும் என்று உணவு நிபுணர்கள் எச்சரிக்கிறார்கள். கடந்த பத்தாண்டுகளில் இந்தியா முழுவதுமான விவசாய உலகத்திற்கு மிகுந்த நெருக்கடியான காலகட்டம். விவசாயத்தில் பலன் விவசாயிக்கு சென்று சேர முடியாத சூழலில் வாங்கிய கடனை அடைக்க முடியாமல் பல மாநிலங்களில் விவசாயிகள் தற்கொலை செய்து கொண்டார்கள். மத்திய குற்றப்பதிவு அமைப்பின் (National crime records bureau) அறிக்கைப்படி மகாராஷ்டிரா, ஆந்திரம், கர்நாடகா மற்றும் சட்டிஸ்கர் அடங்கிய மத்திய பிரதேசம் ஆகிய மாநிலங்கள் விவசாயிகள் தற்கொலையில் முதல் இடத்தில் வருகின்றன. இங்கு 1997 முதல் 2005 வரை சராசரியாக ஒவ்வொரு 53 நிமிடத்திற்கும் ஒரு தற்கொலை நடைபெற்றிருக்கிறது. இதற்கு அடுத்த படியாக அதிகம் தற்கொடை நடைபெற்ற மாநிலங்களின் பட்டியலில் கேரளா முதல் இடத்தில் வருகிறது. இங்கு 1997 முதல் 2005 வரையிலான காலகட்டத்தில் தான்

அதிகப்படியான தற்கொலைகள் நிகழ்ந்திருக்கின்றன. அதில் 1998 க்கும் 2003 க்குமான வருடங்களில் மிக மோசமான நிலைமையாக இருந்திருக்கிறது. தற்கொலை செய்து கொண்ட மொத்தமுள்ள 11,516 விவசாயிகளில் 70 சதவீதம் பேர் இந்த காலகட்டத்தில் தான் மரணமடைந்தார்கள். வயநாடு மாவட்டம் தான் இதில் கடுமையாக பாதிக்கப்பட்டது. அன்றைய ஈ.கே. நாயனார் அரசு இதற்காக எந்த ஆக்கபூர்வமான நடவடிக்கையையும் மேற்கொள்ளவில்லை. சோவியத் விமர்சனம் மாதிரியே மத்திய அரசின் மீது பழிபோட்டுக்கொண்டு விலகி கொண்டது. உணவு பொருட்களின் விலை எங்கள் மாநிலத்தில் தான் கட்டுக்குள் இருக்கிறது என்று சொல்லும் போது மத்திய அரசு எங்கே போனது என்றே தெரியவில்லை. இறுதியில் 2002 ல் அந்தோணி அரசில் தான் இதற்கான கமிட்டி அமைக்கப்பட்டது. இந்த நிகழ்வு மூலம் 1957 ல் தொடங்கப்பட்ட நில சீர்திருத்தம் அதன் இலக்கை அடைய முடியவில்லை என்பது தெளிவானது. மேற்கூலகில் சோசலிச சமூகத்திற்கு உதாரணமாக பசுமாட்டை குறிப்பிடுவார்கள். உன்னிடத்தில் பால் தரும் இரு பசுக்கள் இருந்தால் அதில் ஒன்றை பறித்து மற்றொருவருக்கு கொடுப்பது என்பது தான் சோசலிசம். அந்த வகையில் நில சீர்திருத்தம் என்பது சோசலிச சமூக கட்டுமானத்திற்கான முதல் நடவடிக்கை. இங்கு பிரச்சினையே அதன் பலன் அவனை அடைய வேண்டும் என்பது தான். விவசாயத்தை பொறுத்தவரை நிலம், அதன் சூழல், மூலப்பொருட்கள், விவசாய நடவடிக்கை, விளைபொருள், சந்தைச்சூழல் ஆகிய மொத்த நடவடிக்கையின் தொகுதியாக இருக்கிறது. இவற்றில் ஒன்று பாதி கேரளாவின் விவசாயம் பாதிக்கப்படுகிறது. இந்த நடவடிக்கைகளை கேரளாவின் கம்யூனிஸ்ட் கட்சிகள் சரியாக புரிந்து கொள்ளவில்லை. சமீபத்தில் ஆலப்புழை மாவட்டத்தில் உள்ள குட்ட நாட்டில் நெல்லை கொய்வதற்கு ஆளில்லாமல், இயந்திரத்தையும் பயன்படுத்த முடியாமல் பயிர்கள் நாசமாயின. இதற்கு கேரளாவின் வறட்டு தொழிற்சங்க வாதமே காரணம். சிண்டிகேடிசத்தை தவறாக புரிந்து கொண்டதன் விளைவு இது. ஒரு நபர் அந்த வேலையை செய்யாமலே அவருக்கு கூலி வழங்கும் நோக்குக் கூலி முறை இந்தியாவில் கேரளாவில் தான் உள்ளது. தற்போது இது பற்றிய விவாதங்கள் கேரளாவில் நடைபெற்று வருகின்றன. அதற்கு தொழிற்சங்கங்கள் நோக்குக் கூலி என்ற வார்த்தை பிரயோகமே தவறானது. மாறாக தொழில் இல்லா சூழலில் தொழிலாளிக்கு வழங்கப்படும் இழப்பீடு

மாதிரியான தொழிலாளியின் உரிமை என்கிறது. (கேரளாவின் நோக்குக் கூலியை பற்றி பொன்னிலனின் கதை ஒன்றில் குறிப்பிடப்படுகிறது) இந்த வறட்டுத்தனமான விளக்கம் மூலம் கேரளாவின் இடதுசாரி தொழிற்சங்கங்கள் தங்களை சுய ஏமாற்றம் செய்து கொள்கின்றன. குட்டநாடு சம்பவத்தை தொடர்ந்து வளைகுடா நாட்டில் உள்ள மலையாள சங்கத்தை சார்ந்த நிர்வாகி ஒருவர் என்னிடத்தில் சொன்னார். முஹம்மது, முல்லை பெரியார் விஷயத்தில் கேரளா அரசுக்கு ஆதரவாக நாங்கள் நின்றோம். அந்த நேரத்தில் அதற்காக உங்களிடம் வாதம் செய்தேன். இப்போது அதைத் திரும்ப பெற்றுக்கொள்கிறேன். தமிழ்நாட்டின் நிலைபாடு சரியானது தான் என்று நாங்கள் சொல்லப்போகிறோம். கேரள கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் அடுத்த தோல்வி என்பது விவசாயத்திலிருந்து தொழிற்சங்கத்தை மாறுவதைப் பற்றியதாகும். முழு எழுத்தறிவுக்கான நடவடிக்கையை எடுத்த கம்யூனிஸ்ட் கட்சியால் அதன் பலன்கள் சமூகத்தில் விவசாயம் சாராத பிரிவினருக்கு சென்று சேர வேண்டும் என்பதை கவனிக்க இயலவில்லை. சமீபத்திய கணக்கெடுப்பின் படி கேரளாவில் 56.5 சதவீத இளைஞர்கள் (21 வயது முதல் 35 வயதுக்குட்பட்டவர்கள்) கேரளாவுக்கு வெளியில் இருக்கிறார்கள். தமிழ்நாட்டில், கர்நாடகத்தில், மும்பையில், ஆந்திராவில் மற்றும் இந்தியாவுக்கு வெளியே வளைகுடா நாடுகளில் இவர்கள் பரந்திருக்கிறார்கள். இவர்களில் 40 சதவீதம் பேர் வளைகுடா நாடுகளில் இருக்கிறார்கள். மலையாளிகள் வளைகுடா வாழ்க்கையின் துயரங்கள் பற்றி கேரளாவில் ஏற்கனவே விவாதங்கள் நடைபெற்றிருக்கின்றன. பல தொழிற்சாலைகள் மூடப்பட்டிருக்கின்றன. இதில் முக்கிய அம்சம் என்பதே மூடப்படும் தருணத்தில் ஒன்றை கூட மார்க்சிய கம்யூனிஸ்ட் கட்சியால் அரசுமையாக்க முடியவில்லை. (தமிழ்நாட்டு கழகங்கள் மூடிய தொழிற்சாலையை திறப்பதற்கு பெயரளவிலாவது இதைச் சொல்லும்) இந்த இயலாமையிலிருந்து அது எவ்விதமான சுய விமர்சனத்தையும் செய்ய முடியவில்லை. உழைக்கும் வர்க்கமானது புலம் பெயரும் போது அடையும் உளவியல் நெருக்கடி மற்றும் சுரண்டல் சார்ந்த நெருக்கடிகள் போன்ற எவற்றையுமே கம்யூனிஸ்ட் கட்சிகள் பார்க்கத் தவறிவிட்டன. கேரளாவில் நாங்கள் முதலாளித்துவத்தை ஒழித்துவிட்டோம் என்று சொல்லும் போதே கேரளாவை பொறுத்தவரை பாட்டாளி வர்க்கத்தையும் அழித்து விட்டோம் என்பதுதான். இங்கு எஞ்சியிருப்பது அரசு

மற்றும் அரசியல், தொழிற்சங்க அமைப்புகள் தான். முந்தைய காங்கிரஸ் அரசின் முதல் அமைச்சராக இருந்த உம்மன் சாண்டி கடந்த மூன்றாண்டுகளுக்கு முன்பு துபாயில் சுற்றுப்பயணம் மேற்கொண்டபோது (இந்தியாவில் அதிகமாக வெளிநாடுகளுக்கு குறிப்பாக வளைகுடா நாடுகளுக்கு சுற்றுப்பயணம் செல்வது கேரள அரசியல் வாதிகள் தான்) அங்குள்ள தொழிலாளர்களை கண்டபோது அவர் அழுத காட்சியை கேரள தொலைக்காட்சிகள் ஒளிபரப்பின. மார்க்சிய கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் பெருவாரியான பங்குகளை கொண்ட கைரளி தொலைக்காட்சியானது வளைகுடா நாடுகளுக்கு வேலைக்கு சென்று மீண்டும் கேரளாவுக்கு திரும்ப முடியாத, காணாமல் போன மலையாளிகள் பற்றிய நிகழ்ச்சியை வாரந்தோறும் ஒளிப்பரப்புகிறது. கேரள தினப்பத்திரிகைகள் சில இங்கும் வெளிநாட்டில் பதிப்பை வைத்திருக்கின்றன. உலகிலேயே வெளிநாட்டில் பதிப்பை வைத்திருப்பவை மலையாள பத்திரிகைகள் தான்.

கேரள கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் மற்றொரு வறட்டுத்தனம் சிறு தொழில்கள் மற்றும் பெருந்தொழில்கள் இடையே உள்ள வித்தியாசம் பற்றிய பார்வை. பூர்வீகங்களின் தொழில் என்று பல சிறு தொழில் சார்ந்த நிறுவனங்கள் மூடப்பட்டன. அதில் முக்கியமானது கேரளாவின் உயிர்நாடியாக இருக்கும் கயிறு உற்பத்தி. இதுவும் கேரளாவில் நலிவடைந்திருக்கிறது. வங்கியில் கடன் எடுத்து இரண்டாம் தரமாக பேருந்து ஒன்றை வாங்கி தானே அதன் ஓட்டுநராக இருந்து அரசின் அனுமதிக்கப்பட்ட வழித்தடத்தில் பேருந்து ஓட்டிய பலர் பூர்வீக வளையத்தில் கொண்டு வரப்பட்டு அதனை மற்றொரு பெரு முதலாளிக்கு விற்க வேண்டிய சூழலுக்கு தள்ளப்பட்டிருக்கிறார்கள். கடந்த ஆண்டில் கேரளாவுக்கும் தமிழ்நாட்டிற்கும் இடையே ஏற்பட்ட முல்லைப் பெரியாறு பிரச்சனையில் கேரள கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் அணுகுமுறை மிகக்கேவலமாக இருந்தது. விவசாயம் அங்கு நலிவடைந்த சூழலில் தனக்கான நியாயத்தை வலுப்படுத்துவது அறிவீனமானது. மேலும் சேலம் ரயில்வே கோட்டம் விஷயத்தில் கேரள எம்.பிக்கள் நாடாளுமன்றத்தில் நடந்து கொண்ட விதத்தை பார்த்து சோம்நாத் சட்டர்ஜியே வெட்கம் என்றார். இந்த இரு பிரச்சனைகளிலும் தமிழ்நாட்டு இந்திய மற்றும் மார்க்சிய கம்யூனிஸ்ட் கட்சிகள் வளைந்து நெளிந்து உருண்டு கொண்டன. டெல்லியில் மத்திய அரசு நடத்திய கூட்டத்தில் நான்கு எம்.பி. கக்கள்

கலந்து கொள்ளவில்லை. இறுதியில் நந்தி கிராம் மாதிரியான விமர்சனம் தங்களுக்கும் ஏற்பட்டுவிடக்கூடாது என்ற உள்ளூர்வா காரணமாக கடைசிக் கூட்டங்களில் அதன் எம்.பிக்கள் கலந்து கொண்டார்கள். இது ஆத்மார்த்தமான தமிழ்நாட்டு உரிமை சார்ந்த உணர்வோடு கூடியதல்ல. அந்த இரு பிரச்சனைகளின் காலக்கிரமங்களையும், அதன் நிகழ்வுகளையும் கூர்ந்து கவனித்தாலே இதன் நிலைப்பாடு புரியும். இன்றும் தமிழ்நாட்டு சி.பி.எம். சேலம் கோட்ட விஷயத்தில் கேரளாவுக்கு ஆதரவான நிலைபாட்டையே எடுக்கிறது. (பார்க்க: வரதராஜன் நேர்முகம் கீற்று.காம்) அந்த சமயத்தில் நான் தமிழ்நாட்டு சி.பி.ஐ. தோழர் ஒருவரிடம் சொன்னேன் நீங்கள் இனி இந்திய தொழிலாளர்களே ஒன்று சேருங்கள் என முப்பத்து மூன்று தடவை உங்களுக்குள் சொல்லி கொள்ளுங்கள். இதில் சீதாராம் யெச்சூரி கேரள எம்.பிக்கள் குழுவிற்கு தலைமை தாங்கி சென்றது தான் விநோதமான ஒன்றாக இருக்கிறது. மொழி வாரி மாகாணங்கள் பற்றி ஐம்பதுகளில் மத்திய குழு கூட்டங்களில், பாலக்காடு அகில இந்திய மாநாட்டில், கல்கத்தாவின் மாநில கூட்டங்களில் விவாதித்த கம்யூனிஸ்ட் கட்சி இன்று திருத்தல் வாதத்திற்கு சென்றுவிட்டது. வெறும் கட்சி அரசு மற்றும் தொழிற்சங்கம் ஆகிய எல்லையோடு அது குறுகிவிட்டது. கல்வி விஷயத்தில் கேரளா ஆரம்பக்கல்வியோடு நின்று விடுகிறது. உயர்கல்வி நிறுவனங்கள் கேரளாவில் மிகக்குறைவாக இருக்கின்றன பொறியியல் கல்வி நிறுவனங்களை பொறுத்த அளவில் தமிழ்நாட்டில் கல்வி தந்தைகளை அதிகம் உருவாக்கிய பெருமை கேரளாவுக்கு உண்டு. தமிழ்நாட்டில் பல்வேறு உயர் கல்வி நிறுவனங்களில் அதிகம் அளவில் கேரள மாணவர்கள் படிப்பதை நாம் காண முடியும். கேரளாவின் சிறப்பம்சம் இந்தியாவிலேயே அதிகமான பெண் பட்டதாரிகளை கொண்ட மாநிலம் என்பதாகும். ஆனால் வேலைக்கு செல்லும் பெண்களின் எண்ணிக்கை கேரளாவில் குறைந்து வருவதாக புள்ளி விபரம் தெரிவிக்கிறது. 2000 ஆண்டுக்கும் 2008 க்கும் இடையேயான புள்ளி விபரத்தை எடுத்துக்கொண்டாலே இது புரியும். இதற்கு அங்கு நிலவும் வேலை இல்லா சூழலும், பெண்களுக்கான பாதுகாப்பு சூழலும் முக்கிய காரணங்கள். இந்தியாவிலே அதிக பெண்கள் விகிதத்தை (ஆயிரம் ஆண்களுக்கு 1120 பெண்கள் இருக்கிறார்கள்) கொண்ட மாநிலமாக கேரளா இருக்கும் நிலையில் பெண்களுக்கு எதிரான குடும்ப வன்முறை கேரளாவில் அதிகம் இருக்கிறது. அவுட்லுக் பத்திரிகை 2004 ஆம்

ஆண்டு கேரளாவில் நடத்திய சர்வேயில் இது தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது. மேலும் இந்தியாவில் தினசரி பத்தில் ஒரு தற்கொலை கேரளாவில் நடக்கிறது. மேலும் நகர்ப்புற வறுமை அதிகம் காணப்படுகிறது. (மேற்கு வங்கத்தில் கிராமப்புற வறுமை அதிகம் காணப்படுகிறது) கேரளாவின் மற்றொரு சிறப்பம்சம் கிராமத்திற்கும் நகரத்திற்கும் இடையேயான இடைவெளி குறைவு என்பதே. இது சோசலிச சமூகத்தின் கூறுகளில் ஒன்று. மார்க்ஸ் இதைப்பற்றி செர்மானிய கருத்தியல் (German ideology) நூலில் விரிவாக குறிப்பிட்டிருக்கிறார். நகரத்திற்கும் கிராமத்திற்குமான இடைவெளி என்பதே முதலாளிய வெளிப்பாடு. இதனை குறைப்பது என்பதே சோசலிச நடவடிக்கை. ஆனால் கேரளாவை பொறுத்த வரை இந்த இடைவெளி குறைவு என்பது அங்குள்ள புவி அரசியல் நிலையே. இயல்பாக அமைந்த உள் கட்டமைப்புகள் அதன் நகர, கிராம இடைவெளியை குறைத்திருக்கின்றன.

கேரளாவின் இன்னொரு முரண்பாடு அரசு நிர்வாகம் பற்றியதாகும். இந்தியாவிலேயே ஊழல் குறைந்த மாநிலம் என்ற ஒரு நிலையில், அரசு அலுவலகங்களில் லஞ்சம் அதிகம் காணப்படும் மாநிலமாக இருக்கிறது. இது இடதுசாரி நிர்வாகத்தின் சறுக்கலே. பல்வேறு பிரச்சினைகளில் அரசு ஊழியர்கள் ஆதரவு நிலைபாடு எடுக்கும் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி இதில் மட்டும் கவனம் செலுத்தாமல் போய்விட்டது. இதற்கு நோக்குக் கூலி மாதிரியான தத்துவார்த்த விளக்கம் சொன்னவர்கள் கேரளாவில் இருக்கிறார்கள். மேலும் கேரள அரசின் வருவாய் என்பது வெறும் வரிகளை மட்டுமே நம்பி இருக்கிறது. மற்ற வருவாயினங்கள் மிகக்குறைவு. இந்த நிலைமை காரணமாக இரு தடவை அரசு ஊழியர்களுக்கு சம்பளம் கொடுக்க முடியாத நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறது. தொழிற்சாலை, பூர்ஷ்வா பற்றிய அதன் வரட்டு பார்வை இவைகளே அதற்கு காரணம். மேலும் சாலை, போக்குவரத்து, மின்சாரம் போன்ற உள் கட்டமைப்பு வசதிகள் கேரளாவில் குறைவாக இருக்கின்றன. மிகவும் குறுகலான தேசிய நெடுஞ்சாலைகள், உடைந்த பாலங்கள், குழிகள் மட்டுமே நிறைந்த கிராம சாலைகள், மிகவும் குறுக்கலான உடைந்த கட்டிடங்கள் நிரம்பிய பெரும்பாலான பேருந்து நிலையங்கள், கடலில் கலக்கும் நீரை சேமிக்க இயலாமை, மின்வசதி இல்லாத வயநாட்டு கிராமங்கள் இவைகள் மொத்த ரீதியில் உள் கட்டமைப்பு வளர்ச்சியை பாதிக்கின்றன. கேரளாவின் இத்தகைய போக்குகள் மற்றும் பராமுமன்ற

ஜனநாயக முறையில் கம்யூனிஸ்ட் கட்சிகளுக்கு அங்கு ஏற்பட்ட தோல்விகள். இவைகளை பற்றி கேரளாவில் நிறைய விவாதங்கள் நடைபெற்றிருக்கின்றன. குறிப்பாக கேரள எழுத்தாளர்களான சச்சிதானந்தன், ஓ. விஜயன் மற்றும் சக்கரியய்யா போன்றவர்கள் இதனை முன்னெடுத்திருக்கிறார்கள். அவர்களை எல்லாம் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியானது வழக்கமாக வகப்புவாதிகள், புரட்டல்வாதிகள் என்ற வகையோடு மட்டுமே எதிர்கொண்டது. மேலும் விஞ்ஞான தொழில்நுட்ப வளர்ச்சியை பற்றிய அதன் வறட்டு பார்வையையும் குறிப்பிட வேண்டும். கேரளா இதில் மிகத்தீவிரமாக நின்றது. உதாரணமாக ராஜீவ்காந்தி எண்பதுகளில் இந்தியாவில் கம்யூட்டரை அறிமுகம் செய்தபோது இடதுசாரி கட்சிகள் அதை கடுமையாக எதிர்த்தன. இயந்திரமயமாக்கல் ஆட்குறைப்பிற்கு வழி வகுக்கிறது என்ற வாதத்தை அடிப்படையாக வைத்த ஒன்றாக அது இருந்தது. மற்றொரு நிலையில் கம்யூட்டரை அடுத்த கட்டத்திற்கு வளர்த்தெடுத்தே சோவியத் ரஷ்யாதான், அமெரிக்காவிற்கு முன்பே அதனை தகவல் தொடர்பிற்கு எவ்வாறு பயன்படுத்த முடியும் என்பதை பற்றி சோவியத் விஞ்ஞானிகள் ஆராய்ந்தார்கள், கம்யூட்டர் மட்டுமே அதிக அளவில் உழைப்பு பிரிவினையை குறைக்கிறது. இன்று அச்சுதானந்தன் தலைமையிலான இடதுசாரி அரசு கேரளாவில் தகவல் தொழில்நுட்ப பூங்காக்களை அமைக்க திட்டமிட்டு வருகிறது அதற்காக பெங்களூர் சென்ற அச்சுதானந்தன் அங்கு பலரை சந்தித்து பேசியிருக்கிறார். தங்கள் நிலைபாட்டின் பரிணாம வளர்ச்சிக்கு இருபது ஆண்டுகள் வேண்டும் எனப்பது இன்னொரு தோல்வியே. கேரள சி.பி.எம். என்றுமே உயர்ஜாதி அரசியலோடு தொடர்பு கொண்டது. அதன் தற்கால போக்குகளையும், கடந்த கால அனுபவச்சூழலையும் கவனத்தில் கொண்டாலே இது புரியும்.

இந்திய இடதுசாரி கட்சிகள் கடந்த காலத்தில் எதிர்கொண்ட மிக முக்கிய விமர்சனமே இந்திய சமூக கட்டுமானம் பற்றிய அதன் மரபான பார்வை. குறிப்பாக அடிக்கட்டுமானம் மேற்கட்டுமானம் பற்றிய மார்க்சிய பார்வை. மார்க்ஸின் அளவில் ஐரோப்பிய சூழலில் இது மிகச்சரியாகவே இருந்தது. அன்றைய காலகட்டம் என்பது ஐரோப்பிய வரலாற்றில் தொழிற்புரட்சி ஏற்பட்ட காலகட்டமாகும். இன்னொரு சூழலில் அங்கு தேசிய வாதம் வலுப்பெற்று

வந்தது. ஐரோப்பிய நாடுகள் ஒவ்வொன்றுமே புதிய காலனியை தேடி பல நாடுகளுக்கு பயணம் செய்தன. இந்த நிலையில் அந்த காலனியத்தை வலுப்படுத்துவது அதன் பொருளாதார நலன்களே என்பதை மார்க்ஸ் கண்டறிந்தார். சமூகத்தை வரலாற்றின் அடிப்படையில் பிரித்து கண்ட பிறகு அதன் வேர் பொருட்களை உற்பத்தி செய்வதில் தான் அடங்கியிருக்கிறது. இந்த உற்பத்தி மற்றொன்றோடு அதனை விநியோகம் செய்வதில் போய் முடிகிறது. இதில்தான் அரசன், பிரஜை, ஆண், பெண், கைவினைஞர்கள், பொதுவானவர்கள், உடைமையாளர்கள், இல்லாதவர்கள் போன்ற சமூக வேறுபாடுகள் தோன்றுகின்றன. உற்பத்தி, சமூகத்தின் அடிநாதமாக செயல்முறை அலகாக மாறும் போது தவிர்க்க முடியாமல் அது அடிப்படையாக எழுகிறது. இதில் மேல் உள்ளடங்கும் சக்திகளாக அரசியல், சட்டம், மதம், கலாச்சாரம் போன்றவை எழுகின்றன. பொருளாதார சமூகம் இப்படி தான் வரலாற்று புர்வமாக இயங்குகிறது என்று மார்க்ஸ் கண்டார். மார்க்ஸ் இந்த முடிவுக்கு வந்த 19 ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதி பகுதியில் தவிர்க்க இயலாமல் அதற்கு மாறுபட வேண்டியதிருந்தது. ஜெர்மனியிலிருந்து புலம் பெயர்ந்தவராக லண்டனுக்கு வந்தபோது அங்குள்ள சமூக முரண்களை பற்றியும், தேசிய இன போராட்டங்கள் பற்றியும் அதிகம் சிந்திக்க வேண்டியதாயிற்று. அயர்லாந்து பிரச்சினை பிரிட்டனின் உள் உராய்வாக நீண்டகாலமாகவே இருந்து கொண்டிருக்கிறது. இந்நிலையில் தான் மார்க்ஸ் அயர்லாந்து விடுதலையைப் பற்றி பேசினார். நண்பர் ஒருவருக்கு எழுதிய கடிதத்தில் தேசிய இன விடுதலையே சமூக விடுதலை என்றார். மேலும் இங்கிலாந்தில் இதைப்பற்றி பல கூட்டங்களில் விவாதித்திருக்கிறார். மார்க்ஸின் வாழ்க்கை ஓட்டத்தைப் பற்றி எழுதிய David Mclellan தன்னுடைய Marx : His life and thought நூலில் இதனைப்பற்றி விரிவாக குறிப்பிடுகிறார். மார்க்ஸின் தனிப்பட்ட வாழ்க்கை நெருக்கடிகள் எப்படி அவரது கோட்பாட்டில் பாதிப்பை செலுத்தின என்பதை பற்றி எல்லாம் அதில் ஆராய்கிறார். அன்றைய ஐரோப்பிய சூழலில் அவரின் சிந்தனைகள் மரபான ஜெர்மானிய தத்துவ இயலை உள்வாங்கி கொண்ட தர்க்க ரீதியான தொடர்ச்சியாகவே இருந்தன. அவருக்கு பின் வந்த பல சிந்தனையாளர்கள் இந்தக் கட்டுமானம் பற்றிய விஷயத்தை ஆராய்ந்திருக்கிறார்கள். அல் தூசர் அதில் முக்கியமானவர். அவர் சமூகத்தை பொருளாதார

சக்திகள் என்பதாக பார்க்காமல் அடுக்குகளாக கண்டார். இந்த அடுக்குகள் பல்வேறு அலகுகளைக் கொண்டவை. இவை பல ஆறுகள் ஒரே நேரத்தில் கடலில் கலக்கும் தருணத்தில் ஏற்படும் அலைவியக்கத்தை போன்றவை. பல்வேறு முரண்கள் இதற்குள் வருகின்றன. இந்த முரண்களில் ஒன்று அதிகமாகும் போது அதிலிருந்து போராட்டம் எழுகிறது. இதனை இந்தியச் சூழலுக்கு விரித்து செல்லும் போது மார்க்ஸின் கட்டுமான பார்வை முழுமுதலாக பொருந்தும்படி இல்லை. காலங்காலமான ஆட்சியின் உறைவிடமாக இருந்த இந்திய சமூகம் மரபார்ந்த உடல், நிலம் மற்றும் அதை சார்ந்த அடையாள அரசியலோடு மட்டும் அதிகம் வேர்கொண்டிருக்கிறது. சாதி என்பதன் நீட்சியாக அது உருமாறும் போது இங்கு அல்தூசர் சொன்னை மந்திரியான முரண்கள் மேலெழுகின்றன. இதை இந்திய இடதுசாரிகள் பார்க்கத் தவறினார்கள். குறிப்பாக சி.பி.எம் நெடுங்காலமாக இதனை மறுத்து வந்தது. இந்தியா முழுவதுமான இடதுசாரி விமர்சகர்கள் மற்றும் தலித் சிந்தனைவாதிகள் ஆகியோரின் தொடர்ந்த விமர்சனங்கள் காரணமாக இந்த விஷயத்தில் 2000 க்கு பிறகு தன்னை சுயவிமர்சனம் செய்து கொள்ள தொடங்கியது. அப்போது சீதாராம் யெச்சூரி சொன்னார் இந்திய சமூக வரலாற்றின் வளர்ச்சிப் போக்கில் சாதிய சமூக சக்திகள் தவிர்க்க இயலாமல் மேலெழுகின்றன. இதனை நாம் மறுப்பதற்கில்லை. இதன் பிறகு அதன் ஸ்தாபன அறிக்கையில் மாற்றம் செய்யப்பட்டது. கட்சியின் செயல்திட்டம் சாதிய ஒடுக்கு முறைகளுக்கு எதிராக போராடும் படியாக அமைக்கப்பட்டது. ஆனால் பிளவுக்கு பிந்தைய இந்திய கம்யூனிஸ்ட் கட்சி இதை தெளிவாக தமிழ்நாட்டில் என பல பகுதிகளில் ஒடுக்கப்பட்டவர்களுக்கான நலசீர்திருத்த போராட்டங்களை நடத்தியது. ஆனால் சில தருணங்களில் இந்த போராட்ட தொடர்ச்சியில் சாதி வர்க்கம் குறித்த கருத்துருவத்தை விளக்க முடியாமல் இருந்திருக்கிறது. தொண்ணூறுகளின் இறுதிபகுதியில் தமிழ்நாட்டின் தென் மாவட்டங்களில் பல்வேறு பகுதிகளில் தலித்களுக்கு எதிரான வன்முறை நடந்தபோது இந்திய கம்யூனிஸ்ட் கட்சி எந்த ஆக்கபூர்வமான செயல்திட்டத்தையும் முன் எடுக்கவில்லை. அந்த தருணங்களில் கட்சி அலுவலகங்களில் நடந்த உரையாடல்களே இதற்கு உதாரணம். இன்னொன்று தேசிய இனங்கள் குறித்த பார்வை. குறிப்பாக இலங்கை பிரச்சினையில் காலங்காலமான அதன் ஒரே அணுகுமுறை. இலங்கையில் சிங்கள பேரினவாதத்தின்

தமிழர்கள் மீதான அதி ஓடுக்குமுறை. அவர்களுக்கான பல்வேறு உரிமைகள் மறுக்கப்பட்ட நிலையில் இன்று தமிழர்கள் தங்கள் சுய நிர்ணய உரிமை கோரும் நிலைக்கு தள்ளப்பட்டிருக்கிறார்கள். இலங்கையில் இந்திய ஊடகங்களில் பார்வை படாத சிங்கள பேரினவாதத்தின் ஓடுக்குமுறை. இதை பற்றி பல்வேறு விவாதங்கள் நடைபெற்றிருக்கின்றன. இவர்களில் தலித்கள் சிங்கள மற்றும் தமிழ் ஆதிக்க சாதியினர் ஆகிய இருபக்க ஓடுக்குமுறைக்கு ஆளாகின்றனர். இந்திய இடதுசாரிகள் இதைப் பற்றிய கவலை ஏதுவும் இல்லாமலேயே வழக்கமான சோவியத் விமர்சனம் மாதிரியே அரசியல் தீர்வு தான் சாத்தியம் என்ற கருதுகோளுக்குள் வந்து விழுகிறார்கள். இலங்கை ஓடுக்குமுறையின் பரிணாம வளர்ச்சியை பற்றிய பார்வை ஏதும் இல்லாமல் ஒரே வார்த்தையில் நடுவி விடுவது ஒருவித தப்பித்தலே. இலங்கை பிரச்சனையில் தனித்தேச கோரிக்கையை ஆதரிப்பது என்பது விடுதலைப்புலிகளை ஆதரிப்பதாக அமையாது. ஓர் அர்த்தத்தில் விடுதலை புலிகள் அமைப்பும் அதிகார அமைப்பே. அவர்களால் அரசியல் நடவடிக்கை என்ற ஸ்டாலினிய அடிப்படையில் கொல்லப்பட்ட இலங்கையின் மாபெரும் அறிவுஜீவிகள் மற்றும் இலங்கை இஸ்லாமியர்கள் (இலங்கை இஸ்லாமியர்களின் தோற்றம் குறித்து தனி உரையாடல் நடத்த வேண்டிய அவசியம் இருக்கிறது), இலண்டனின், கனடாவில் தாக்கப்பட்டவர்கள் ஆகியோர்களின் எண்ணிக்கை இலங்கை இராணுவத்தால் கொல்லப்பட்டவர்களின் எண்ணிக்கைக்கு சற்று பக்கத்தில் வரும். இன்று இலங்கையின் பெரும்பாலான தமிழ் அமைப்புகளுமே சிங்கள இனத்தோடு தாங்கள் ஒரே கூட்டமைப்பில் வாழ முடியாது என்ற முடிவுக்கு வந்து விட்டன. இன்றைய சிங்கள அரசு இலங்கையில் தமிழ் இரண்டாம் ஆட்சி மொழி என்பதை நீக்கி விட முடியுமா என்பதை பற்றி ஆராய்ந்து கொண்டிருக்கிறது. இடதுசாரிகள் இந்த நிலைப்பாட்டை பற்றி திருவனந்தபுரத்தில் வைத்து மார்க்சிய கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் முக்கிய நிர்வாகி ஒருவரிடத்தில் கேட்டேன். நீங்கள் முல்லைபெரியாறு பிரச்சனையிலும், சேலம் கோட்ட பிரச்சனையிலும் எந்த நிலைப்பாட்டை எடுத்தீர்கள் என்பது எல்லோருக்கும் தெரிந்த ஒன்றே. எழுபதுகளில் பாகிஸ்தான் வங்கதேசம் பிரச்சனை ஏற்பட்ட பொழுது வங்க தேசத்தவர்கள் அகதிகளாக அதிக எண்ணிக்கையில் இந்தியாவிற்கு, குறிப்பாக மேற்கு வங்கத்திற்கு வருகை தந்தார்கள். அப்போது மேற்கு வங்க அரசு அன்றைய

இந்திராவின் அரசிடம் சொன்ன ஒன்று நீங்கள் அங்கு இந்திய ராணுவத்தை அனுப்பாவிட்டால் நாங்கள் எங்கள் காவல்துறையை அனுப்புவோம். இதை அங்குள்ள இரு கம்யூனிஸ்ட் கட்சிகளுமே ஆதரித்தன. வரலாறு இப்படி இருக்கும் நிலையில் இதே இலங்கையிலோ அல்லது உலகின் வேறு ஏதாவது பகுதியிலோ மலையாளிகளோ அல்லது வங்காளிகளோ ஓடுக்குமுறைக்கு உள்ளாக்கப்பட்டால் உங்களின் நிலைபாடு என்னவாக இருக்கும்? தெளிவாகவும், நேர்மையாகவும் பதில் சொல்லுங்கள் என்றேன். அதற்கு அவர் சின்னதாக யோசித்தவாறு எனக்கு தமிழ்நாட்டு அரசியலை பற்றி அதிகம் தெரியாது என்றார். நான் சொன்னேன். இதற்கு தமிழ்நாட்டு அரசியலை பற்றி தெரிய வேண்டியதில்லை. வளைகுடா நாடுகளில் மலையாளத் தொழிலாளர்களுக்கு பிரச்சனை ஏற்படும்போது அங்கு வருகைதரும் கேரள வெளிநாடு விவகார அமைச்சர்களை (இந்தியாவில் வெளிநாடு விவகாரங்களுக்கான தனி அமைச்சகம் உள்ள மாநிலம் கேரளா மட்டும்தான்) நான் பார்த்திருக்கிறேன். அப்படி இருக்கும்போது இலங்கை பிரச்சனையில் தற்போது எடுக்கும் நிலைபாட்டை கம்யூனிஸ்ட் கட்சியானது இவர்களின் விஷயத்தில் கண்டிப்பாக எடுக்காது. ஒருவேளை அவ்வாறு எடுக்கும்பட்சத்தில் தமிழ்நாட்டில் காங்கிரசுக்கு ஏற்பட்ட நிலை தான் அவர்களுக்கு ஏற்படும். இந்த விஷயம் உங்களுக்கு நன்றாகவே தெரியும். சின்ன இடைவெளிக்கு பின்னர் சொன்னார். சரி தான் மறுப்பதற்கில்லை. மேலும் கேரள தொழிற்சங்கங்கள், மலையாளிகளின் வளைகுடா வாழ்க்கை பற்றிய பேச்சு வந்தபோது சுரண்டலை பற்றி உங்களுக்கு ஏதுவும் தெரியாது என்றார். நான் சொன்னேன் புலம் பெயர்ந்தவர்கள் என்ற முறையில் உங்களை விட அதிகமாக சுரண்டலின் சுவையை நாங்கள் உணர்ந்தவர்கள். அதனால் அதைப்பற்றி நீங்கள் எனக்கு கற்றுத் தர வேண்டிய அவசியமில்லை. இப்படியான பல்வேறு கருத்தியல் முரண்பாடுகள், குழப்பங்கள் காலங்காலமாக இருந்து கொண்டிருக்கின்றன. சோவியத் தகர்விற்கான காரணம் பற்றி சி.பி.எம் இதுவரையிலும் எந்த உரையாடலையும் நடத்தவில்லை. அது மிக எளிதாக கோர்ப்சேவ் மீது பழிபோட்டு விட்டு தப்பி விடுகிறது. பெரும்பாலானவர்களிடத்தில் சோவியத் தகர்வு குறித்து உரையாடும் போது இதையே கேட்க முடிகிறது. அனால் இந்திய கம்யூனிஸ்ட் கட்சி சோவியத் தகர்விற்கு பின் தன்னை சுய விமர்சனம் செய்து கொள்ள ஆரம்பித்தது. இதனுள் எந்த ஆத்மார்த்தத்தையும் காணமுடிவதில்லை. நாம் இருந்தோம். நாம்

தவறு செய்தோம். இப்படி வெறும் நாம், நாம் என்ற தன்னிலைக்குள் சென்று விட்டு முடித்து விடுகிறது. மேற்கு வங்க புத்ததேவ் அரசின் நிலைபாடுகள் மூலம் அது உலகமயமாக்கல், தாராளமயமாக்கல், தனியார் மயமாக்கல் போன்றவற்றை பற்றி மறு வாசிப்பு செய்துகொள்ளத் தொடங்கிவிட்டது. இந்த விஷயத்தில் அரசு ஊழியர் ஆதரவு நிலைபாட்டை எடுத்துக்கொண்டாலே புரியும். சமீபத்தில் ஆறாவது சம்பளகமிஷன் பரிந்துரைகள் வந்தபோது மத்திய அரசு ஊழியர்களின் வாதமே வேடிக்கையாக இருந்தது. எங்களுக்கு 40 சதவீதம் சம்பள உயர்வு போதாது. இன்று தனியார் துறையில் இருக்கைகள் நிறைய சம்பளம் கிடைக்கிறது. ஆகவே இன்னும் அதிகப்படுத்தி தர வேண்டும். இதை இரு கம்யூனிஸ்ட் கட்சிகளுமே ஆதரித்தன. தனியார்மயமாக்கலுக்கு எதிர்ப்பு என்று சொல்லியே தனியார் துறையில் கை நிறைய சம்பளம் என்று சொல்வதே அறிவீனமானது. இன்று அவர்கள் வாதப்படி தனியார் துறையில் கைநிறைய சம்பளம் வாங்குபவர்களில் 55 சதவீதம் பேர் தங்களின் வாரிக்கள்தான் என்பதை லாவகமாக மறந்து விடுகிறார்கள். (தகவல் தொழில்நுட்ப நிறுவனங்களின் பணியாளர் புள்ளி விபரங்கள் அதையே தெரிவிக்கின்றன.) சமீபத்தில் கோவையில் நடந்த மார்க்சிய கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் மாநாட்டில் கட்சியில் இளைஞர்களின் வருகை கடந்த ஐந்து ஆண்டுகளில் குறைந்திருக்கிறது என்பதாக தெரிவிக்கப்பட்டது. மார்க்சிய கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் எனக்கு பிடித்த ஒரே அம்சம் என்பது அவர்கள் இளைஞர்களை நேசிக்கும் முறைதான். இருந்தும் அதில் இளைய தலைமுறையின் வருகை குறைவு என்பது அதன் சறுக்கல்தான்.

ஐம்பது ஆண்டுகள் இந்திய இடதுசாரிகளின் பாராளுமன்ற ஜனநாயக வரலாறு பல வளைவுச் சுழிகளையும், துயரங்களையும் கொண்டது. சுதந்திரத்திற்கு பிறகு இந்தியாவில் இடதுசாரிகள் அதிகாரத்தை கைப்பற்றி விடக்கூடாது என்பதில் நேரு மிக்கவனமாக இருந்தார். 1952 -க்கு பிறகு காங்கிரசுக்கு மாற்றான எதிர்கட்சியாக இருந்த இந்திய கம்யூனிஸ்ட் கட்சி ஐம்பது ஆண்டுகள் கடந்த நிலையில் பாசிசத்தை அதன் இடத்தில் உட்கார வைத்து விட்டது. இதற்கு அறுபதுகளில் ஏற்பட்ட இயக்க பிளவும் காரணமாக சொல்லப்படுகிறது. இப்பொழுது சி.பி.எம். இந்தியாவில் இடதுசாரிகள் என்றாலே நாங்கள் தான் என்பதாக சொல்லிக் கொள்கிறது.

மற்றவர்களெல்லாம் உதிரிகள் என்கிறது. இடதுசாரிகள் ஒருங்கிணைவு என்ற குரல் எழும் போதெல்லாம் அதனை மறுத்தே வந்திருக்கிறது. 2002 -ல் இது மாதிரி எழுப்பப்பட்ட போது அன்றைய பொதுச்செயலாளராக இருந்த தோழர் ஹர்கிஷன்சிங்ஜித் கல்கத்தாவில் நடந்த மத்திய குழு கூட்டத்தில் இவ்வாறு குறிப்பிட்டார். இந்திய கம்யூனிஸ்ட் கட்சியினர் நாம் ஒருங்கிணைய வேண்டும் என்று சொல்கிறார்கள். இது இயலாத காரியம். அது ஏற்கனவே சோவியத் ரஷ்யாவின் முழுக் கட்டுப்பாட்டில் இருந்தது. அவர்களுக்கும் நமக்கும் இடைவெளி அதிகம். இம்மாதிரி தரகு வேலையை பார்க்க வேண்டாம். நீங்களும் எங்களுடன் வாருங்கள் என்பதாக சொல்லுங்கள். நாம் இணைந்து செயல்படுவோம். அவ்வளவுதான். இதனை அப்போது குறிப்பிட்டு main stream பத்திரிகையில் எழுதிய கல்கத்தாவை சேர்ந்த இடதுசாரி விமர்சகர் ஒருவர் மார்க்சிய கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் இம்மாதிரியான மனோபாவம் எதிர்காலத்தில் இந்தியாவில் இடதுசாரிகளின் தேய்மானத்திற்கே வழிவகுக்கும் என்றார். மார்க்சுக்கு பிந்தைய கட்டத்தில் மார்க்சியம் பிராங்க்பர்ட், அல்தாசர், எடின் பாலிபர், அலன்பத், எர்ணஸ்ட் லக்லோ, ஏர்னஸ்ட் மண்டேல், ஐஸையா பெர்லின், ஸிலவோய் சிசுக், பெரி ஆண்டர்சன், ரிச்சர்ட் ரோர்டி, தாரிக் அலி போன்ற வரிசைகளால் இன்னொரு கட்டத்திற்கு நகர்ந்துவிட்டது. (இவர்களில் எடின் பாலிபர், ஐஸையா பெர்லின் போன்றவர்களின் இஸ்ரேல் ஆதரவு நிலைப்பாட்டை பற்றி ஏற்கனவே நான் எழுதியிருக்கிறேன்) வரலாறு, சமூக இயக்கம் பற்றிய புதிய பார்வைகள் வந்துவிட்டன. மேலும் சந்தையை அடிப்படையாகக் கொண்ட இவ்வலகில் மனித இருப்பு என்பது நான் வாங்குகிறேன். அதனால் இருக்கிறேன் என்பதே. சந்தை பொருளாதாரத்தைப் பற்றி குறிப்பிடும் சமீர் அமீன் சந்தை என்பதும் முதலாளித்துவம் என்பதும் வேறானது என்கிறார். முதலாளித்துவம் சந்தைக்கு அப்பால் இருக்கிறது. சந்தை என்பது மூலதன சமூக பொருளாதாரத்தின் நிர்வாக வடிவம் மட்டுமே. இதனடிப்படையில் நான் முதலாளித்துவ சமூகத்தை ஆராய வேண்டும் என்கிறார். இன்றைக்கு இந்தியாவில் பல்வேறு அமைப்புகள் எழுச்சிப் பெற்று வரும் நிலையில் இடதுசாரிகள் தங்கள் கடந்தகால நிகழ்பயணத்திலிருந்து பாடம் கற்றுக்கொள்ள வேண்டியது அவசியம். ஐம்பது ஆண்டுகள் பாராளுமன்ற ஜனநாயக செயல்பாடு அதைத்தான் சொல்லுகிறது.

ருவாண்டா திரைப்படம்

ஏப்ரல் மாதத்தின் சில பொழுதுகள்

Sometimes in April

விஸ்வாமித்திரன்

ஆப்பிரிக்காவிலிருக்கும் சிறுதேசமான ருவாண்டாவில் ஹூட்டு, டீத்சி மற்றும் த்வா ஆகிய இனப்பிரிவுகளுக்கிடையில் ஒரே சமய, கலாச்சார, மொழியே பல நூற்றாண்டு காலமாக நிலவிவந்தது. 1916-இல் ஜெர்மனியின் பிடியிலிருந்த ருவாண்டாவை பெல்ஜியம் கைப்பற்றி இறுக்கமான காலனியாதிக்க அழுத்தத்தை காலுன்றி, அதுவரை ஒற்றுமையாயிருந்த இனப்பிரிவுகளுக்குள் வேற்றுமனப்பான்மையை விதைத்தது. அந்த சதிச் செயலூக்கத்தின் முன்வடிவமாக டீத்சி இனத்தின் வாழ்வியல், பொருளாதார நலன்களை வளர்த்தெடுப்பதன் நோக்கத்தில் தனது கவனத்தைக் குவித்தது. நாட்டின் பெரும்பான்மை மக்களாக இருக்கும் ஹூட்டுக்களால் இந்த ஓரவஞ்சிப்பை சகிக்கமுடியவில்லை. மாறாக, தமது சக இனத்தின் மீதான ஆத்திரத்தையும், இனத் துவேஷ உணர்ச்சியையும் உண்டுபண்ணியது.

தொடர்ந்து, 1959-இல் பெல்ஜியம் அரசு ருவாண்டாவை ஹூட்டுப் பெரும்பான்மையிடம் ஒப்படைக்க, டீத்சிக்கள் மீதான ஹூட்டுக்களின் பகையுணர்வும் பழிவாங்கும் நோக்கமும் மேலோங்கத் தொடங்கியது. இதன் பின்விளைவாக, பல்லாயிரக்கணக்கான டீத்சிக்களும் அவர்களை ஆதரித்து மிதவாதம் பேசும் ஹூட்டுக்களும் நாட்டைவிட்டுக் கட்டாயமாக வெளியேறும் நிலைக்கு உள்ளாகினர். 1988-இல், வெளியேறின டீத்சி இனத்திலிருந்து சிலர் மீண்டும் தமது மண்சார்ந்த வாழ்வுரிமையை மீட்கும் நோக்கில் 'ருவாண்டன் தேசிய முன்னணி' (Rwandan Patriotic Front) என்கிற புரட்சி அமைப்பை உருவாக்கினார்கள். 1990-இல் உகாண்டாவை தளமாகக் கொண்டு, ருவாண்டாவிலிருக்கும்

ஹூட்டு ராணுவ அரசாங்கத்திற்கெதிரான எதிர்ப்பு நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டது இந்த புரட்சி அமைப்பு.

1993-ஆம் வருடம் ஐக்கிய கூட்டணி நாடுகள் தலையிட்டு ஹூட்டு மற்றும் டூட்சி இனங்களுக்குள் சமமான அதிகாரப் பங்கீட்டை முன்வைக்கும் சமாதான ஒத்திசைவு நடவடிக்கையை (Arusha Accords) முன்னெடுக்கும்வரை, இரண்டு இனங்களுக்குமான பகைமைப் போர் தொடர்ந்துகொண்டிருந்தது. ஆயினும் இந்த அதிகாரப் பங்கீட்டு உடன் படிக்கக்கான செயல்முனைப்பு வலுப்பெறுவதை ஹூட்டு ராணுவ அரசமைப்பால் சகிக்கமுடியவில்லை. எனவே அந்த உடன் படிக்கையை எதிர்க்கும் முகமாக டூச்சிக்கள்மீது வரலாறு காணாத இனவொழிப்புக் கொடுஞ்செயலை மிகவும் மோசமான முறையில் அரங்கேற்றியது. இதுவே 'ஏப்ரல்மாதத்தின் சில பொழுதுகள்' (Sometimes in April) எனும் திரைப்படத்தின் கதைப் பின்புலம்.

இனப்படுகொலை நடந்தேறி பத்துவருடங்கள் தாண்டின ஏப்ரல் 2004-ஆம் வருடம். ருவாண்டாவினது தலைநகரான கிகாலியிலிருக்கும் பள்ளியொன்றில் வைக்கப் பட்டிருக்கும் தொலைக்காட்சிப் பெட்டியில் முந்தைய அமெரிக்க ஜனாதிபதியான பில் கிளிண்டனது உரை இடம்பெறுகிறது. 'மேற்கிலிருக்கும் கிபுயேவிலிருந்து கிழக்கிலிருக்கும் கிபுங்கோ வரை ஆயிரக்கணக்கான மக்கள் தேவாலயங்களிலும் மருத்துவமனைகளிலும் பள்ளிகளிலும் தஞ்சம் தேடியலைந்தார்கள். அவர்கள் கண்டுபிடிக்கப் பட்டபோது, முதியவர்கள் - நோயாளிகள் - பெண்கள் - குழந்தைகள் உட்பட, கொல்லப்பட்டார்கள். கொல்லப்பட்டதற்குக் காரணம் அவர்களது அடையாள அட்டையில் டூச்சி இனத்தவர் என இருந்ததினால் அல்லது அவர்களது பெற்றோர் டூச்சிக்களாக இருந்ததினால் அல்லது அவர்கள் டூச்சிக்களின் சாயல்களை கொண்டிருந்ததினால் அல்லது டூச்சிக்களை காப்பாற்ற முயன்ற ஹூட்டுக்களாக இருந்ததினால் மாத்திரமே. இந்தப் படுகொலைகள் ஏதேச்சையானதும் விபத்துரீதியானதும் அல்ல என்பதை உலகம் அறியவேண்டியது அவசியமானது. தொழிற்மயப்படுத்தப்பட்ட ஐரோப்பாவிலும், ஆசியாவிலும் நடந்தேறியிருக்கும் இந்த நடப்புகள் ஆப்பிரிக்காவில் நிகழக்கூடுமானதில்லை...'

பில்கிளிண்டனின் உரை முடிய, அவரை சுற்றியிருப்போர் கரவொலி எழுப்புகின்றனர். தொலைக்காட்சி ஒளிபரப்பைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் சம தலைமுறை டூச்சி சிறுவர்கள் துக்கம் ததும்பும் மௌனத்தில் அமர்ந்திருக்கின்றனர். அருகில் அகஸ்டின் நின்றுகொண்டிருக்கிறார். இனவொழிப்பின் போது உடலிலும் மனதிலும் ஏற்றப்பட்ட தாங்கவொண்ணாத ரணங்களைச் சமந்திருக்கும் அவரே இந்தத் திரைப்படத்தின் மையப்பாத்திரம். இவரது வாழ்விருப்பின் விவரிப்பினூடேதான் ருவாண்டாவினது இனப்படுக்கொலையின் வரலாற்றுச் சித்திரிப்புக்கள் நமக்கு மறுகாட்சிகளாகின்றன.

தொலைக்காட்சியை அணைத்துவிட்டு அகஸ்டின், 'மாணவர்களிடம் ஏதேனும் கேள்விகளுள்ளதா?' எனக் கேட்கிறார். வெனன்சியா என்கிற சிறுமி கையை உயர்த்தி, 'நீங்கள் இனப்படுகொலை நிகழ்வதற்கு முன்பு நீங்கள் ராணுவத்தில் இருந்தீர்களல்லவா?' எனவும் 'இந்தப் படுகொலைகளை தடுத்திருக்க முடியாதா?' எனவும் கேட்கிறார். 'நம்முள் சிலருக்கு மிகவும் துணிச்சல் இருந்திருந்தால், உலகம் தனது கவனத்தை அதிகப்படுத்தியிருந்தால் தடுத்திருக்கக் கூடும்' என்று துயரம் மரத்துப்போன தொனியில் பதிலளிக்கிறார் அகஸ்டின்.

பள்ளிக்கு வெளியே மழை பெய்து கொண்டிருக்கிறது. இல்லம் திரும்பும் அகஸ்டின் மனதில் நினைத்துக் கொள்கிறார். 'ஒவ்வொரு வருடமும் ஏப்ரல் மாதத்தில் மழைப்பருவம் தொடங்குகிறது. ஒவ்வொரு வருடத்தின் ஏப்ரல் மாதத்தின் ஒவ்வொரு நாளும் வெறுமையும் எமது இதயங்களில் இறங்குகிறது. ஒவ்வொரு வருடத்தின் ஏப்ரல் மாதத்தில் வாழ்வு எத்தனை துரிதமாக முடிவடைந்துவிடுகிறது எனும் நினைவும், நான் உயிரோடு இருப்பதான உணர்வைக்

வேறொரு டீச்சிக்கு பறிகொடுக்க நேர்ந்துவிடும் எனவும் அச்சமுறுகிறார். எனினும் டீச்சிக்களுக்கெதிரான வன்முறைச் செயலில் அவருக்கு ஏற்பில்லை. அவர்களை சகித்துக் கொள்பவனாகவும் நேசிப்பவனாகவும் இருக்கிறார். அதற்கு அவரது அறிவார்ந்த சமன் நிலையையும் தாண்டி, உணர்வுபூர்வமான காரணமும் ஒன்றுண்டு. அவரது மனைவி ஜேன் டீச்சி இனத்தவள்.

ஹானரியினது கடிதத்தின் வேண்டுகோளின்படி, அகஸ்டின்

அவனைக் காண தான்சானியாவிற்சுச் செல்கிறார். சர்வதேசக் குற்ற நீதிமன்ற விசாரணையில் அமர்ந்து தனது தவறான தருணங்களைப் பற்றி குற்றவுணர்வுடன் நினைவுகூர்ந்துகொண்டிருக்கும் ஹானரியின் புன்னகைக்குக் கூட பதிலீடு செய்யவியலாமல் பகைமன இறுக்கத்துடன் ஹானரியைப் பார்க்கிறார் அகஸ்டின். அவரைப் பொறுத்தவரை, தனது குடும்பத்தாருக்கு நேர்ந்த துர்கதிக்கு தீவிரவாத ஹூட்டுக்களின் ஆதரவாளனாக செயல்பட்ட ஹானரியே காரணப்படலாம்.

மீண்டும் படத்தின் நினைவு 1994, ஏப்ரல் மாதம் 6-ஆம் தேதிக்குத் திரும்புகிறது. ஆர்.எல்.டி.எம் வானொலி நிலையம், கிகாலி. ஹானரி உள்ளே நுழைய, ஒலிபேசியில் செயற்கை உற்சாகத்துடன் பேசிக் கொண்டிருக்கும் சக ஊழியன் ஒருவன், தனது பணிவேளை முடிவடைவதற்கு முன்பாக, மக்களிடம் மீண்டும் கவனத்தில் வைத்துக் கொள்ளும்படி ஒரு செய்தியைக் கூறுகிறான். 'கரப்பான் பூச்சிகள் பட்டாம்பூச்சிகளுக்கு பிறப்பைத் தரமுடியாது. கரப்பான் பூச்சிகள் எப்போதும் கரப்பான் பூச்சிகளுக்கேப் பிறப்பைத் தர முடியும்'. 'கரப்பான் பூச்சிகள்' என அவன் குறிப்பிடுவது டீச்சி இனத்தவரைத்தான். அவனது நேரம் முடிந்ததும், ஹானரியும் அதேவித வன்மக் குரலை தொடர்கிறான். அவனது குரலின் ஒலிப்பை நூல்பிடித்துச் செல்லும் திரைப்பரப்பு இப்போது கிகாலியிலுள்ள ராணுவ முகாமை நமது பார்வைக்குக் கொண்டுவருகிறது. அங்கு ஹூட்டு ராணுவத்தினரைத் தவிர, சகல இடங்களிலிருந்தும் வரவழைக்கப்பட்டிருக்கும் இனவெறியர்களான ஹூட்டுக் காலிப்படைகளுக்கு ஆயுதப் பயிற்சி அளிக்கப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறது. ராணுவப் பணியாளனாக அங்கு பொறுப்பிலிருக்கும் அகஸ்டினிடம் அவரது ராணுவத் தோழன்

கொண்டிருப்பதில் எத்தனை பெரிய அதிர்ஷ்டசாலி எனும் நினைவும் என்னுள் மேலிடுகிறது'. அகஸ்டின் வீட்டிற்கு வருகிறார். தான்சானியாவிலுள்ள அருஷா சர்வதேச குற்றவியல் நீதிமன்ற விசாரணையிலிருக்கும் சகோதரன் ஹானரிடமிருந்து கடிதம் வந்திருக்கிறது. 'அன்புள்ள சகோதரனே! இங்கும் மழைபெய்யத் தொடங்கிவிட்டது. நாம் பேசி எத்தனை வருடங்களாகியிருக்கும்? உன்னிடம் உனது மனைவி ஜேனுக்கும் உனது குழந்தைகளுக்கும் என்ன நிகழ்ந்ததென்று கூறவேண்டும். எனவே பதில் கடிதம் எழுதாமல் நேர்சந்திப்பில் வரவும்'.

அகஸ்டினது இளைய சகோதரன் ஹானரி தீவிரவாத ஹூட்டுக்களின் ஆதரவாளனாக இருந்தவன். இனப்படுகொலை நடக்கும் காலத்தில், கிகாலியில் செயல்பட்ட ஆர்.எல்.டி.எம் வானொலியில் மக்கள் தொடர்பாளனாக பணியாற்றி டீச்சிக்கள்மீது வெறுப்பைக்கொணரும்விதமாக உரை மொழிந்தவன். ஹானரியின் தீவிரவாதச் சார்பிற்குக் காரணம், ஹூட்டுக்களைவிட டீச்சிக்கள் பொருளாதார நலனில் முன்னேற்றமடைந்தவர்களாக இருக்கிறார்கள் என்பதே. இந்த பாரபட்சம் ஏற்புடையதல்ல. மேலும், இப்போது நடைமுறைப்பட தயாராகும் 'அருஷா உடன்படிக்கை' நிறைவேற்றப் பட்டுவிட்டால், ஹூட்டுக்களுக்கு அதில் எவ்வித முன்னேற்றமும் கிட்டப்போவதில்லை. டீச்சிக்களின் நலனே தொடர்ந்து பாதுகாக்கப்படும் என உத்தேசிக்கிறான். அதற்கான சந்தர்ப்பங்களும் அருஷா உடன்படிக்கையில் இருக்கவே செய்கிறது.

அகஸ்டினுக்கும் அந்த உடன்படிக்கையில் உடன்படிக்கையில்லைதான். அது நடைமுறைக்கு வரும்பட்சத்தில், தனது ராணுவப் பணியை

சேவியர், இந்த ஆயுதப் பயிற்சிக்குப் பின் ஒரு இனப்படுகொலைக்கான ஆயத்தம் இருப்பதை தான் கேள்வியுற்றதாகக் கூறுகிறான். ஆனால் அகஸ்டின், அது வெறும் அனுமானங்களாக மாத்திரமே இருக்கும் என மறுக்கிறார். ஆனால் சிறிதுநேரத்தில், சக ராணுவத்தினன் ஒருவன் ஒரு பெயர்ப் பட்டியலை அகஸ்டினிடம் கொண்டுவந்து தருகிறான். அதில் கொல்லப்பட வேண்டிய டீச்சிக்களின், டீச்சியை ஆதரிக்கும் ஹூட்டுக்களின் பெயர்களும் விலாசங்களும் உள்ளன. அகஸ்டினும், சேவியரும் உள்ளம் இருள திகைத்துவிடுகிறார்கள்.

அன்றிரவு அகஸ்டினது புதல்வர்களின் ஒருவன் 'வெளியில் தங்களை கரப்பான்பூச்சிகள் என அழைக்கிறார்கள்' என வருத்தத்துடன் கூறி, அகஸ்டினிடம், 'நாம் ஹூட்டுவா, இல்லை டீச்சியா? எந்த இனம்?' எனக் கேட்கிறான். அகஸ்டின் சமாதானப்படுத்தும் நிதானத்துடன் பதிலளிக்கிறார். 'நான் ஒரு ஹூட்டு. எனவே நீயும் ஹூட்டுதான். நமது மரபின்படி, தந்தையின் இனமே சந்ததியின் இனமாகும்' என்கிறார். சிறுவன் தொடர்ந்து கேட்கிறான், 'நான் வளர்ந்தபிறகு, எனது அடையாள அட்டை என்னை ஹூட்டு எனத்தான் அறிமுகப் படுத்துமோ?'. 'ஆம். ஆனால் ஒருநாள் அந்த இனஅடையாளம் அழிந்து ருவாண்டன் என்கிற அடையாளம் மாத்திரமே இடம்பெறும்' என நம்பிக்கையுடன் பதிலளிக்கிறார் அகஸ்டின். இரு இனங்களும் பேதமற்ற உறவுநிலையை அடையவேண்டுமென்னும் அகஸ்டினது ஆவலின் சாட்சியமாக இந்த பதில் அமைகிறது.

ஆனால் அவரது கனவு தரைவீழ்ந்து நொருங்கிப்போகச் செய்வதும், திட்டத்திலிருக்கும் கொடிய இனவொழிப்பிற்கு பலத்த தூண்டுகோலைத் தருவதுமான சம்பவமொன்று அன்றிரவே நடந்தேறுகிறது. ருவாண்டிய ஜனாதிபதி ஜுவேனல் ஹபியரிமனாவும், புரண்டியை ஆளும் ஹூட்டு இன ஜனாதிபதி சிப்ரியன் டர்யமிராவும் பயணம்செய்யும் விமானம் கிகாலியில் தரையிறங்கும் சமயத்தில் சுட்டு வீழ்த்தப்பட, இரு ஜனாதிபதிகளும் படுகொலைக்கு உள்ளாகிறார்கள். திரைப்படத்தில் அந்த விமானம் சுட்டு வீழ்த்தப்படும் காட்சி அமானுஷ்யமான மௌனத்தோடும், சுடுபவர்கள் குறித்த தெளிவின்மையோடும் கூடின இருள் பின்னணியில் இடம்பெறுகிறது. (இந்தப் படுகொலைக்கு காரணகர்த்தாக்களாக

ருவாண்டன் தேசிய முன்னணி புரட்சி அமைப்பினரீதும், தீவிரவாத ஹூட்டு இயக்கத்தினரீதும் நிருபிக்கப்படாத குற்றச்சாட்டு எழுந்தது).

ஜனாதிபதிகளது படுகொலை குறித்த செய்தி பரவின அந்த இரவின் சில வினாடிகளிலேயே துப்பாக்கி ஏந்தின ஹூட்டு ராணுவத்தின் வாகனங்கள் கிகாலியின் வீதிகளில் வலம்வரத் தொடங்கிவிடுகின்றன. டீச்சிக்கள் இனம்காணப்பட்டு உடனடியாகக் கொல்லப் படுகிறார்கள். சேவியர் தனது மனைவியோடு (அகஸ்டினது மனைவி ஜேனைப் போலவே அவளும் ஒரு டீச்சி) அகஸ்டின் இல்லத்தில் தஞ்சம்புக ஓடிவருகிறான். ஆனால் அகஸ்டின் இல்லமும் பாதுகாப்பானதில்லை. எனவே அருகிலிருக்கும் வெள்ளையினக் குடும்பத்திடம் அகஸ்டின் அனைவருக்கும் தஞ்சமளிக்குமாறு வேண்டுகோளிடுகிறார். முதலில் அவர்கள் அச்சத்தில் மறுக்கிறார்கள். பின்பு பெண்கள், குழந்தைகளுக்கு மாத்திரம் அந்த ஓரிரவு தஞ்சம் அளிப்பதாகக் கூறி உள்ளே அழைத்துச்சென்று கதவைத் தாழிட்டுக் கொள்கிறார்கள். அந்த இரவில், வன்முறையின் கொடிய மிருகம் பசியற்ற ரத்த வேட்கையில் வீதியெங்கும் நடைபயின்று உருமியலைகிறது. மறுநாள் பகற்பொழுதில் ருவாண்டாவின் பெண்பிரதமர் அகதே உவிலிங்கியிமனா அவரது மாளிகை முற்றத்தில் (இறந்துபோன) ருவாண்டா ஜனாதிபதியின் அதிகாரத்திற்குட்பட்ட பாதுகாவலர்களால் சுட்டுக் கொல்லப்படுகிறார். அந்த முதல்நாள் இனவொழிப்பில் கொல்லப்பட்ட டீச்சி மக்களின் மரண எண்ணிக்கை 8,000.

அகஸ்டினது மனைவி ஜேனையும், புதல்வர்களையும் தேடி ராணுவம் வந்து, பக்கத்திலிருக்கும் வெள்ளையின இல்லத்தினரீது சந்தேகம் தோன்றாததால் ஏமாற்றத்துடன்

திரும்பிச் செல்கின்றனர். கிகாலியிலிருந்து 150 கிலோமீட்டர் தொலைவிலுள்ள செயிண்ட் மேரி பள்ளியில் தங்கிப் படிக்கும் தனது மகள் அன் மேரியிடம் முந்தைய நாள் இரவிலிருந்து தொலைபேசியூலம் பேசமுயன்றும் தொடர்பு கிட்டாமல்போனநிலையில், அகஸ்டின் மீண்டும் முயற்சிக்க தொடர்பு கிட்டுகிறது. தனது பள்ளிக்கு வெளியே துப்பாக்கிச் சத்தம் கேட்பதாக பயத்துடன் கூறுகிறாள் அன் மேரி. 'நீ இருப்பது கத்தோலிக்க பள்ளி என்பதால் அச்சப்படத் தேவையில்லை. அது பாதுகாப்பான இடம்' என பதிலளிக்கிறார் அகஸ்டின். எனினும், அந்த எல்லைப்படும் மதிப்பீடுகளையெல்லாம் கடந்து ஹூட்டு ராணுவம் நாசத்தை விளைவித்துவிடக் கூடியதாக மாறி, சிறிய இடைவெளிப் பொழுதிலேயே அங்கு ஊடுருவிவிடும் என்பதை பின்வரும் காட்சிகள் நமக்கு புலனணர்த்துகின்றன.

மனைவியையும், பிள்ளைகளையும் கிகாலியைவிட்டு தப்பிக்கச் செய்யும்பொருட்டு ஹானரியை தொலைபேசியில் நாடுகிறார் அகஸ்டின். ஏனெனில் தற்போதிருக்கும் சூழலில் தீவிரவாத ஹூட்டு இயக்கத்தின் ஆதரவாளன் மற்றும் பணியாளன் என்கிற விதத்தின் அடிப்படையில் அவன் ஒருவன் மாத்திரமே இந்தத் தப்பித்தலுக்கு உதவமுடியும். அழைத்துச் செல்ல சம்மதிக்கும் ஹானரி, டீச்சிக்களிடம் பரிவு காட்டுபவன் என்பதன் அடிப்படையில் அகஸ்டினது பெயரை கொலைப்பட்டியலில் பார்த்ததாக தெரிவிக்கிறான். அகஸ்டினைப் பொறுத்தவரை, தனது குடும்பத்தாரை தப்பிக்கச் செய்துவிடவேண்டும்.

வெளியே துப்பாக்கிகளின் குரைப்பொலி மங்கியிருக்கும்வேளை. ஹானரி ஒரு வாகனத்தில் வருகிறான். யாரிடமும் பேசுவதற்குக் கூட அவகாசமில்லை. வாகனத்தில் ஏறும்தருணம்,

அகஸ்டினும் உடன் வருவதாக அனுமானித்திருந்த ஜேன் கற்பனை உடைபட அதிர்ந்துபோகிறாள். அகஸ்டினை உடன்வந்துவிடும்படி வற்புறுத்துகிறாள். அப்போது ஹானரி அகஸ்டினது பெயர் கொலைப்பட்டியலில் இருப்பதை அவளிடம் தெரிவிக்கிறான். நேசமும் பிரிவும் வாட்ட ஜேன் செய்வதறியாது பிள்ளைகளுடன் வாகனத்தில் ஏறிப் புறப்பட்டுச் செல்கிறாள். முதல் சில சாலைத்தடுப்புக்களில் முகாமிட்டிருக்கும் ராணுவக் காலிப்படையினரிடமிருந்து ஹானரியினது செல்வாக்கினால் தடையின்றி செல்ல முடிகிறது. ஆனால் ஒரு சிறிது தூரத்தில் ஹூட்டு ராணுவம் முகாமிட்டிருக்கும் ஒரு தடையில் வாகனம் அகப்பட்டுக் கொள்கிறது.

ஹானரியின் அடையாள அட்டையைப் பார்த்துவிட்டு ராணுவத்தினன் வழிவிடப் போகும்நிலையில், ஜேன்மீதும், பிள்ளைகள் மீதும் சந்தேகம் கொண்டு ஜேனின் அடையாள அட்டையைக் காட்டும்படி வினவுகிறான். ஜேன் அடையாள அட்டையைக் காட்டினால் அவள் டீச்சி என்பது தெரிந்துவிடும். எனவே பக்கத்தில் மார்க்கெட் செல்வதன் காரணமாக கொண்டு வரவில்லை என பொய்கூறுகிறாள். அவன் குழப்பமாக மற்றொருவனை அழைக்க, வருபவன் அனைவரையும் வாகனத்திலிருந்து உடனடியாக இறங்கும்படி ஆணையிடுகிறான். ஹானரிக்கு என்ன செய்வதென்று அறியாத பதற்ற நிலை. ஒரே வழி, தனது தலைவனிடம் பேசுவதுதான் என்றெண்ணி ராணுவத்தினரின் தொலைபேசியில் பேசுகிறான். ஆனால் தலைவன் அவனை மாத்திரமே உயிரோடு விடவும், உடன்வந்தோரை கொன்றுவிடும்படியும் தொலைபேசியிலேயே ராணுவத்தினனுக்கு ஆணையிட, ஹானரி திக்கித்துப் போகிறான். அவனது கண்ணெதிரிலேயே ஜேனும், பிள்ளைகளும் சுடப்படுகிறார்கள்.

நமது மனபலத்தை நலிவுறச் செய்துவிடும்படியாக, அடுத்தடுத்து கொலைகளும் ரத்தத் தெறிப்புக்களும் தனது தொடர்தடத்தை படம் முழுக்க பதித்தபடியே நகர்கிறது. நாமும் அந்த இனப்படுகொலையின் போது அவ்விடங்களில் பதற்றத்தில் அலைந்து திரிந்த வலியனுபவங்களை படத்தின் கதையோட்டமும், காட்சிகளின் தெரிவியல்பும், பாத்திரங்களின் துன்ப இருப்பும் ஒருசேர அளித்துவிடுகின்றன. யூத இனவொழிப்பை விவரித்த ஸ்டீவன் ஸ்பீல்பெர்க்கின் 'ஷிண்ட்லர் பட்டியல்'

(Schindler's List), ரோமன் பொலான்ஸ்கியின் 'பியானோ இசைக்கலைஞன்' (The Pianist) ஆகிய படங்களின் திரைக்கதையாக்கத் தீவிரத்தன்மையை ஒத்த படமாக ஏப்ரல்மாதத்தின் சிலபொழுதுகள் திரைப்படத்தை நான் அவதானிக்கிறேன். டூத்சி இனப்படுகொலையைச் சித்தரிக்கும் மற்றொரு திரைப்படமான டெர்ரி ஜார்ஜின் 'ஹோட்டல் ருவாண்டா' (Hotel Rwanda) வும் இதே தீவிரத்தன்மையை கையாள்வது என்பதையும் இங்கே குறிப்பிட வேண்டும்.

தொடர்ந்து, அகஸ்டினும் சேவியரும் கிகாலியைவிட்டு தப்பிக்க முயலும் ஓட்டத்தில், சேவியர் ராணுவத்திலிருந்த காட்டிக் கொடுப்பாளன் என்கிற அவப்பெயர் சுமத்தப்பட்டு அகப்பட்டுக் கொள்கிறான். அகஸ்டின் எவ்வளவோ மன்றாடியும் சேவியரை விடுவிப்பதற்கு ஹூட்டுக் காலிப்படையிலிருப்பவன் மறுத்துவிடுகிறான். மாறாக, அகஸ்டினின் கையில் அரிவாளைக் கொடுத்து, 'கரப்பான் பூச்சிகளை (டூத்சிக்களுக்கு ஹூட்டுக்கள் வைத்திருக்கும் பட்டப்பெயர்) கொல்ல துப்பாக்கி ரவைகளை வீணாக்கத் தேவையில்லை. நீயே வெட்டிக் கொன்றுவிடு' என்று கூற, அகஸ்டின் கையில் அரிவாளோடு மண்டியிட்டிருக்கும் சேவியர் எதிரே நின்று தடுமாறுகிறார். அகஸ்டினது வாழ்வுமுழுமைக்குமான இதய ரணத்தை ஆற்றவியலாத கொடுமையான தருணம் அது. சேவியரும் தன்னைக் கொன்றுவிடும்படி அகஸ்டினிடம் கூற, திடீரென பின்னிருப்பவன் சேவியரது முதுகுப்புறமாகச் சுட்டு இதயத்தைத் துளைத்தெடுக்கிறான். கண்களில் அதிர்ச்சியோடு காரணமறியாத சாவிற்சூள் கலக்கிறான் சேவியர். நமது மென்னுள்ளத்தை கலங்கச் செய்துவிடும் இந்தக் காட்சி, நாம் அனுபவப்பட்டிருக்கும் மறக்கவியலாத துன்பச் சம்பவத்தை ஞாபகத்தில் கொள்ளும்போது நம்முள் நிழலாடும் மனவலிக்கு ஈடான வேதனையினை தந்துவிடக்கூடியது.

அதேபோல் அன் மேரி படிக்கும் பள்ளிக்குள் நுழைந்துவிடும் ருவாண்டா ராணுவம் மற்றும் காலிப்படை டூத்சி சிறுமிகளைத் தேடிப் பிடித்துக் கொல்கிறது. ஆசிரியை மார்டினின் பாதுகாப்பில் சிறுமிகள் ஒளிந்திருக்கும் அறைக்குள்ளும் ராணுவத்தினன்கள் புகுந்துவிடுகிறார்கள். அதிலொரு துப்பாக்கியேந்தி ஹூட்டு

சிறுமிகளையும், டூத்சி சிறுமிகளையும் தனித்தனியே பிரிந்துநிற்கும்படி ஆணையிடுகிறான். ஒரு சிறுமி துணிச்சலாக முன்வந்து நாங்கள் இணைந்துதான் நிற்போம் எனக் கூற, துப்பாக்கியேந்தி அவளது கன்னத்தில் அறைகிறான். ஆசிரியை மார்டின் 'உங்களது சொந்த மகர்களைப் போல நினைத்துக் கொள்ளுங்கள்' எனக் கூற, அவளது வயிற்றில் துப்பாக்கிமுனையால் குத்திக் கீழே தள்ளுகிறான் அந்த மனிதமிருகம். தொடர்ந்து, 'எனது மகள் கரப்பான் பூச்சியில்லை' என்றும் ஆணவஆவேசத்தில் அரற்றுக்கிறான். அங்கிருக்கும் எல்லா சிறுமிகளும் டூத்சிக்கள்தான் என்பதை மன ஊர்ஜிதம் செய்துவிட்டு சராமாரியாக அனைவரையும் சுட்டுத் தள்ளுகிறான். மார்டினைச் சுற்றி அனைவரும் ரத்தவெள்ளத்தில் வீழ்கிறார்கள். திரைப்பரப்பிற்கு எதிரே செயலற்று அமர்ந்திருக்கும் நமது இதயத்தில் நிஜமாகவே ஏற்பட்டுவிடும் நடுக்கத்தைக் கூட உடனடியாக உணரச்செய்துவிடாத அச்சவுறைதலை நமக்குள் ஏற்படுத்திவிடுகிறது இந்தக் காட்சியாக்கம்.

இனவொழிப்பின் நாடகம் வெற்றிகரமான நிறைவைத் தொட, அகஸ்டினும், ஆசிரியை மார்டினும் உயிரோடு எஞ்சியிருப்பவர்களில் சிலராகின்றனர். அவர்கள் இருவரும் அடையாளத்தினளவில் ஹூட்டுக்களாக இருப்பினும், அவர்களைப் பொறுத்தவரை மனிதர்கள் மாத்திரமே. நாகரீகத்தைத் தொலைத்துவிட்ட மனிதவரலாற்றில் நேசத்தின் சாட்சியங்களாக தம்மை இனம்காண்பவர்கள் மாத்திரமே. அகஸ்டின், மார்டின் போன்றவர்கள் வாழ்வதினாலேயே இவ்வுலகம் இன்னும் மனிதநேயத்தை தனது தன்னம்பிக்கையுடனான எதிர்பார்ப்பில் தாங்கிநகர்கிறது எனலாம்.

துயருற்ற யூதர்களைப்போல நீடித்த வேதனைகளை அடக்கிய வரலாற்றைக் கொண்டிருக்கிறது ஓட்சி இனம். ஓட்சி இனத்தோடு இந்த ரத்த வரலாறு இன்னும் முற்றுப்பெற்றுவிடவில்லை. இன்றைக்கும் இத்தகைய இனவொழிப்பின் மிருகநிழல் உலகெங்கும் தொடர்ந்துகொண்டுதானிருக்கிறது. அந்த நிழல் பாலஸ்தீனியர்களமீதும், திபெத்தியர்களமீதும், ஈழத் தமிழர்களமீதும் படிந்து அவர்களை ஆற்றொணாத் துயர அனுபவங்களில் இன்னும் மூழ்கடித்த வண்ணம்

தானிருக்கின்றன. நாமும் அந்த துயர அனுபவத்தை எதிர்கொள்வதில் விதிவிலக்கானவர்கள் அல்ல என்பதை குஜராத்தில் அரங்கேறின இஸ்லாமியர்மீதான இனவொழிப்புக் கொடூரம் நமக்கு சுட்டிக் காட்டும்.

படத்தின் இயக்குநர் ராவுல் பெக். ஆப்பிரிக்க சினிமாவின் சமகால இயக்குநர்களில் குறிப்பிடத்தக்கவர். ஆப்பிரிக்கப் போராளியான பேட்ரிஸ் லுமும்பாவைப் பற்றிய 'லுமும்பா' (Lumumba) எனும் திரைப்படம் எடுத்ததற்காக மூன்றாமுலக சினிமாப் பார்வையாளர்களால் போற்றப்படுபவர். 'ஏப்ரல் மாதத்தின் சிலபொழுதுகள்' திரைப்படம் மேலும் அவரது மூன்றாமுலகம் சார்ந்த அரசியல் கவனப்பாட்டை உறுதிசெய்வது. 'இது என்னுடைய படமில்லை, மக்களுடையது' எனவும், 'இது மனிதர்களைப் பற்றிய திரைப்படம் என்பதால் உலகெங்கிலுமுள்ள மனித உள்ளங்களின் கவனத்தைப் பெறவேண்டும் என்பதே எனது விருப்பம்' எனவும் கூறுகிறார் ராவுல். உண்மையில், ராவுலுக்கு திரைப்படம் என்பது அரசியலார்ந்த ஒரு செயலாக்கமே. எனவே, அந்த செயலாக்கத்தை உலகளாவிய பொதுமையை மையங்கொள்ளும் உணர்ச்சிமைப் படைப்பியல்புடன் உருவேற்றம் செய்து ஊடுபாவும் கேள்விகளை நம்முள் எழுப்பிவிட்டு திரைப்படத்துடன் விடைபெற்றுச் செல்கிறார். ஒளிமங்கி மீண்டும் வெண்மையை அடைந்துவிடும் திரைப்பரப்பில் அவர் விட்டுச் செல்லும் மனிதமார்ந்த கேள்விகளோடும், மேலுமான அர்த்தத்தைப் பொதிந்திருக்கும் வெறுமையுடனும் திரையரங்கைவிட்டு அகல்கிறோம் வெகுண்ட எண்ணங்களுடன் நாம்.

நூறுநாட்களுக்குத் தொடர்ந்த இந்த இனவொழிப்புச் செயலுக்குப் பின்னே ருவாண்டன் தேசிய முன்னணிப் புரட்சியமைப்பு ஹூட்டு அரசாங்கத்தை ருவாண்டாவை விட்டு விரட்டியடித்தது. ஹூட்டுக்களின் சர்வாதிகாரம் 1994, ஜூலை மாதம் முடிவுக்கு வந்தது. இந்த இனவொழிப்பு வேட்கையில் மொத்தம் பலியான ஓட்சிக்களின் எண்ணிக்கை 10 லட்சத்து 71 ஆயிரம் பேர் என ருவாண்டன் தேசிய முன்னணி தெரிவிக்கிறது. அதில் 10 சதவீதம் ஹூட்டுக்களும் உள்ளடக்கம். மிகவும் திட்டமிட்டு நடத்தப்பட்ட இந்த இனப்படுகொலையில் பங்கெடுத்தவர்களது எண்ணிக்கை (ராணுவத்தினர் தவிர) ஹூட்டுக் காலிப்படை சுமார் 30,000 பேர். ஒவ்வொரு பத்துக் குடும்பங்களுக்கும் ஒரு நபர் எனும் வீதத்தில், ருவாண்டாவின் அனைத்து நிலப்பரப்புக்களிலிருந்தும் இந்த ஹூட்டுக் காலிப்படை ஒன்று திரண்டு இந்தப் படுகொலைகளை நிகழ்த்தியது. இந்த இனப்படுகொலையில் பங்குபெற்ற மற்றும் வேடிக்கை பார்த்த ஹூட்டுக்களின் எண்ணிக்கை இரண்டு மில்லியன்கள். ருவாண்டிய தேசிய முன்னணி புரட்சி அமைப்பின் ஆட்சியைத் தொடர்ந்து இவர்கள் புருண்டி, தான்சானியா, உகாண்டா, சைரே (இப்போது மக்கள் ஜனநாயக காங்கோ என அழைக்கப்படுவது) ஆகிய நாடுகளுக்கு புலம்பெயர்ந்தார்கள். அதில் ஆயிரக்கணக்கானோர் புகலிடங்களிலிருந்த முகாம்களில் காலரா, வயிற்றுப் போக்கு போன்ற நோய்களால் தாக்கப்பட்டு மரணமுற்றார்கள். நலன்களை தன்னகப்படுத்திக் கொள்ளவேண்டி தனது சக இனத்தை அழித்து தன்னையும் அழித்துக் கொண்ட மனித சமூகத்தின் துயரக் கதையாடலாக ஹூட்டு இனம் வரலாற்றில் தலைகுனியத்தக்க இடம்பெறுகிறது. நாஜிக்களால்

சுதீர் செந்தில் கவிதைகள்

சந்திப்பின் பயணம்

அவன் பார்த்த
அன்றைய சூரிய உதயம்
புதிதாய் இருந்தது

அப்படி ஒரு
புத்துணர்ச்சி காலை குளிய-ல்
ஏற்பட்டதில்லை

வழக்கமாக அணியும்
ஆடைகள்
கச்சிதமாகப் பொருந்தியது

கிரீம் தடவிய கேசம்
காற்றில் அசைந்து கொண்டிருந்தது

எப்பொழுதும்
அவன்மேல் படிந்திருக்கும்
ஒன் மேன் லோ
பூக்களாய் மலர்ந்தது

அன்றைய பயணத்தை துவக்கிய
அவன் கண்களுக்கு
பெட்ரோல் பெண்கள்
அழகாய்த் தெரிந்தனர்
மரங்கள் பூத்துக் குலுங்கின
தார்ச்சாலை நெடுக
வெயில் குளிர்ந்து கிடந்தது

சற்று தூரம்தான்

காத்துக் கொண்டிருக்கிறாள்
அவள்

துயரம்

நீண்ட இடைவெளிக்குப் பின்
உன்னைச் சந்தித்தேன்

நமக்கான தருணம்
ஊதுபத்தியின் புகையாய்
அறையில் பரவும்போது
தொலைபேசி மணி அலறுகிறது

வந்தடைந்த செய்தியில்
உன் முகமூடி உருக
அசல் முகம் தெரிகிறது

அது
விபத்தில் இரு கரங்களை
இழந்தவன் முகம் போலவோ

நெருப்பால்
அந்தரங்க உறுப்பை
இழந்தவன் முகம் போலவோ

மரணம் உறுதி செய்யப்பட்டுவிட்ட
நோயாளியின் முகம் போலவோ
அல்லது
கொடிய துக்கம் கவிந்து
அரண்டவன் முகம் போலவோ
இல்லை

உன் முகமாகவே தெரிந்த
முகத்தின் கண்களில்
பல் - யின்
அறுந்துபோன வால் ஒன்று
துடித்துக்கொண்டிருந்தது

செல்மா பிரியதர்ஸன் கவிதைகள்

மைய நீரோட்டத்தில் கலத்தல்

அது ஒரு வகுப்பறை
வெவ்வக வடிவி-ருக்கிறது
ஒருபுறம் மாணவர்களும்
மறுபுறம் மாணவிகளும் அமர்ந்துள்ளனர்
எப்போதும் ஒரு ஆசிரியரும்
கரும்பலகையும்
பிரம்பும் அங்கிருக்கிறது
எப்போதும் அம்முன்றும் மையத்திலே
அமைந்து கொள்கிறது
காலையிலும் மாலையிலும்
மைதானங்களில் கூடும் மாணவர்கள்
வரிசையாக வந்து நிற்கிறார்கள்
வரிசையாகக் கலைந்து போகிறார்கள்
ஒன்றுசேர்ந்து பாடுகிறார்கள்
ஒன்றுசேர்ந்து வணக்கம் சொல்கிறார்கள்
பள்ளியி-ருந்து அவர்கள்
தங்கள் பிராயங்களில் வெளியேறி
தனித்தனியே பிரிந்து போகிறார்கள்
நியாயவிலைக் கடைகளுக்கு வந்து
சேர்ந்தபோது

வரிசையாகவே காத்திருக்கிறார்கள்
வாக்குச் சாவடியில் வரிசை காத்து
வாக்களித்த அவர்கள்
எங்காவது நாட்டுப்பாடல் ஒ-க்கும்போது
ஒன்றுபோலவே விறைத்து நிற்கிறார்கள்

Rain Rain Go Away

பறிக்க ஏலாத உயரத்தில் விட்டுவந்த
கோவைக் கனிகளின் விதைகளை
முசண்டைக் குருத்துகளின்மீது
சிதறடிக்கிறது மழை
காயாத விறகுகளை பத்திரப்படுத்தி
அவன் திரும்பும்வரை
மழையை நின்றுபோகச் சொல்லும்
ஒரு மழலைப் பாடலை
நாம் இப்போது பாடுவோம்

சக்தி ஜோதி கவிதைகள்

காதல் வழி

ஆற்றின் கரைகளுக்கு
இடையில்
இருக்கின்றேன்
வெள்ளம் என்மீது
புரண்டோடுகிறது
தொண்டை வறண்டு
தாகத்தில் தவிக்கின்றேன்
கால்கள்
நீரில் மிதக்கின்றன
ஆற்றின் போக்கை
எதிர்க்க
இயலாமல்
மீனாய் மாறுகின்றேன்
தப்பிக்க இயலாது
இனி
நானும்
என்னிடம் இருந்து
நீரும்

இருப்பு

என்னிடம் இருந்து
அது தொலைந்துவிட்டது
தேடித் திரிந்தால்
கண்டடையலாம்
அதை
பாதுகாத்தும்
பலனில்லையென
மறுபடியும் காணாமல் போகத்
தொடர்கிறது அவஸ்தைகள்
இருப்பதும்
இல்லாமல் இருப்பதும்
ஒன்றென புரிய
மரணத்தை உணர்ந்தோம்
பின்னும்
உயிர்த்திருக்கிறோம்

அன்பின் நிலம்

கடல்
நிலம்
காடு
மலை
பாலை என
எங்கும் காணோம்
நமதன்பின் வெளியை
ஒரே ஒருமுறை
என்னைப்பார்
நமக்கான நட்சத்திரத்தை
உன் விழிகளில் இருந்து
உருவாக்குகிறேன்

மிதக்கும் மோகம்

உன்னிடம்
பகிர்ந்து கொள்வதற்கென
மேகத்தை ஏந்திக் கொண்டிருக்கின்றேன்
உன் நினைவின்போக்கில்
நகரும் அதைக் கட்டுப்படுத்த இயலாது
இம்முறையும் தவிக்கின்றேன்
நீர்த் துளிகளைச் சுமந்திருக்கும்
இந்த மேகத்திற்கு
கருணையென்பதே இல்லை
என்னை எரித்துக் கொண்டிருக்கும்
உன் மீதான
நினைவை
அணைக்காது நகைக்கின்றது
மின்னலை உதிர்க்கும்
உனது உரசல்களை
எனதுடல் தாங்காதெனினும்
பாலைவனத்தில்
உயிர்த்திருக்க மழை வேண்டி
தவமிருக்கும் மலர்ச் செடியென
காத்திருக்கின்றது
அத் தருணத்திற்காக

நீண்டகால முகவரி

வேனிற்கால உறக்கத்தில்
 இடுக்குகளில் தீயெறும்பொன்று தீண்டிச்செல்ல
 அனிச்சையாய் எனது உணர்ச்சிகள்
 மெல்ல மீண்டெழுகின்றன
 சுழலும் புவியை முழுவதும் சுருட்டி
 எனது உள்ளங்கையில் திணிப்பதில்
 தொடங்குகிறது
 உணர்ச்சியின் ஆவேசம்
 இருட்டான பகுதியொன்றில்
 பலவந்தமாக
 ஒருத்திக்கு முத்தமிட்டுச் செல்கையில்
 வெளிச்சமான பகுதியில்
 ஒருவனைச் சுட்டு வீழ்த்துகிறேன்
 யாரோ ஒரு தீர்க்கதரிசி
 கடவுளின் பெயரைச் சொல்-
 எனை நெருங்க
 நோயுற்ற வேசியைப்போன்று
 மிக மோசமாகத் திட்டுகிறேன்
 எனது நீண்டகால முகவரியை
 ஒருவன் அபகரித்துக்கொண்டான்
 படை வீரனொருவன்
 சுருண்டு வீழ்வதைக்கண்டு
 கைதட்டிச் சிரிக்கும்
 மேலாடையற்ற குழந்தைகளிடம்
 இப்பொழுது நான் சரணடைய
 கைகளில் விலங்கு
 ஒரு பூப்பந்தைப்போல மாட்டப்படுகிறது

சுலபமான ஏமாற்றம்

உங்களை
 மிகச் சுலபமாக
 மிக நேர்த்தியாக
 என்னால் ஏமாற்றிவிட முடியும்
 அதுவும் உங்கள் கண்கள்
 திறந்திருக்கும் சமயத்தில்
 அல்லது
 கண் இமைக்கும் நேரத்திற்குள்
 ஏமாற்றிவிட முடியும்
 நீங்கள் புத்திசா-யாக
 மெத்தப் படித்தவராக
 அறிவுஜீவிகளாக
 அனுபவமிக்க கிழவனாக
 யாராகவும் இருக்கலாம்
 ஏமாந்தும்
 ஏமாற்றும் கடவுளை
 நீங்கள் வெகுகாலம் நன்கு அறிவீர்கள்
 மேலும்
 ஒரு ஏமாறும் வாசகரையும்
 நான் அறிவேன்
 ஒரு கடவுள்
 ஒரு புத்திசா-
 ஒரு கிழவன்
 கண் இமைக்கும் நேரம்
 அல்லது ஒரு வாசகன்
 மிகச் சுலபமான ஏமாற்றம்
 நல்லது
 நீங்கள் அறிந்திருக்கிறீர்கள்
 இப்போது
 கடவுளின் கண்கள் இமைக்காதிருப்பதை
 அந்த வாசகனிடம் மட்டுமே
 கேட்க முடியும்
 அதுதான் மிகச் சுலபமானது

அயோத்திதாசரின் இலட்சணம்: தமிழ் நாட்டுப்புறவியலின் தந்தை

டி. தருமராஜன்

அயோத்திதாசர் எழுத்துக்களின் அகவொழுங்கை கண்டறிந்து விவாதிப்பதற்கு முன். அவருடைய கட்டுரைகளின் புறவொழுங்கை ஒரு எட்டு பார்த்துவிட்டுப் போய்விடலாம். அவருக்கென்று ஒரு பாணி இருக்கிறது. அது எங்கிருந்து வந்தது? எப்படி உருவானது? என்பதையெல்லாம் யோசிப்பதற்கு முன், அது என்ன என்று பார்க்கலாம்.

பௌத்தம் தொடர்பான அயோத்தி தாசரின் எழுத்துக்கள், நான் ஏற்கனவே குறிப்பிட்டதுபோல் இரண்டு வகையானவை. ஒன்று, 'ஆதி வேதம்' மாதிரியான எழுத்துக்கள், இரண்டாவது, 'அம்மன் வழிபாடு' போன்ற கட்டுரைகள். இவையிரண்டும் எதிரும் புதிருமானவை. இவற்றை எழுதியது வேறு வேறு நபர்களாக்கும் என்று யாராவது சொன்னால் நம்பத் தோன்றுமளவிற்கு வேறுபாடுகள் உடையவை.

'ஆதி வேதம்', நீண்ட தொடர் கட்டுரை, புத்தரின் வாழ்க்கை வரலாற்றையும், போதனைகளையும் விளக்கும் நூல். அவரே சொல்வதுபோல் 'ஆதி வேதம்' என்பது பல்வேறுபட்ட, பௌத்த தன்மத்தை விளக்கக்கூடிய பாலிமொழியில் செய்யப்பட்ட நூற்களை சுற்றுத் தேர்ந்து மொழிபெயர்த்த நூலாகும். ஒரு நூலின் மொழிபெயர்ப்பல்லாது, பல நூற்களின் சாரத்தை உள்வாங்கி செய்யப்பட்ட மொழிபெயர்ப்பு. இதில் அயோத்திதாசரின் சிந்தனை என்று தனியாக எதுவுமிருக்கவில்லை. நேர்மையான மொழி பெயர்ப்பாளனாக பணியாற்றுவதே போதுமானது என்ற யோசனையில் அவர் மேற்கொண்டு எதனையும் விளங்கிக் கொள்ள முயற்சிக்கவில்லை.

தீவிரமான இறைநம்பிக்கை கொண்ட குடும்பப் பின்னணியைக் கொண்ட அயோத்திதாசர், துவக்க காலங்களில் வைணவம்

மீது கொண்டிருந்த பக்தியை பௌத்தம் மீது இடம் பெயர்த்துக் கொண்டிருந்தார் என்பதை நாம் மறந்துவிடலாகாது. அம்பேத்கருக்கோ அல்லது இன்றைக்கு நமக்கோ, மார்க்சியம் மூலமோ அல்லது பகுத்தறிவு மூலமோ சாத்தியமாகிற நாத்திக பரிச்சயம் அயோத்திதாசருக்கு இருந்திருக்கவில்லை. மார்க்சியமா? பௌத்தமா? என்ற மாபெரும் குழப்பத்தை தத்துவார்த்த விவாதமாக முன்னெடுத்து, பின்பு இறுதியில் பௌத்தமே என்று தீர்மானிக்கக்கூடிய வாய்ப்பு வசதிகளும் அவருக்கு இருந்திருக்கவில்லை.

பௌத்தத்தை அயோத்திதாசர் இறை நம்பிக்கையோடே ஏற்றுக் கொண்டிருந்தார். இதனாலேயே அவர் இலங்கை வரை சென்று மதம் மாறியும் வந்திருந்தார். புத்தர் பகவான் மீதான நம்பிக்கையும், அவருடைய தெய்வத் தன்மை குறித்த பக்தியும் அயோத்திதாசரிடம் மேலோங்கியே இருந்திருக்க வேண்டும். பௌத்த சமயத்தின் தீவிரப் பற்றாளராக விளங்கும் இத்தகைய மனநிலையின் வெளிப்பாடாகவே அவரது 'ஆதி வேதம்' என்ற நூலைக் கருத வேண்டும். நான் மேலே குறிப்பிட்டதுபோல் அந்நூலில் அயோத்திதாசர் என்ற பௌத்த சமய பக்திமானே பெருமளவும் வெளிப்படுகிறார். அயோத்திதாசர் என்ற தனிநபரல்ல.

ஆனால், அவரைக் கொண்டாடுவதற்கான காரணங்கள் 'ஆதி வேதம்' என்ற நூலில் இல்லை என்பது என் கணிப்பு. ஆதி வேதத்தை எழுதியதற்கு முற்றிலும் மாறான புதிய அயோத்திதாசர் பௌத்தம் தொடர்பான அவரது பிற கட்டுரைகளில் வெளிப்படுகிறார். அம்மன் வழிபாடு குறித்தும், கார்த்திகை தீபத் திருவிழா குறித்தும், தீபாவளி குறித்தும், சங்கராந்தி, இறப்புச்சடங்கு, திருமணச் சடங்கு, மொட்டையடித்தல், மஞ்சளாடை உடுத்தல் போன்ற தமிழ்ப் பண்பாட்டு நிகழ்வுகளை விவாதிக்கும் அவருடைய கட்டுரைகள்

அதுவரையில் நாம் அறிந்திராத புதிய வாசல்களை திறந்துவிடும் மாயக்காரராக அவரை நமக்கு அறிமுகம் செய்கின்றன.

சொல்லப்போனால், இரண்டு அயோத்திதாசர்கள்! ஒருவர், 'ஆதி வேதம்' நூலை எழுதிய பௌத்த சமயப் பற்றாளர், இரண்டாமவர், தமிழ்ப் பண்பாட்டுத் தளங்களில் புதிய வெளிச்சம் பாய்ச்சிய சிந்தனையாளர். இவ்விருவருமே ஏக காலத்தில் இயங்கியவர்கள் என்பதுதான் ஆச்சர்யம். அயோத்திதாசரிடமே நடைபெற்ற கருத்தியல் மாற்றம்து; ஆரம்பத்தில் அதுபோலவும் பின்பு இது போலவும் மாறினார் என்று சொல்ல முடியாத வகையில், அவர் இறக்கும் வரையில் இரண்டுமாகவும் இருந்திருக்கிறார். ஒரு பக்கம் பௌத்த தன்மத்தை கறாராக வரையறுத்துச் சொல்லும் குரல் ஒலிக்கிறது என்றால், மறுபக்கம் தமிழ் மரபுகளில் அதன் வேர்களைக் கண்டுணரும் குரலும் கேட்கிறது.

அயோத்திதாசரின் எழுத்துக்களில் வெளிப்படுவதாய் நான் சொல்லக்கூடிய இந்த இரட்டை நிலையை அவரே கூட உணர்ந்திருப்பார் போல, இரண்டு விதமான எழுத்துக்களும் கறாரான வேறுபாடுகளைக் கொண்டதாய் அமைந்திருக்கிறது. குறிப்பாக, தமிழகத்து வாய்மொழிப் பண்பாட்டு மரபுகளில் பௌத்த வழக்கமே மேலோங்கியிருப்பதாய் வாதிடும் அயோத்திதாசர், பல்வேறு தருணங்களில் பௌத்த மடாலயங்கள் குறித்தும் துறவிகள் குறித்தும் பேசுகிறார் என்றாலும், எந்தத் தருணத்திலும் புத்தரையோ அல்லது பிரபலமான அவரது சீடர்களையோ கதாபாத்திரங்களாக நுழைத்துவிடும் சிறு முயற்சியைக்கூட மேற்கொள்ளவில்லை என்பதைக் கவனிக்க வேண்டும். ஆனால், அதற்கு தோதான பல்வேறு தருணங்கள் அவரது விவாதத்திலேயே உருவாகி வருகின்றன என்பதுதான் உண்மை.

கார்த்திகை தீபத் திருவிழா பற்றிய கட்டுரையில், ஆமணக்கு விதையினின்று விளக்கெண்ணையைக் கண்டுபிடித்ததாய் சொல்லப்படும் நபர் ஒரு பௌத்தத் துறவி. பெயரற்ற பிக்குவாய் வந்துபோகும் அக் கதாபாத்திரத்தை 'புத்தரே தான்' என்றோ, 'ஆனந்தன் இது' என்றோ சொல்லியிருக்கக்கூடிய சாத்தியங்கள் உள்ளன. அதேபோல், எள்ளில் இருந்து நல்லெண்ணையைக் கண்டெடுத்த

நபரும் ஒரு பௌத்த துறவியாகவே காட்டப் படுகிறார். ஆதி வேதத்தில் இடம்பெற்ற எந்தவொரு கதாபாத்திரமும் இந்தப் பக்கமாய் வந்துவிடாத வகையிலான மனத்தடுப்பொன்று அயோத்திதாசருக்குள் செயல்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறது.

இதையெல்லாம்விட, தமிழ்ச் சடங்கு முறைகளை பற்றிய விவாதத்தின் போக்கில், மிக முக்கியமான பௌத்த கதாபாத்திரங்களாக அடையாளப்படுத்தும் மூவரும் தமிழோடு நெருக்கமானவர்களாக இருக்கிறார்களேயொழிய, பெருவாரியாக நம்பப்படும் பௌத்தத்தைச் சார்ந்தவர்களாக இல்லை. அவ்வை, வள்ளுவர், அகத்தியர் என்று அவர் குறிப்பிடும் இம்மூன்று பௌத்த சிந்தனையாளர்களும் தமிழ் மரபுக்கு மட்டுமே சொந்தக்காரர்கள். தமிழுக்கு வெளியே இம்மூவருக்கும் எந்தவித அர்த்தமும் இருக்கவில்லை.

இதன் காரணமாகவே அயோத்திதாசரின் பௌத்தம் தொடர்பான எழுத்துக்களை இரண்டு வகையாகப் பிரித்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று நான் சொல்கிறேன்.

'ஆதி வேதம்' போன்ற பௌத்த எழுத்துக்கள் அதிகாரப்பூர்வமான பௌத்த சொல்லாடலொன்றையே அடியொற்றி எழுதப்பட்டுள்ளன. அவற்றுள் பெரும்பாலும் அவர் ஒரு மொழிபெயர்ப்பாளராகவே செயல்பட்டு வந்திருக்கிறார்.

இதற்கு முற்றிலும் மாறாக அம்மன் வழிபாடு, இறப்புச் சடங்கு போன்ற எழுத்துகளில் தமிழ்ப் பண்பாட்டோடு தோய்ந்த சிந்தனையாளன் ஒருவன் தொழிற்படுகிறான். அவனது ஆய்வுமுறை, விசாரணை முறை, விவாத முறை என் ஒவ்வொன்றும் தனித்தன்மையுடன் மிளிர்கிறது.

தமிழ் மொழி, மரபு, பண்பாடு சார்ந்து இயங்கும் இரண்டாம் வகை எழுத்துகளில் வெளிப்படும் பௌத்தத்தை தனியாக அடையாளப்படுத்த வேண்டிய நாம் அதனை 'தமிழ்ப் பௌத்தம்' என்று அழைக்கிறோம். இந்த அடைமொழியை அயோத்திதாசர் தனது கட்டுரைகளில் எங்கேயும் பயன்படுத்தி யிருக்கவில்லை. இந்த வகைப்பாடு, 'தமிழ் பௌத்தம்' என்ற வகைப்பாடு முழுக்க முழுக்க நம்முடையது. அதிகாரப்பூர்வமான,

அந்தாதி, அம்மாணை போன்ற இலக்கிய வகைகளும் சித்தர் பாடல்களும் அவரிடம் ஏராளம் பழங்குகின்றன. இலக்கண நூற்களில் சந்தேகமேயில்லாமல், வீரசோழியமே அவரால் பெருமளவில் பயன்படுத்தப்படுகிறது. நன்நூலை அவர் ஏறக்குறைய புறக்கணித்தார்

நிறுவனமயமான, பாலி நூற்களை அடிப்படையாகக் கொண்ட பௌத்தத்தினின்று வேறுபடுத்திக் காட்டுவதற்காக இப்புதிய சொற்சேர்க்கையை நாம் பயன்படுத்துகிறோம்.

‘அயோத்திதாசர் பௌத்தத்தைப் பேசுகிறார்’ என்ற ஒற்றைச் சரடில் யோசிக்கக் கூடியவர்கள், பெரும்பாலும் அவரை தவறாகக் கணிப்பதற்கான சூழல்களை ஏற்படுத்தித் தருவது அவரது ‘ஆதி வேதம்’ என்ற நூலே. அதற்குள் போய் சிக்கிக்கொண்டவர்கள் அயோத்திதாசரை இன்னுமொரு பௌத்த பற்றாளராக குறுக்கிவிடும் அபாயத்தையே செய்து முடிக்கிறார்கள். உணர்ச்சி வேகத்தில், தவிர்க்கமுடியாத தருணத்தில் பௌத்த மரபில் சரணாகதி அடைந்தவர் என்ற சித்திரத்தை வரைய முயற்சிக்கிறார்கள். ‘சு. அயோத்திதாசர் ஆய்வுகள்’ என்ற நூலில் ராஜ் கௌதமனுக்கு நேர்ந்த தோல்வி இதுபோன்ற குழப்பத்தின் விளைவுதான். பௌத்தத்தை தனது அடையாளமாக ஏற்றுக்கொண்ட அயோத்தி தாசர் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக அதனைத் தனது மரபுகளில், வேர்களில் கண்டுணரும் தருணமே மேன்மையானது. அதற்காக அவர் மேற்கொள்ளும் பண்பாட்டு விவாதங்களே நமக்கு முக்கியமானது.

தொடர்ச்சியாக நாம் விவாதித்துக் கொண்டிருப்பது அனைத்தும் அவரது தமிழ் பௌத்தக் கட்டுரைகளையே. ‘ஆதி வேதம்’ எழுதிய முதல் வகை அயோத்திதாசர் குறித்து இப்போதைக்கு நமக்கு அக்கறையில்லை. அயோத்திதாசரின் தமிழ் பௌத்தக் கட்டுரைகளின் புறவொழுங்கு மிக எளிமையானது, வெளிப்படையாய்த் தெரியக்கூடியது. இக்கட்டுரைகளில் அவரது பாணி என்று சொல்லத்தக்க எழுத்து முறையொன்று செயல்படுவதை நம்மால் அறியமுடிகிறது.

தமிழ்பௌத்தக் கட்டுரைகள் நான்கு விதமான தரவுகளால் செய்யப்பட்டுள்ளன: வாய்மொழிப் பண்பாட்டுத் தரவுகள், எழுத்திலக்கியத் தரவுகள், விவாதிக்க எடுத்துக்கொண்ட பொருள் தொடர்பான, இன்றியமையாத சொற்களின் பட்டியலைத்

தயாரிப்பதிலிருந்தே கட்டுரைகள் பெரும்பாலும் துவங்குகின்றன. ‘கார்த்திகை தீபத் திருவிழா’ என்றால், கார்த்திகை, விளக்கு, எண்ணெய், அண்ணாமலை என்பவை போன்ற அடிப்படையான சொற்களை அடையாளம் காண்பதுடன் கட்டுரைத் துவங்குகிறது. ‘சங்கறாந்தி’ என்றால், சங்கம், அறம், அந்தி என்று வளர்கிறது அப்பட்டியல்.

இப்பட்டியானவொரு பட்டியலைத் தயார் செய்து முடித்ததும், விவாதப் பொருளின் வாய்மொழிப் பண்பாட்டுத் தரவுகளை வரிசைப்படுத்தி விவரிக்கத் துவங்குகிறார். உதாரணமாக, இறப்புச் சடங்கு என்றால், இறந்தவரை அலங்கரிக்கும் முறை, பயன்படுத்தப்படும் பொருட்கள், இடுகாட்டிற்கு இட்டுச் செல்லுதல், பிள்ளைகள் முடியிறக்குதல், இறந்தவரைப் புதைத்தல், பின்பு மூன்றாம் நாள் குழி மொழுகுதல், பதினாறாம் நாள் தீட்டு கழித்தல் என்று ஒன்றுவிடாமல் வரிசையாய் இப்பண்பாட்டு நிகழ்வுகளை வர்ணிக்கிறார்.

இதனையடுத்த மூன்றாவது நிலையில், மேற்கூறிய பண்பாட்டு நிகழ்வுகளை விளக்கக்கூடிய எழுத்திலக்கிய ஆதாரங்கள் அவரால் முன்வைக்கப்படுகின்றன. இந்த இடத்திலேயே அவர் தனது பண்பாட்டு விசாரணையை மேற்கொள்ளத் துவங்குகிறார் என்று சொல்ல வேண்டும். நடைமுறையில் காணப்படும் சடங்கு, சம்பிரதாயங்களுக்கான காரண காரியங்களை ஆராயும் அயோத்திதாசர் அதற்கான விளக்கங்களை எழுத்து மரபிலிருந்து எடுத்து வந்து தனது விளக்கத்தை முன்வைக்கத் துவங்குகிறார்.

தமிழ் எழுத்திலக்கிய பாரம்பரியம் குறித்த அயோத்திதாசரின் பார்வை, அவரது வேறெந்தப் பார்வையையும் போலவே முதல் பார்வைக்குக் குழப்பமானவை. ‘தமிழிலக்கிய வரலாறு’ என்று நாம் வரிந்து கொண்ட கற்பனையிலிருந்து சிறிது மாறுபட்டது அவரது இலக்கிய வரிசை. ‘தொல்காப்பியத்தில்’ துவங்கும் அயோத்திதாசர் பதினென்மேற்கணக்கு நூற்களின் மீது தீராத அவநம்பிக்கையையே வெளிப்படுத்துகிறார். தொகை நூற்களாக வெளிப்படும் அவற்றின்

இருப்பு குறித்தும், உருவாக்கம் குறித்தும் அவருக்கு ஏராளமானக் கேள்விகள் உள்ளன. அவையனைத்தும் மேற்கண்ட நூற்களின் நம்பகத்தன்மையை சந்தேகிக்கும் குணத்தவை.

ஆனால், பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூற்களிடம் அவருக்கு தீவிரமான மரியாதை இருக்கிறது. நீதியையும், அறத்தையும் போதிக்க உருவானவை என்று அவருக்கு அவற்றின் மீது பக்தி. அதன் உச்சகட்டமாக அவற்றிற்கு உரையெழுதவும் செய்திருந்தார். அவற்றைத் தொடர்ந்து காப்பிய நூற்களை ஏற்றுக்கொள்ளும் அயோத்திதாசர், திருமூலரின் திருமந்திரம் தவிர்த்து வேறெந்த பக்தி தொடர்பான நூற்களையும் பயன்படுத்தியிருக்கவில்லை. திருமந்திரமும் பௌத்த தன்மத்தை போதிக்கும் நூல் ஒன்றே வாதிடுகிறார்.

இதனையடுத்து நிகண்டுகளின் பயன்பாடு அவரிடம் ஆழமாய் வேரூன்றியுள்ளது. எந்தவொரு சொல்லின் அர்த்தம் என்றாலும் அதனை நிகண்டுகளின் துணையோடு தேடுவது அவரது பழக்கமாக இருக்கிறது. நிகண்டுகளைத் தொடர்ந்து சிற்றிலக்கியங்களைப் பயன்படுத்தும் வழக்கமும் அவரிடம் காணப்படுகிறது. அந்தாதி, அம்மாணை போன்ற இலக்கிய வகைகளும் சித்தர் பாடல்களும் அவரிடம் ஏராளம் புழங்குகின்றன. இலக்கண நூற்களில் சந்தேகமேயில்லாமல், வீரசோழியமே அவரால் பெருமளவில் பயன்படுத்தப்படுகிறது. நன்னூலை அவர் ஏறக்குறைய புறக்கணித்தார் என்றே சொல்ல வேண்டும்.

விவாதத்திற்கு எடுத்துக்கொண்ட பண்பாட்டு நிகழ்வின் முழுமையையும் புரிந்து கொள்வதற்கு எப்பொழுதுமே எழுத்திலக்கிய தரவுகள் போதுமானவையாக இருப்பதில்லை. இலக்கியப் பிரதியால் விளக்கமுடியாத சங்கதிகள் என்று பலவும், பண்பாட்டுத் தளத்தினுள் காணப்படுகின்றனதான். இத்தகைய சந்தர்ப்பங்களில் சித்த வைத்தியத் தரவுகள் அயோத்தி தாசருக்கு தோள் கொடுப்பவையாகக் காணப்படுகின்றன. பதார்த்தங்களின் குணங்கள், உணவு முறைகள், நோயின் தன்மைகள், அவற்றினின்று விலகும் வழிகள் என்று வைத்திய மரபு சொல்லக்கூடிய பல்வேறு தரவுகள் கொண்டு அவர் இறுதியாக ஒரு விளக்கத்திற்கு வந்து சேர்கிறார். இந்த விளக்கம் இலக்கியப் பிரதிகளில் துவங்கி, வைத்தியப் பிரதிகளில் முடிந்து போகாமல் இறுதியாக சொற்களுக்கான

விளங்கங்களுடனே எப்பொழுதும் முற்றுப் பெறுகிறது.

அயோத்திதாசரிடம் மேலோங்கி காணப்படும் இத்தகைய சொற்பொருள் விளக்கங்கள், ஒரு பார்வைக்கு வேர்ச் சொல்லாராய்ச்சி போலத் தோன்றினாலும், அதனுடைய கறாரான விதிமுறைகளுக்கு உட்பட்டவை அல்ல. மாறாக, அவரது விளக்கங்கள் தன்னியல்பானவை, எளிமை யானவை. 'கார்த்திகை தீபம்' அல்ல 'கார்த்துவ தீபம்' அதாவது 'கார் துவங்கிய தீபம்' என்று அவர் விளக்கும் வகைக்கு பாரம்பரியத்தைத் தவிர சான்றாகக் காட்டுவதற்கு வேறொன்றும் இருக்கவில்லை. 'விளக்கு' என்பது, இருளை விலக்குவதால் விளக்காயிற்று என்று சொல்வதையும், அண்ணாந்து பார்த்தால் உச்சி தெரிகிற சிறு மலைக்குன்று அண்ணாமலை ஆயிற்று என்பதையும், நியாயமாக அளக்கிற தெலுங்கு வணிகர்கள் நியாய அளக்கர், அதாவது 'நாயக்கர்' என்றானார்கள் என்பதையும் வேர்ச்சொல்லாராய்ச்சி என்றோ சொற்பிறப்பியல் என்றோ சொல்வதற்கு இல்லை. இது போன்ற சொல் விளக்கங்களை 'நாட்டுப்புற வேர்ச் சொல்லாய்வு' என்ற பெயரில் வேண்டுமானால் அழைத்துக் கொள்ளலாம்.

மேற்கூறிய கறாரான புறவொழுங்குடன் வடிவமைக்கப்பட்டுள்ள அயோத்திதாசரின் தமிழ் பௌத்த கட்டுரைகளின் உள்ளோடும் அகவொழுங்கின் சரடுகளை இனி ஒன்றன் பின் ஒன்றாகக் காணலாம்.

நாட்டுப்புற வழக்காறுகள் பொருள் பொதிந்தவை

'நாட்டுப்புற வழக்காறு' என்ற சொற்றொடர் முழுக்க முழுக்க நம்மைச் சார்ந்தது, அயோத்திதாசரிடம் இது வழக்கிலில்லை என்றாலும், இன்றைக்குப் பேசும் பொழுது இப்படியே சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது. இருபதாம் நூற்றாண்டின் கல்விப்புலச் சூழல் நமக்குள் ஆணித்தரமாய் பதிய வைத்துள்ள மேற்கூறிய வாக்கியத்தின் நிஜமான அதிர்வுகளை விளங்கிக்கொள்ள, இதனை அயோத்திதாசர் வாழ்ந்த காலகட்டத் துடன் யோசித்துப் பார்க்க வேண்டும்.

அயோத்திதாசர் வாழ்ந்த இருபதாம் நூற்றாண்டின் துவக்க வருடங்கள் காலனியம் முழுமூச்சாய் அரசியல் அதிகாரத்துடன்

கல்வி என்பது இலக்கணத்தைக் கற்றுக்கொள்வது இல்லை; இலட்சணத்தைக் கற்றுக்கொள்வது என்று வாதிடும் அயோத்திதாசர், ஏறக்குறைய தனது தமிழ்ப்பெளத்தக் கட்டுரைகளில், தமிழ் பண்பாட்டுச் செயல்பாடுகளின் இலட்சணத்தை அறிவதற்கே முயற்சி செய்கிறார்.

செயல்பட்ட காலகட்டம். நவீனத்துவம் புதுக்கருக்குடன், ஏராளமான வாக்குறுதிகளோடு அறிமுகமாகிற சூழல். வரிசையாக அறிவியல் கண்டுபிடிப்புகள் அறிமுகமாகி ஆச்சர்யமூட்டிய தருணம். எழுத்துக்கல்வி கடவுளுக்கு நிகரான மரியாதையை பெறத்துவங்கியிருந்த நேரம். பகுத்தறிவு சார்ந்த நவீன உலகைப் படைக்கப் போவதாய் சூளுரைக்கப்பட்ட சமயம். பழைய வழக்கங்களையெல்லாம் மூட நம்பிக்கைகள் என்று முத்திரை குத்தி எள்ளி நகையாடிய சந்தர்ப்பம்.

அந்தச் சூழலில், அவரோடு கூட வாழ்ந்த பலரும், அவருக்குப் பின்வந்த பலரும் காலனியம் போதித்த மேற்கூறிய பாடங்களை உள்வாங்கிக் கொண்டு கொள்கைகளையும், கோட்பாடுகளையும் தொங்கிக் கொண்டிருப்பதை நம்மால் பார்க்க முடிகிறது. அறிவியலையும், பண்பாட்டையும் எதிரெதிரே நிறுத்தி அறிவியலை உன்னதப்படுத்தும் முயற்சியில் பண்பாட்டை எட்டி உதைத்த பல தலைவர்களையும், அவர்களது காலனிய மோகத்தையும் நாம் அறிவோம். ஆனால் அயோத்திதாசர் அவர்களிடமிருந்து பெருமளவில் வேறுபட்டிருந்தார்.

நவீனம் குறித்து அவருக்கு கொஞ்சம் மாறுபாடான கருத்து இருந்தது. அறிவியல் கண்டுபிடிப்புகளையும், கல்வியின் பலனையும் சகலரும் பெற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்பதில் தீவிரமான முனைப்போடு செயல்பட்ட அயோத்திதாசர், மரபின் இன்றியமையாமையையும் உணர்ந்திருந்தார். அறிவியலை உள்வாங்கிக் கொள்வதும், ஆங்கில மொழியறிவை வளர்த்துக் கொள்வதும் மட்டுமே ஒரு நபரை அல்லது சமூகத்தை நவீனப்படுத்தி விடும் என்பதை அவர் எப்பொழுதும் நம்பவில்லை.

புதிய அறிவியல் கண்டுபிடிப்புகளை சிலாகித்துப் பேசி அதனுடைய பலன்களை மக்களுக்கு எடுத்து சொல்லும் அயோத்திதாசர், அதைவிட அதிகமாக கைத்தொழிலையும், உள்நாட்டு தொழில்நுட்பவாதிகளின் மேம்பாட்டையும் பேசி வந்தார். உழவுக்கான

ஏர் கலப்பையையும், வெயிலுக்கான குடையையும் கண்டறிந்த பாரம்பரிய தமிழ் தொழில்நுட்ப அறிவின் கண்ணி வல்லந்தமாய் அறுக்கப்பட்டது என்று தொடர்ந்து எழுதி வந்தார். இரும்பு, தோல், மரம் போன்ற பொருட்களைப் பயன்படுத்தி தொழிற்கருவிகளைச் செய்வோரை சமூகம் மதிக்கத் தவறியதாலேயே நமது, பாரம்பரிய அறிவு சிதைந்ததாய் சொல்லி வந்தார்.

இதேபோல், மொழியையும் கல்வியையும் அவர் என்றைக்குமே குழப்பிக் கொள்ளவில்லை. மொழியறிவையும் மீறியது கல்வி என்ற எண்ணம் அவருடையது. மொழியை அது தொழிற்படும் பண்பாட்டு விளக்கங்களோடு புரிந்துகொள்வதே சரியான கல்வி என்பதில் ஆணித்தரமாய் இருந்தார்.

ஜி.யு. போப்பின் தமிழார்வம் குறித்து பேசுகையில், அவர் பயன்படுத்தும் இரண்டு சொற்கள் கருத்தாக்கமாக வளர்த்தெடுக்கப்பட வேண்டியவை என்று நினைக்கிறேன். ஏராளமான பழந்தமிழ் இலக்கியப் பிரதிகளை ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்த போப் குறித்து விமர்சிக்கையில், மிகக் கறாராக, போப் ஐயருக்கு தமிழ் இலக்கணம் தெரியும். ஆனால் இலட்சணம் தெரியாது, தமிழ் மொழியின் இலட்சணத்தை அறிந்தவர்களால் மட்டுமே பழந்தமிழ் ஏடுகளை வாசித்துப் புரிந்து கொள்ள முடியும் என்று எழுதுவதை நாம் கவனத்தில்கொள்ள வேண்டும்.

ஒவ்வொரு மொழிக்கும் இலக்கணம் என்று ஒன்றும், இலட்சணம் என்று ஒன்றும் உண்டு என்று பேசும் அயோத்திதாசரின் இந்த வார்த்தைகள் அர்த்தம் பொதிந்தவை. தமிழ் மொழியின் இலக்கணம் எது என்ற கேள்விக்கு, அது உயிரெழுத்தாவும், மெய்யெழுத்தாகவும் பிரிந்து, பின்பு உயிர்மெய்களாக இணைந்து சொற்களாக, வாக்கியங்களாக பரிணமிக்கும் தொழில்நுட்பத்தை விளக்குவது இலக்கணம் என்று விவரிக்கும் அயோத்திதாசர், தமிழின் இலட்சணம் எதுவென கேட்டால் பஞ்ச இலட்சணங்கள் என்கிறார்.

‘ஆகலின் பஞ்ச லட்சணமாம் எழுத்துக்கு லட்சணங்கூறுவதினும், சொல்லுக்கு லட்சணங் கூறுவதினும், பொருளுக்கு லட்சணங் கூறுவதினும், யாப்புக்கு லட்சணங் கூறுவதினும், அணிக்கு லட்சணங் கூறுவதினும் வரைவதிலும் ஆக்கியோன் கருத்து கெடாமலும் பொருள் கெடாமலும் வரைவதும் கூறுவதும் அழகாம்’ (அயோத்திதாசர் சிந்தனைகள் II பக். 567)

ஒன்றையொன்று சார்ந்தியங்கக்கூடிய மரபுவழிப்பட்ட விளக்கங்களை அறிந்துகொண்டு அவற்றை வெளிப்படுத்துவதே சரியானது என்று வாதிடும் அயோத்திதாசர், அம்மரபு வழி விளக்கங்களையே இலட்சணம் என்கிறார். இத்தகைய விளக்கங்களை அறிந்துகொள்ள ஒருவர் பண்பாட்டில் தோய்ந்திருக்க வேண்டும் என்கிறார். அதாவது, இலக்கணத்தைப் போல் வெளிப்பார்வைக்குப் புலப்படாதது இலட்சணம். உள்ளே மறைந்து கிடப்பது; பண்பாட்டுச் செயல்பாடுகளில் வெளிப்படக்கூடியது. இலக்கணத்தை மேலோட்டமாகவே கற்றுக் கொண்டுவிட முடியும். ஆனால் இலட்சணத்தைக் கற்றுக் கொள்வது கடினம். அதாவது, அயோத்திதாசரின் வேறு சொற் பிரயோகங்களின் படி சொல்வதானால் இலக்கணம் என்பது அர்த்தம் என்றால், இலட்சணம் என்பது அந்தரார்த்தம் (உள்ளர்த்தம்).

கல்வி என்பது இலக்கணத்தைக் கற்றுக் கொள்வது இல்லை; இலட்சணத்தைக் கற்றுக் கொள்வது என்று வாதிடும் அயோத்திதாசர், ஏறக்குறைய தனது தமிழ்பெளத்தக் கட்டுரைகளில், தமிழ்ப் பண்பாட்டுச் செயல்பாடுகளின் இலட்சணத்தை அறிவதற்கே முயற்சி செய்கிறார். இந்தக் கட்டுரையில், அயோத்திதாசரின் எழுத்துகளில் காணப்படும் ‘புறவொழுங்கு’ ‘அகவொழுங்கு’ என்ற சொற்களையெல்லாம் நான் ஐரோப்பியக் கருத்தாக்கங்களான exterior / interior, maintest / immanent போன்றவற்றிற்கான தமிழாக்கங்களாகவே பயன்படுத்தியிருக்கிறேன். அயோத்திதாசரின் சொற்களில் சொல்வதானால் புறவொழுங்கை இலக்கணம் என்றும், அகவொழுங்கை இலட்சணம் என்றும் சொல்ல வேண்டும். சொல்லப்போனால், நாம் இப்போது விவாதிப்பதுகூட அயோத்திதாசரின் இலட்சணத்தைத்தான்.

காலனியத் தாக்கங்களை தெளிந்த மனதுடன் புரிந்து கொண்டதாலும், தனது மரபின்மீது கொண்ட ஆழமான நம்பிக்கையாலும் அயோத்திதாசரால் நாட்டுப்புற வழக்காறுகள் பொருளுடையவை என்ற முடிவிற்கு வந்து சேர முடிந்திருக்கிறது. அம்மன் கொடையாகட்டும், அதில் அலகு குத்துவதாகட்டும், அங்கப்பிரதட்சணம் செய்வதாகட்டும், மொட்டை போடுவதாகட்டும், பண்டிகைகளைக் கொண்டாடுவதாகட்டும், மஞ்சளாடை அணிவதாகட்டும் எல்லாவற்றிலும் உள்ளார்த்தம் ஒன்று ஓடிக்கொண்டிருக்கிறது என்ற நம்பிக்கையை அவர் ஆயுதமாகக் கொண்டிருந்தார்.

நவீனத்துவத்தின் வீழ்ச்சிக்குப் பின்போ அல்லது மார்க்சிய தெளிவில் உழைப்பாளிகளின் பண்பாடு என்ற கரிசனத்தோடோ அல்லது எழுத்து மரபு உருவாக்கிய கசப்புணர்வின் காரணமாகவோ அல்லது அறிவியலின் போதாமையினாலோ நாட்டுப்புற வழக்காறுகளுக்குள்ளும் ஏதோ விஷயம் இருக்கிறது என்று கருத்துவங்கிய நம்மைப் போலல்லாது, தனது சமூகத்தின் மீதும், பண்பாட்டின் மீதும், மக்களின் மீதும் கொண்ட மதிப்பும், நம்பிக்கையும் காரணமாக வழக்காறுகளில் உண்மை மறைந்திருப்பதாய் யோசித்து செயல்பட்ட அயோத்திதாசர் பாராட்டிற்கும் மரியாதைக்கும் உரியவர்.

அவரது அம்மன் திருவிழா கட்டுரையிலிருந்து தீபாவளி கட்டுரை வரையில் இத்தகைய நம்பிக்கையே அவரை இயக்கிக் கொண்டிருக்கிறது. தமிழ் நாட்டுப்புறவியல் என்று ஏதேனும் இருக்கிறது என்று நாம் நம்பினால், அதற்கான தந்தை, முன்னோடி, மூலவர் என்று யாராவது இருக்க வேண்டும். என்று நாம் விரும்பினால், அது அயோத்திதாசராக மட்டுமே தான் இருக்கமுடியும். தமிழ் நாட்டுப்புற வழக்காறுகளை விவாதத்திற்கு உட்படுத்தி, ஆய்வுமுறையொன்றை உருவாக்கித் தந்தது அவர் மட்டுமே.

அயோத்திதாசரின் தமிழ்பெளத்த எழுத்துக்களுள் ஓடும் இரண்டாவது சரடு:

நிகழ்வுகள் மீதான நம்பிக்கையும் மொழியின் மீதான அவநம்பிக்கையும்.

ஹஸீனா பெத்தா அப்போதுதான் தொழுகைப் பாயைச் சுருட்டிப் பரண்மேல் வைத்தாள். நவாஸ் உள்ளே நுழைந்தான். பெத்தா உனக்கு விசயம் தெரியுமா? இந்த வருசம் வெள்ளிக்கிழமைதான் பெருநாளாம்!

ஹஸீனாபெத்தாவுக்குப் பின் தலையில் அடிவிழுந்த மாதிரி இருந்தது. வருசம் தவறாமல் இந்த அடி விழுகிறது. நவாஸை முறைத்துப் பார்த்தாள். ஏல இன்னிக்கு திங்கட்கிழமை. நோன்பு இருப்பதாறுதான் ஆச்சுது. அதுக்குள்ள பெருநா பிறை உங்களுக்கு எப்படி வே தெரிஞ்சது? வந்து உளறிக்கிட்டு நிச்சியே!

நவாஸ் ஆத்திரமாய் சொன்னான் நான் ஒண்ணும் உளறல. பஜார்ல எல்லாரும் சொல்லிக்கிட்டு இருக்கானுங்க.

பஜார்ல என்னல? மக்காவுலேயே சொல்லட்டும்! மக்காவுலயே சொல்லிட்டாங்கன்னாலும் அது சரியாகுமா? பிறை பாக்காம வெள்ளிக்கிழமைதான் பெருநாள்ளு நாலு நாளைக்கு முன்னாலேயே வந்து சொல்றதுக்கு

யாருக்குல என்ன அதிகாரமிருக்கு? என்னமோ பொறையே உங்கிட்ட நேர்ல வந்து வியாழக்கிழமை சாயந்திரமே நான் உன் கண்ணுக்குத் தெரிஞ்சிடுவேன்னு வாக்கு கொடுத்துட்டுப் போன மாதிரில்ல பேசற நீ?

பஜார்ல நின்னு பெரிய பெரிய ஆலிம்கள்லாம் சொல்றத இந்தக் காதால நான் கேட்டேன். அவங்க எவ்வளவு ஒதிப் படிச்சவங்க? விவரமில்லாம இப்படி நாலுபேரு கேக்குறமாதிரி நடுத்தெருவுல வச்ச பேசறதுக்கு அவங்களுக்கு என்ன வேறவேல இல்ல?

இப்படிப் பேசிப்பேசித்தான் வருசம் பூராவும் குழப்பம் பண்ணிட்டு இருக்காங்க. முழுசா முப்பது நோன்பும் புடிச்ச எத்தனை வருஷமாச்சி? இவங்க படுத்துறபாட்டுக்கு முப்பதாவது நோன்புன்னு ஒண்ணு இனிமே இருக்கவே இருக்காது போலிருக்கு. நானும் இந்த எழுபது வருசத்துல எத்தனைமுறை முப்பது நோன்புன்னு புடிச்சி பெருநா கொண்டாடி இருக்கேன். ஊரே அப்படித்தான் கொண்டாடி யிருக்கு. உலகமும் அப்படித்தான் கொண்டாடியிருக்கு. ஆனா இப்போ ஒரு அஞ்சாறு வருசமாவே 29 நோன்பு முடிச்ச கையோட, முப்பதாவது நோன்பு அன்னிக்கே பெருநாள்ளு சொல்லி எல்லாத்தையும் குளோஸ் பண்ணிடுறானுங்க. ஒரு நோன்பை அனாமத்தா விரட்டி விரட்டி அடிக்கிறீங்களேடா பாவிங்களா? நல்லாயிருப்பீங்களா?

ஏ கிழவி நீ அந்தக் காலத்து பொம்பள. உனக்கு இந்தக் காலத்தப் பத்தி என்ன தெரியும்?

“அப்போ நான் கேக்குறதுக்கு நீ பதில சொல்லுல. உங்க காலத்துல முப்பதாவது நோன்புன்னு ஒண்ணு உண்டுமா? இல்லையா?”

“இங்க பாரு, பெரிய கிறுக்கி மாதிரி பேசாத! உனக்கு அல்ஹம்து பாத்தியாவே முழுசா ஓதத் தெரியாது. அப்படியே ஓதுனாலும் அதுக்கு என்ன அர்த்தம்னு தெரியாது! பெரிய ஆலிம்கள் சொல்றததான் உங்கிட்டே வந்து கொள்ளேன். நீ என்னவோ அவங்களையெல்லாம் மிஞ்சின பெரிய ஆளுங்க மாதிரி பேசுறியே?”

ஹஸீனாவுக்கு கோபம் இன்னமட்டுக்கும் என்றில்லை. நவாஸ் ஹஸீனாவின் மருமகள் வயிற்றுப் பேரன்தான். ஆனாலும் இந்தப் பெருநாள் பிறை பார்க்கிற விஷயத்தில் சமீப காலமாக வலிய திணிக்கப்பட்டு வருகிற அறிவுபூர்வமற்ற குழப்பங்களைக் கண்டு மனம் வெகுண்டு போயிருக்கிறாள். இப்போது அவளின் மருமகள் வயிற்றுப் பேரனும் இந்தக் குழப்பத்தைப் பேசுவதுடன், அவளை வேறு கிறுக்கி என்று கூப்பிட்டு விட்டான். அவளுக்கு வந்த ஆத்திரத்தில், என்ன பேசியும் இவனை ஜெயிக்க முடியாது என எண்ணியவளாக அவளை என்னமாதிரி அடித்து விரட்டுவது என்று யோசித்து, முதலில் சமையலுக்கென்று வாங்கி வைத்திருக்கிற அந்த பெரிய வாழைக்காயைக் கையிலெடுத்து அவன்மீது வீசினாள். ஆத்திரத்தில் வீசியதில் அது குறி தவறி வந்தது. நவாஸ் அதைக் கண்டு பயந்தவனாகத் தப்பிக்க நினைத்துக் குனிகையில், குறிதவறி வரும் வாழைக்காய்க்கு சரியான தாக்குதல் தளம் ஒன்று கிடைக்க அது நேராக அவன் தலையைத் தாக்கியது. உனக்கு உண்மையாவே கிறுக்கு பிடிச்சிட்டுதுளா? என்று கூச்சலிட்டபடி தெருவில் பாய்ந்து விட்டான் அவன்.

ஹஸீனா பெத்தாவின் வேதனை பெருகியது. வரவர இப்போது நோன்பை யாருமே மதிப்பதில்லை என்று ஆகிவிட்டது. கொஞ்சமாக ஓதிப் படித்துவிட்டுப் பெரிய தலைவனாகவும், பெரிய இமாமாகவும் தங்களைக் காட்டிக்கொள்வதற்கு இந்த நோன்புக் காலத்தைப் பெரிய ஆயுதமாகப் பலபேரும் எடுத்துக்கொண்டார்கள் என்று அவள் கருதினாள். முன்பெல்லாம் ரமழான் நோன்பு 30 வரை வந்தால், அவளுக்கு ரொம்ப சந்தோசமாக இருக்கும். ஹஸீனாவுக்கு வெளியுலக அறிவும் உண்டு. பிறை பூமியைப் சுற்றி வருவதை அவள் அறிவாள். இந்த சுழற்சிக் கணக்கில் சில சமயங்களில் ரமழான் நோன்பு 29 வரையே நீளும். எப்படிப்பார்த்தாலும் காலண்டரில் எந்தநாளில் பெருநாள் என்று அறிவிப்பு

இருக்குமோ, அந்த நாளில்தான் பெருநாள் கொண்டாடப்படும். சந்திரகிரகணம், சூரிய கிரகணம் என்பவை எத்தனை மணிக்கு என்று மட்டும் அல்லாமல் எத்தனாவது நிமிஷத்தின், எத்தனாவது வினாடியில் ஆரம்பமாகும். ஆரம்பமான கிரகணங்கள் எவ்வளவு நேரம் நீடித்து எத்தனாவது மணி நேரத்தில், எந்த வினாடியில் நிறைவுறும் என்பதையெல்லாம் உலகம் கண்டுணர்ந்துவிட்டது என்பதையெல்லாம் ஹஸீனா அறிந்தே இருக்கிறாள்! இவ்வளவு துல்லியமான விவரக் குறிப்புகள் இருக்கும் போது மூட ஜனங்கள் ஏன் இத்தனை பித்தலாட்டம் ஆடுகிறார்கள் என்பது அவள் சிற்றறிவுக்குப் புரியவில்லை. பதற்றமில்லாமல் சாவகாசமாக அவள் வீட்டு வாசலில் வந்து நிற்கும் அந்தப் பெருநாள்களை அவள் அறிவாள். அவற்றை அவள் ஆரத்தமுவி வரவேற்பாள். நோன்புடன் அனைத்தும் நிறைவாகி பொலிவுடன் வருகின்ற அந்தப் பெருநாள்கள் ஊரில் பெருக்கோடவைத்த மகிழ்ச்சியை பரவசத்தை குழந்தைகளின் உற்சாகத்தை, அவற்றைத் தனக்குள் அடைக்க முடியாமல் அவள் மனம் இன்புறத் தவித்த அந்தப் பேரனுபவத்தை இனி அவள் எப்போது காண்பாள்? இனி எப்போது தான் உணர்வாள்? நிஜத்திற்குத் திரும்பிவராத அவள் கனவுகள் அவளை ஏதும் செய்துவிடக்கூடுமோ? போனவருஷம் அந்தகூத்து எவ்வளவு மோசமானது? அந்தக் கசப்பு இப்போதுவரை மாறி வருகிறது அவள் நெஞ்சில் 29 வது நோன்பு முடிந்த கையோடு வானம் பார்த்தார்கள். ஒவ்வொரு ஆண்டும் அது நிகழக்கூடியதுதான். சும்மா ஒரு ஆர்வப் பரபரப்பு மட்டுமே அது. பிறை தெரியவில்லை. அதில் யாருக்கும் ஏமாற்றமுமில்லை. வழக்கம்போல 30 வது நோன்புக்காக எல்லோரும் சஹர் சாப்பாடு எடுத்துக்கொண்டார்கள். ஹஸீனா பெத்தா அன்று சந்தோசமாக உணர்ந்தாள். கடந்த நான்கு வருடங்களாக முப்பதாவது நோன்பே கிடைக்கவில்லை. இந்த வருசமாவது முப்பதாவது நோன்பு கிடைத்ததில் மாபெரும் தித்திப்பு. இனி இந்த ஒரு வருசம் காத்திருக்க வேண்டும்! ஓ, எவ்வளவு பெரிய இடைவெளி? அடுத்த ஆண்டில் நாம் நோற்க அந்த நோன்பு கிடைக்குமா? இல்லையெல் நம் கணக்கு முடிந்து விட்டதென்று நம் முன்னே இஸ்ராயில் வந்து நின்று மண்ணறைக்குள் தள்ளிவிட்டு

விடுவார்களோ? யார் கண்டது? இதுவே தன் வாழ்நாளின் இறுதி நோன்பாகவும் இருந்து விடலாம் என்ற அச்சத்தில் இன்னும் திடமாக அல்லாவிடம் இறைஞ்சிக்கொண்டிருந்தாள்.

திடீரென்று ஊர் பதற்றம் கொண்டது. ஒரு சிறு கலவலவரத்தில் தள்ளப்பட்டதைப் போல மக்களின் படபடப்பு பள்ளிவாசலிலிருந்து ஒலி பெருக்கி அலறியது. தென்காசிக்கு அருகிலுள்ள கிராமத்தில் பிறை பார்க்கப்பட்டிருப்பதால், உடனே இன்று பெருநாள் கொண்டாடவேண்டுமென்றும் ஒன்பதரைமணிக்குப் பெருநாள் தொழுகை நடக்குமென்றும் அலறியது ஒலிபெருக்கி. என்ன மாயமோ, அந்த முப்பதாவது நோன்பை பெருநாள் வந்ததும் தெரியவில்லைப் போனதும் தெரியவில்லை. பெருநாள் மகிழ்ச்சியின் ஒரு துளியைக் கூட எவரும் உணர்ந்தாரில்லை. எல்லாம் சப்பென்று ஆகிவிட்டது. ஆனால் அன்று மாலையில் மேலைவானில் சின்னஞ்சிறு கீற்றாகத் தன்னை வெளிப்படுத்திக்கொண்டு எல்லோரையும் பகடி செய்தது பிறை, எல்லோரும் விழிபிதுங்கிப் பேசலானார்கள், பொறை ரொம்ப சிறிசாத்தான் இருக்குது. இந்தப் பொறை எப்படி நேத்து தெரிஞ்சிருக்கும்? பேதீல போறவனுவோ நேத்தே பொறை கண்டாச்சின்று சொல்லி இன்னைக்குப் பெருநாளையும் கொண்டாடித் தொலைச்சிடர்னுங்களே! பலருக்கும் ஆற்றாமையாக இருந்தது. சிலருக்கோ நோன்புச்சுமை முன்னாடியே தீர்ந்துபோனதில் மனசுக்குள் கும்மாளம். அதைக் காட்டிக் கொள்ள கூடாதென முகத்தை உம்மென்று வைத்துக் கொண்டார்கள்

போனவருசத்துப் படிப்பினை இருப்பதால், இந்த வருசமும் அப்படியான அசம்பாவிதம் ஏதும் நிகழ வாய்ப்பே இல்லை என்று அவள் உறுதியாக நம்பினாள். ஆனால் வம்பு செய்ய இப்போதே சிலர் தார்பாய்ச்சிக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பது தெளிவாகி விட்டது. பஜாரில் பொடியன்மார்களின் செவிகளில் விழும்படியாகப் பேசுகிற பேச்சு ஓர் அதிகாரம் தன் வலையை விரித்துக்கொண்டு வருவதைக் காட்டியது. கோடி ஜனங்களும் வாகாகப் பார்க்கிற வகையில் பிறையானது மிகமிக உயரமான உயரத்தில் அதுவும்கூட வானத்தில்தான் பவனிவருகிறது. அப்படியிருந்தும் வருஷாவருசமும் ஊர் முழுக்கக்கூடி

நின்றும் பிறை பார்க்க முடியாதுபோக, ஏதோ ஒரு கிராமத்தில் ஏதோ ஒரு இரண்டுபேர் அது என்ன கணக்கு அந்த இரண்டுபேர்? மாத்திரமே வருசாவருஷம் கண்டு பிடித்து விடுகிறார்களே இது எப்படி? ஹஸீனாபெத்தாவுக்கு இந்தக் குழப்பத்தின் மூலம் ஏது என்று புரிகிறமாதிரியே புரிகிறது; புரியாமலும் போய்விடுகிறது. இப்போது இந்தப் பிறை பற்றித் தான் மட்டுமே தான் யோசித்துக் குழம்புவதாகப்பட்டது. மற்றவர்கள் எல்லாம் சந்திரன் சூரியன்களைத் தங்கள் கைவசமாய் வைத்துக்கொண்டு தங்கள் வசதிப்படியே சுழற்றிக்கொண்டு வருவதுபோல அவள் பீதியடைந்தாள்! சனிக்கிழமை கொண்டாட வேண்டிய பெருநாளை வெள்ளிக்கிழமையே கொண்டாட வைத்து விட்டால் அன்று தானும் அந்த முப்பதாவது நோன்பைக் கைகழுவிவிட்டுப் பெருநாளை அனுசரித்துத்தான் ஆகவேண்டுமோ? சரிதான், சென்ற ஆண்டு மட்டும் என்ன நடந்தது? அலையில் அகப்பட்ட சிறுதுரும்புக்கு என்ன வலிமை? ஹஸீனா ரொம்பவே கிறங்கினாள்.

வியாழக்கிழமை காலையிலேயே பஜார் பரபரப்பாகிவிட்டது. காலையிலேயே, சுபுஹு தொழுதுவிட்டு வரும்போதே எல்லோருக்கும் ஞானக்கண் திறந்துவிட்டது. இன்னைக்கு சாயங்காலம் பொறை தெரிஞ்சிடும்.

பஜாரில் பிரதிபலித்தது அந்தப் பரபரப்பு போனவருசம் போல இந்த வருஷமும் கடைசி விநாடியில் அரக்கப்பரக்க என்று ஆகிவிடக் கூடாது. உஷாராகிவிட்டது ஊர்ஜனம். கடைகளில் கறுசுறுப்பான வியாபாரம். டெய்லர் கடைகளில் கடைசினேர முற்றுகையை நிழ்த்திக் கொண்டேயிருந்தார்கள். அனைவரின் முகங்களிலும் பற்கள் வெளியே தெரியும் பிரகாசம். புதிய டிசைன்களில் வந்து குவிந்த கைலிகளுக்காக இளைஞர்கள் படையெடுப்பு. வீட்டிற்குள் இருந்தாலும் ஊரில் பரபரப்பு அவளின் நாடி நரம்புகளை ஊடுருவுகிறது. ஹஸீனாவின் குடலை யாரோ உருவுகிறாற்போல இருந்தது. அவளுக்கு உறுதியாகிவிட்டது. இன்னைக்கு சாயங்காலம் பிறைய பார்க்கலென்னாலும் நாளைக்குப் பெருநாள்னு நிச்சயமாயிடுச்சி, குழப்பம் - அவசரம் - படபடப்புன்னு நம்ம சமுதாயம் விழுந்துடிச்சி. பெருநாள் கொண்டாடுறது மட்டும்தான் நம்ம இலட்சியம்னு இந்த ஜனங்க இப்படி

ஆயிப்போயிட்டா
ங்களே.....
பெத்தாவின
கண்கள் தரும்பி
வந்தன.

தன் காலத்தி
லேயே தானறியாத
ஒரு சமூகத்திற்குள்
கூட்டம் கூட்டமாய்
மக்கள் போய்க்
கொண்டிருக்கிறார்கள்.
வாரந்தோறும்
பள்ளி வாசல்களில்
பெரும் பெரும்
பிரசங்கங்கள்

நடக்கின்றன. சகல திசைகளிலிருந்தும்
சகலவிதமான அறிஞர்களும் வந்து ஓங்கிய
குரலில் சமூகத்தின் வலிமை பற்றியும், ஒற்றுமை
எனும் சுயிற்றினைப் பற்றிப்பிடித்துக் கொள்வது
பற்றியும் நுணுக்கத்திலும் நுணுக்கமாக,
தெளிவிலும் தெளிவாகப் பேசுகிறார்கள்.
வாழ்க்கை நடைமுறைகளை எளிமையிலும்
எளிமையாக இறைவன் நமக்கு
அருளியிருப்பதாகவும் சொல்லி சென்றதை
ஹஸீனா நூறாயிரத்துக்கு நூறாயிரம் முறையாகக்
கேட்டுக்கேட்டு உள்ளத்துக்குள்ளே பெருமித
மாய்த் தரும்பியிருக்கிறாள். முன்புபோல
உள்ளூர் மதரசாக்களின் ஒதிப் பயின்றவர்களாய்
இல்லாமல் மக்காவிலிருந்தும் - மதீனா
விலிருந்துமெல்லாம் கூடப் பழுதறக் கற்றுத்
தேர்ந்து வந்த மாமேதைகளோடு சமூகம் நிறைவு
கண்டு இருக்கிறது. இப்படியாகப்பட்ட மார்க்க
அறிவும், மார்க்க அறிஞர்களும் பெருகப்பெருக
கோஷ்டிகளும் குழப்பங்களும் பெருகிப்பெருகி
ஊர் சனக்காடு, பொணக்காடு என்று ஆகிவிட்ட
மர்மம் மட்டும் ஹஸீனாவிற்குத் துலங்கவே
யில்லை. அவள் கலங்கிப்போன மனசோடு
சுவரின்மீது சாய்ந்தாள். உலகம் இருண்டு
வருவதாக இருந்தது.

நல்லவேளையாக அவள் அவ்வாறு
சொர்ந்து சாய்ந்து வெற்றுச் சதைத்திரளாகக் கீழே
வருவதற்கு முன் அவள் பேரன் முஷாரப் குரல்
கொடுத்தபடியே வீட்டிற்குள் நுழைந்தான்.
வாழைக்காய் அடி வாங்கிவிட்டு நவாஸ்
என்றைக்கு வீட்டைவிட்டு ஓடினானோ
அதன்பின் அவன் வரவேயில்லை. தான்
அடிபட்ட விசயத்தைத் தன் முஷாரப்

காக்காவிடம் நவாஸ் சொன்னானோ -
சொல்லவில்லையோ, முஷாரப்பும்
கண்ணிலேயே படாமல் மறைந்துவிட்டான்.
இப்போது அவன் குரல் கேட்டதும் அவன்
கையூன்றி எழுந்தவளாக அவனைப் பார்த்தாள்.
புதுமையாக இருந்தது. இன்னும் கண்களை
நன்றாக கசக்கிவிட்டுப் பார்த்தான். முஷாரப்
இப்போது தெளிவாகத் தெரிந்தான்.
புதுச்சட்டை, புதுக்கைலி, கமகம் வாசனை,
கையிலே ஒரு கைத்துண்டு, ஈத்புபாரக் பெத்தா!
என்று பெத்தாவை நெருங்கினான்.

அவளுக்கு கோபமாகிவிட்டது. முப்பது
நோன்புக்குப் பொறுமை இல்லாம நாளைக்குப்
பெருநாள்னு இழுத்து வந்தாச்சு, அப்படியாவது
ஈத் முபாரக்குன்னு நாளைக்கு சொல்லித்
தொலை. இப்பவந்து ஏன் சொல்லிக்கிட்டு
நிக்குற?

பெத்தா அந்தப் பெருநாள நீங்க நாளைக்கி
கொண்டாடுங்க. எங்களுக்கு இன்னைக்குப்
பெருநா. நான் தொழப்போறேன். பெரிய
அதிர்ச்சியாகிப் பேந்த பேந்தப் விழித்தாள்
ஹஸீனா. என்ன எழவு? இந்த ஊர்லயும்
மூணாவது கும்பல் வந்துடுச்சா? போன
வருசம்கூட எங்களோடத்தான பெருநா
கொண்டாடுன? இந்த வருசம் உனக்கு என்ன
நோக்காடு வந்துச்சுதுன்னு இன்னைக்குப்
பெருநாள்னு சொல்றே?

பெத்தா நீங்க எல்லாரும் தப்புத்தப்பா
இஸ்லாத்தில் புரிஞ்சுகிட்டு தப்புத்தப்பா
நடக்குறீங்க. இன்னைக்கு சவூதியிலே பெருநா
கொண்டாடுறாங்க. அதனால நாங்களும்
கொண்டாடப்போறோம். இன்னையிலேயிருந்து
பள்ளிவாசலே எங்க கைவசம் தான்....

ஹஸீனாபெத்தாவைக் சுழற்றி வீசியது
யாரென்று தெரியவில்லை. தலை சுழன்று
கொண்டேயிருக்க, காணும் சுழல்பொருள்
களிலெல்லாம் சின்னச்சின்னக் கீற்றாய்ப்
பல்லாயிரம் பிறைகள்.

“என்ன பெத்தா ஒரு மாதிரியா
தள்ளாடுறியே?”

“இல்லை, என்னைய யாரோ புடிச்சித்
தள்ளுனது மாதிரி இருந்தது”

“இங்கே யாரும் வரல்லியே. நான்தான்
நிக்கேன் முழுமாடு மாதிரி”

“சரிதான். சரிதான். முழுமாடு மாரிதின்னு சொன்னியே. ரொம்பப் பொருத்தமாத்தான் சொன்ன. நீதான் என்னைய முட்டிக் கீழே தள்ளிட்ட!”

“நான் உன் பேரன் முஷாரப். கண்ணு தெரியல்லன்னா நல்ல கண்ணாடியா மாட்டு.”

“உனக்கு நல்ல கண்ணா இருந்தா பொறவு எப்படி நீ நேத்து பிறை பார்த்த?”

“அத எங்க அமீரு சொல்லிட்டாரு. நாங்க பொறை பாக்கணும்னு அவசியமில்ல. சவூதியில இன்னைக்கு பெருநா கொண்டாடுறாங்க. அது போதும் எங்களுக்கு?”

“நேத்துதான் அமாவாசை எப்படி பொறை தெரியும்”

“பெத்தா இந்த மாதிரி அமாவாசை பெளர்ணமின்னு மத்தவங்க பேசறதெல்லாம் பேசாத நீ. அல்லாவோட கோபத்துக்கு ஆளாயிருவே! சவூதியில ஒண்ணு சொல்லிட்டாங்கன்னா அதுக்கு மறுபேச்சு பேச நாம யாரு?”

“அந்தப் பேச்செல்லாம் பேசிட்டு நம்ம ஊர்ல எதுக்குல குழப்பம் பண்ணுறீங்க?”

“இதையெல்லாம் பேசிக்கிட்டு நிக்க நேரமில்ல எனக்கு. தொழுதுட்டு வந்து நான் உன்னையே கவனிச்சுக்குறேன்”

சைக்கிளில் வேகமாக ஏறினான். அதில் அவன் ஏறியவிதமும் தெரியவில்லை: பறந்த விதமும் தெரியவில்லை. சற்றுமுன் அவன் இங்கு இருந்தானா, அவனுடன் தான் பேசினோமா என்பதும் பெத்தாவுக்குப் புரியவில்லை. அனேகமாக அவன் கனவுக்கும் நனவுக்கும் இடையில் இருந்திருக்க வேண்டும். சற்று நேரத்தில் இன்னொரு சைக்கிள் வந்து நின்றது. அதிலிருந்து நவாஸ் இறங்கினான். தன்னிடம் அடிப்பட்டுவிட்டு எந்தச் சுரணையோடு இவன் தன்முன் வருகிறான் என்பது அவளுக்குப் புரியவில்லை. ஆனால் அவன் கோபமாய்ப் பேசியபடி உள்ளே வந்தான். எங்க அவன்?

“யாரை கேக்குறல்ல?”

“அவன் தான் என் காக்காவா ஒருத்தன் என்கூட வந்து பொறந்தான் அவனத்தான் கேக்குறேன்.”

“அவனுக்கும் உனக்கும் என்னல ஆச்சு. ஒண்ணா கட்டிப்பிடிச்சுல்ல கெடந்தீங்க? இப்போ எந்த சைத்தான் வந்தான் உங்களுக்குள்ள?”

“உனக்கு தெரியுமா? அவன் இன்னைக்கு பெருநா கொண்டாடுறானாம் பெருநா கொண்டாடிடுவானோ அவன்? குழப்பம் பன்றதுக்குன்னே வந்துருக்கானுவோ மசுராண்டிங்க. அந்த கும்பல்ல இப்போ இவனும் சேந்துக்கிட்டான்.”

“நீயும் நாளைக்கு பெருநா கொண்டாடப் போறதா சொல்லிக் குழப்பம் பண்ணிட்டு இருக்கே! பொறையக் கண்டது யாரு?”

“இங்க பாரு பெத்தா, இதெல்லாம் அனாவசியமான கேள்வி, எங்க வேலையில ஒண்ணும் நீ தலையிடவேண்டாம். உன்கிட்டே என்ன பேச்சு? முதல்ல அவன தேடிப் புடிக்கிறேன். அவன் இன்னைக்கு எப்படி பெருநா கொண்டாடிறான்னு பார்கிறேன். தாயோளி மவன... ஒரே சீவா சீவிருவேன்.”

திடீரென்று அவன் யுத்த சன்னதம் கொண்டான். அவன் விழிகள், அளவுக்கு மீறி விரிந்து அனல் கக்கின. இவன் விட்ட மூச்சின் வெம்மை பெத்தாவைச் சட்டது. என்ன இது, ஒண்ணும் புரியலியே. என்று பெத்தா கண்மூடி கண் திறப்பதற்குள் மின்னலானான் நவாஸ். சற்று நேரத்தில் எங்கேயோ அலைகடலுக்கும் அப்பாலிருந்து ஏதோ இரைச்சல் கேட்டது போன்ற பிரமை உண்டானது ஹஸீனா பெத்தாவுக்கு. இந்தக் கூச்சலுக்கிடையே ஒலிபெருக்கியைச் சரிசெய்கின்ற “டொக் டொக்” சப்தங்கள் கேட்டன. மஹல்ல வாசிகளுக்கு அஸ்ஸலாமு அலைக்கும் நிற்க, நேற்று சவூதியில் பொறை பார்த்துவிட்டார்கள். அதனால் இன்று பெருநாளை கொண்டாடுவது நம் அனைவரின் கடமையாகும்... என்று யாரோ ஒருவன் சொல்லிக்கொண்டிருக்கும்போதே, விரசமான வார்த்தையைக் கூறிக்கொண்டு இன்னொருவன் கத்துவது கேட்டது. “மைக்க விடுல. இன்னைக்கு நீங்க பெருநாளை கொண்டாடிருங்க பார்ப்போம். கையும், காலும் பறந்துரும்லே!” என்ற குரலும் கேட்டது. பிறகு ஒரே இரைச்சல் மைக்கின் அலறல் பள்ளிவாசல் குழப்பங்களை ஊருக்கெல்லாம் கொண்டு வந்தது. விடாத... பிடி . . . அடி மைக்கையே பிடுங்கி அடிப்பதுபோல இருந்தது.

ஹஸீனாவுக்குக் காதுகளை நம்பவே முடியவில்லை. கூச்சல் போட்ட வண்ணம் தெருவில் ஜனங்கள் ஓடலானார்கள்; ஆண்கள் பெண்கள் குழந்தைகள்! பையன்களுக்கு வேடிக்கையான வேடிக்கை. சிரித்துக் கும்மாளமிட்டு விசிலடித்தபடி ஓடினார்கள் அவர்கள். இனி ஹஸீனாவுக்கு மட்டும் வீட்டில் என்னவேலை? “யா அல்லவே, யா மொம்மதே” என்று ஓடினாள். எல்லாத் தெருக்களிலும் பள்ளிவாசலை நோக்கி ஓடிவரும் ஜனங்கள்.

ரணகளமாகிவிட்டது பள்ளிவாசல். மைக்கை யாரோ பிடுங்கிக்கொண்டு வந்தார்கள். ‘இன்று பெருநாள்’ கோஷ்டியும், ‘நாளை பெருநாள்’ கோஷ்டியும் வாயடி, கையடி, காலடி, தலையடி என்று வெகுஜன சண்டைக் காட்சிகளின் பல்வேறு கூறுகளிலும் கலந்தன. இதிலே ‘நாளை மறுநாள் தான் பெருநாள்’ என்கிற கோஷ்டியிலுள்ள ஹஸீனா பெத்தாவும் வந்து மாட்டிக்கொண்டாள். தன் கோஷ்டி ஆண்கள் யார் யாரென்று அவளால் கண்டுபிடிக்கமுடியவில்லை. முதலில் ஏசுவும், அடிதடி செய்யவும், ஒருத்தரை ஒருத்தர் உருட்டி மிதிப்பதுமான வழியைத்தான் கண்டிருந்தார்கள். இதிலே இப்போது தான் சம்பந்தப்பட முடியாது என்று தெருவோரம் ஒதுங்கிச்செல்ல ஹஸீனா முயன்றபோது ஒரு தடிமாட்டுப்பயல் வந்து அவள் மீது விழுந்தான். அவன் யாரென்று பார்த்து மனங்குளிரத் திட்டவேண்டுமென்று ஹஸீனா முயற்சிக்கும்போது துண்டைக் காணோம், துணியைக்காணோம் என்று அவன் பறந்தடித்து ஓடினான். அப்படியும் அவனை விட்டுவிடாமல் மேலும் சிலர் துரத்தியபடி...! தன் முகம் காட்டாமலே தப்பித்துவிட்டான் என்பதால் அவனைச் சபித்தாள். “நாசமா போ!”

சிலர் தென்னைமட்டைகளையும், ஊனு கம்புகளையும் தூக்கிக்கொண்டு வந்தபோது அவர்களெல்லாம் ஒரே கோஷ்டியாய் வந்து யாரோ ஒருவனைப்பிய்த்து வீசப்போகிறார்கள் என்று அரண்டாள். ஆனால் அவர்களுக்கு உள்ளாகவே ஒருவரையொருவர் அடித்தார்கள். ‘எம்மா, எப்பா’ என்கிற அலறல்களில் ஊடே ‘குடலை உருவுல’ என்கிற கட்டளைகளும் பறந்தன. ‘கொல்றாங்க... கொல்றாங்க’ என்றபடி ஒருவன் பள்ளிவாசல் படியில் உருண்டான். அவன் உருண்டு கீழே விழவும் மூன்றுபேர் அவன்மீதேறி சவட்டினார்கள். ஒரு வலுவான

காலின் கீழே மாட்டிக்கொண்ட அவனின் முகம் சப்பையாக நசுங்கியது. அவன் அணிந்திருந்த தொப்பி மண்ணோடு மண்ணாகப் புதைந்தது. ஹஸீனா பெத்தா ஏ அவன விடுங்க, அவன விடுங்கல, செத்துகித்து தொலஞ்சிடப்போறான் என்று அபயக்குரல் விடுத்தாள். “பொம்பளக்கு இங்க என்னவேல? போங்கம்மா! அங்க!” என்று ஒருவன் தள்ளிவிட்டான் ஏ என்னப் பெத்த அல்லாவே! என்று சத்தம் போட்டுக்கொண்டே பாதுகாப்பான இடம் தேட அவர் முயற்சிசெய்தபோது, மேலும் சில பெண்கள் அலறிக்கொண்டு அவள்மேல் விழுந்தார்கள். ஹஸீனாவும் அவர்களும் ஓட்டுமொத்தமாய்க் கீழே விழுந்தபோது, கைகலந்த ஆண்கள் அந்தப்பக்கமாய் வேஷ்டி, கைலி அவிழ உருண்டு அலங்கோலமானார்கள். பெண்கள் கண்களைப் பொத்திக்கொண்டு ஓடினார்கள். ஆனாலும் யுத்தகளம் பள்ளிவாசலையும், தெருவையும் முழுசாக அடைத்து விட்டிருந்ததால் யாரும் எங்கேயும் தப்பிச்செல்ல முடியவில்லை. இப்படியாக உயிர்பயம் கவ்வ எப்படியோ தட்டுத்தடுமாறி எழுந்த ஹஸீனாவின் கண்முன்னே அவரின் மருமகன் இரண்டுபேரால் அடிப்பட்டுக்கொண்டிருப்பதைப் பார்த்தாள். தன் ஈரக்குலையில் பாதுகாத்த மருமகன், இப்படிப் படுகிற அடியைக்கண்டு யானைபலம் கொண்டதைப்போல அடிப்பவர்களை இடித்துத் தள்ளினாள். அவர்கள் தடுமாறிச்சாய மருமகளைத் தள்ளிக்கொண்டு போனாள். மாமி என்னை விடுங்க, தேவடியா பசங்களோட குடலை உருவிட்டு வந்திர்றேன் என்று மருமகன் கூச்சல்போட, “கெட்ட வார்த்தை சொல்லாதிங்கோ, வாயப் போய் கழுவிட்டு வாங்க” என்ற வேண்டுகோள் விடுக்க அவள் மருமகனை அவர் கையிலிருந்து யாரோ கொத்திக்கொண்டு போய்விட்டார்கள். தன் கண்களை நம்பவே முடியவில்லை. என்ன மாயமோ, மருமகன் எந்தத் திசைக்கு அல்லது யார் காலடியின் கீழ் போனார் என்பது தெரியாத நிலையில் ஹஸீனாவின் அழுகை பரிதாபமாக வீறிட்டது. மருமகன் எந்தக் கட்சிக்காக இப்போது தியாகத் தழும்புகளை ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிறார் என்பதும் தெரியாத நிலையில் ஹஸீனா ஆளரவமற்ற தனித்தொரு உலகின் இருட்டுக் குகைக்குள் சிக்கிவிட்டவள் போல பித்துப் பிடித்த நிலையில் தலையிலே அடித்துக்கொண்டு அழுதாள்.

யார் யார் என்னென்ன கோஷ்டிகள் என்கிற குழப்பத்திற்கிடையில் ஒரு யுகத்தின் பேரில் ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொருவரை அடித்தபடியிருந்தார்கள். பெண்களுக்கு என்ன செய்வதென்று புரியவில்லை. தத்தம் கணவரை, தத்தம் பிள்ளைகளை, தத்தம் சகோதரர்களைக் காப்பாற்ற வேண்டிய காப்பாற்றியே தீரவேண்டிய நெருக்கடியில் இருந்தார்கள். கணவனும் தம்பியும் மல்லுக்கட்டி உருண்டதற்காகப் பக்கத்திலேயே நின்று ஓலமிட்டு அழுதாள் ஒரு பெண். இருவரையும் பிரிக்கக்கூடிய வலு அவளிடம் இல்லை. ஆனால் அவர்கள் இருவருமே இன்று பெருநாள் கோஷ்டியில் இல்லை. என்பது மல்லுக்கட்டும்போதே நிகழ்ந்த அவர்களின் சமரசப்பேச்சிலிருந்து தெரிந்தது. மச்சன், நாளைக்கு பெருநாளா, இல்லே நாளைக் கழிச்சி பெருநாளானனு நாம நாளைக்கு சண்டை போட்டுக்கலாம். இப்போ என்னை விடுங்க மச்சான்! என் கழுத்து வலிக்குது! என்றான் மைத்துனன்.

நாளைக்கு சண்டை போட என் உடம்புல வலு இல்ல. இப்ப கட்டிப் புரண்டுட்ட வரைக்கும் கணக்கே இன்னைக்கே சரிபாத்துருவோம். என்றான் மச்சான்.

அப்படின்னா இன்னைக்கு பெருநாள் கொண்டாடுறவனுக்கு கொண்டாட்டமா போயிரும். அதுக்காகவாவது என்னை இப்போ விட்டுருங்கோ! என்றான் மைத்துனன்.

இதுவும் நியாயம் தான். மச்சானால் இந்த நியாயத்தை ஒதுக்கித்தள்ள முடியவில்லை என்பதால் இருவரும் பிரிந்து நின்று, வீறு கொண்ட காளையாய் ஒன்று சேர்ந்து இன்னொருவன் மீது பாய்ந்தார்கள். கூச்சல் அதிகமான அளவுக்கு இரத்தம் தெருவில் சிந்துவதும் அதிகரித்தது. பலருடைய சட்டடைகளும் கிழிந்து தொங்கின; அவரவர் தலையும் கலைந்து பேய் வடிவெடுத்திருந்தார்கள். சிரித்து விளையாடியபடி வந்த குழந்தைகளும், பையன்களும் இப்போது அலற ஆரம்பித்திருந்தார்கள். யாருடைய, அலறல், யாருடைய சத்தம் என்று உடனடியாகத் தெரிந்துகொள்ள முடியாத நிலையில் வீட்டுக்கும் திரும்ப முடியாமல்,

சண்டைக்களத்திற்குள்ளும் புக முடியாமல் பெண்களின் பாடு பெரும்பாடாகிவிட்டது. தன் மகனை இழுக்க முயற்சிசெய்த ஒரு பெண்ணின் சேலை ஏழு விநாடி நேரத்திற்குள் மூன்று துண்டுகளாகத் கிழிந்துவிட்டது. அவமானமாய் உணர்வீட்டை நோக்கி விரைந்தாள்.

எல்லோருடைய கால்களிலும் இருந்து செருப்புகள் தெருவெங்கும் சிதறிக்கிடந்தன. இப்போது பள்ளி வாசலின் முன் அடிதடி கலாட்டாக்கள் குறைந்திருந்தன; ஆண்களும் அவ்வளவாக இல்லை. ஆனால் தெருதோறும் சண்டையும், கூச்சலும் கலந்து பெரும் அச்சத்தைத் தோற்றுவித்தன. அதே சமயத்தில் 'நாளை பெருநாள்' கோஷ்டியில் இருந்து 'இன்று பெருநாள்' கோஷ்டிக்கும், இன்று பெருநாள் கோஷ்டியில் இருந்து நாளை பெருநாள் கோஷ்டிக்கும் ஆட்களை இழுத்துச் செல்லும் முயற்சிகளும் நடந்தன. அடிதாங்காமல், உதைதாங்காமல், இரத்தம் வடிந்து சட்டை கிழிந்த நிலையில் அவமானமாய் உணர்ந்த சிலர் கோஷ்டி மாறித் தங்களைத் தற்காத்துக்கொண்டார்கள். எனவே, சண்டைகள் வியூகங்கள் மாறி ஒரே கோஷ்டியாரே தத்தமக்குள் அடிக்கவும் உதைக்கவும் ஆயினர்.

ஹஸீனா பெத்தாவுக்குத் தன் இரண்டு பேரன்களைக் குறித்த ஞாபகம் உடனே தோன்றி உள்ளத்தில் தீ மூட்டியது. பேரன்களுக்காகவே ஓடிவந்து அவர்களைக் காப்பாற்றிச் செல்ல இருந்த தான், இப்படி அடிபட்டு உதைபட்டு அடிபடிவும், உதைபடிவும் வேண்டிய வயதா இது? நொந்து நூலாகித் தன் பேரன்களை மறந்துவிட்டோமே என்று தன்னையே ஏசித்தீர்த்தாள். அவர்களைத் தேடலானாள்; காணவில்லை அப்படியானால் எந்தத்தெருவில் நின்று யார்யாரோடு சேர்ந்து கைகல்களை முறித்துக் கொண்டார்களோ என்ற கவலையில் தெருத்தெருவாக ஓடினாள். என் பேரன்களை கண்டீர்களா என்று எவரிடமும் கேட்கப் பயமாக இருந்தது. பேரன்களின் பெயர் கூறியபடித் தெருத்தெருவாய் இப்படி நாய்போல் ஓடிச்செல்ல, அவளுக்குத் திடீரென்று வெட்கம் வரும் என்ன செய்வது? காரியம் நடக்க வேண்டுமெனில் வெட்கம் பாராது கண்துஞ்சாது அவள் பறந்துகொண்டே இருக்கவேண்டும். அப்படி நாயாச் சுற்றி வந்தததில் அவளறிந்த உண்மை என்னவெனில் நிறைய பெண்கள் வயது

வித்தியாசமின்றி இப்படித்தான் தங்கள் உறவுகளைத்தேடி ஓடிக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதே! ஒருவழியாக இரண்டு பேரண்களையும் அவள் கண்டுபிடித்தாள். ஆனால் அவர்கள் தன் பேரண்கள் தானா என்று நம்பமுடியவில்லை. பக்கத்துவிட்டு ஹாஜியாரோடே பேச்சில் நம்பிக்கைவைத்து அவள் அந்த முடிவுக்கு வந்தாகவேண்டிய அவசியத்தில் இருந்தாள். இரண்டு பேரம் ஒருவர் தலைமயிரை ஒருவர் கொத்தாகப் பிடித்துத் தரையில் உருண்டு கொண்டிருந்தார்கள். 'ஓ' என்ற குரலெடுத்து அழுதபடி ஹஸீனா பேரண்களுக்கிடையில் புகுந்தாள். யானைவாய்க் கரும்பானாள். அவள் படும் பாட்டைக் கண்டு வேறு சிலரும் அவள் உதவிக்கு வந்து அண்ணனையும் தம்பியையும் பிரித்தெடுக்கப் பார்த்தார்கள். நடக்கிற காரியமாகத் தெரியவில்லை. ஹஸீனாதான் கீழே விழுந்தாள். அவள் உடம்பில் ஆவியற்றுப் போனதாக உணர்ந்தாள். என் பேரண்கள் இப்படி சண்டைபோட வச்சிட்டானுங்களே பாவிப் பசங்க. அவனுங்க உருபடுவானுங்களா?... ஏல விடுங்கல வீட்டுக்கு வாங்கல... என் கண்ணுமுழி பிதுங்குதுல... சத்தம் போட்டாள். அவளுக்கு மருமகனின் ஞாபகமும் வந்தது. என்ன ஆனதோ? ஏதானதோ? இரண்டு மூன்றுபேரை ஆஸ்பத்திரிக்கு எடுத்துப்போய் விட்டதாகத் தகவல் பரவியது. அதிலொருவர் தன் மருமகன்தானோ என்ற சந்தேகம் அவளை ஆட்டுவித்தது. பலதலைக்கொள்ளி எறும்பானாள். தலையிலடித்துக் கொண்டாள். ஹஸீனாவின் நிலைமைக் கண்டு இரங்கி ஒருபெண் அவளைத் தன் வீட்டுக்குள் தள்ளிக்கொண்டு போனாள். உடனே அவள் கணவன் ஓடோடிவந்து அவ நாளைக் கழிச்சுத்தான் பெருநாளுன்னு சொல்லிக்கிட்டு அலையுறா. நாளைக்கு நாம பெருநா கொண்டாடும்போது நம்மளையும் இப்படித்தான் புடிச்சி ஏசுவா! அவளையா? வீட்டுக்குள்ள ஏத்துறது? என்று கேட்டப்படியே பாய்ந்து வந்து அவளைத் தள்ளினான். சுவரின் மீது மோதி சரிந்தாள் ஹஸீனா. ஆனாலும் அந்தப்பெண் ஒரு தம்ளரில் தண்ணீர் கொண்டு வந்து ஹஸீனாவின் முகத்தில் அடித்தாள். ஹஸீனாவின் உயிரும் உணர்வும் திரும்பின. ஒரு கணமும் தாமதியாமல் எழு முயற்சிசெய்தாள். உடம்பு பூராவும் வலித்தது.

என் பேரணுங்கள் எங்க? இங்குன சண்டை போட்டுட்டுக் கெடந்தானுங்களே...? என்று கேட்டாள். "ஒருத்தன ஒருத்தன் விரட்டிக்கிட்டு மூணாம் தெரு பக்கமா பாய்ஞ்சுட்டானுங்க" என்று யாரோ சொல்லக்கேட்டு மெதுவாய் நகர்ந்தாள். காலை யாரோ விடித்து இழுப்பது மாதிரி இருந்தது. இழுத்து இழுத்து நடந்தாள்.

அவள் நடப்பதைப் பார்த்துப் பரிதாபப்பட்ட நூலாசிரியர் சௌகத் அலி அவளின் முன்னேபோய் நின்றார். சௌகத் அலி சில நூல்கள் எழுதி வெளியிட்டிருந்தவர். அதிலும் அவர் எழுதிய "இஸ்லாமிய முறையில் தாடி வளர்ப்பது எப்படி?" என்ற நூல் அவருக்குப் பெரும் புகழ் சேர்த்தது; பல பதிப்புகள் கண்டது. அடுத்து "நகம் வெட்டுவது எப்படி?" என்ற நூலைத்தான் எழுதவிருந்தார். அதற்காக அவர் குர்ஆனையும், ஹதீஸ் நூல்களையும், மேலும் பல மார்க்க அறிஞர்களின் நூல்களையும் வாங்கி, கடும் ஆராய்ச்சிகளைச் செய்து கொண்டிருந்தார். இந்த நூலும் பல பதிப்புகள் காணவேண்டும் என்பது அவரின் நோக்கமாயிருந்தது. ஹஸீனாவின் நிலைகண்டு இரங்கி, அவர் மனம் வேறொரு முடிவுக்கு வந்தது. நகம் வெட்டுவது குறித்த ஆராய்ச்சியைத் தற்காலிகமாக ஒத்தி வைக்க விரும்பினார்.

எம்மா, நீங்க கவலப்படாதீங்க, உங்க நிலமை எனக்கு ரொம்ப கவலய உண்டாக்கிடுச்சி. அதனால அடுத்த வருசத்துக்குள்ள "பெருநாள கொண்டாட இஸ்லாமிய முறைப்படி பிறைபார்ப்பது எப்படி?" ன்னு ஒரு பெரிய ஆராய்ச்சி நூலை எழுதி வெளியிடலாம்னு திட்டம் போட்டுட்டேன் என்றார்.

ஹஸீனா கீழே குனிந்து ஒரு கைப்பிடிமண் அள்ளினாள். இருக்கிறதெல்லாம் குழப்பமாக்கிட்டு அப்புறம் ஆராய்ச்சி வேறயா? நீங்களும் உங்க ஆராய்ச்சியும்! எல்லாம் நாசமாப் போவட்டும்! என்றபடி மண்ணை அள்ளி அள்ளி வீசினாள். சளைக்காமல் வீசினாள். புழுதிப்படலம் உண்டானது. அவள் உருவம் மறைய மறைய குரல் மட்டும் வீறிட்டெழுந்தது. சாப வசைகள் தொடர்ந்து ஒக்க அது காற்றோடு காற்றானது. ஊரே புழுதிப்படலத்தில் மூழ்கிக் கொண்டிருந்தது.

உலகப்போர்களுக்குப் பிறகான உயிர் பயம், வாழ்க்கைக் குறித்தான கேள்வி, கடவுள் குறித்தான மறுவிசாரணை, தோற்றுப்போன தத்துவங்கள் மனிதஇருப்பைப் புரட்டிப் போட்டன. போர்களில் பிறந்த துன்பம், அழிவு, பஞ்சம் போன்றவை மட்டுமல்லாமல் தனிமைப்பட்ட வாழ்க்கை, தறிகெட்டுப்போன மனம், அர்த்தமற்றுப்போன அனுபவங்கள் போன்றவை பிரச்சனைகளைக் கட்டிஎழுப்பி மனிதரைச் சோர்வுடையராக்கியது. அந்நியமாதலைப் பற்றிப் பேசுகிறபோது "போருக்கு எதிரான மரபுகள் சார்ந்த நிலைகளின் புறக்கணிப்பு, தலைமுறை இடைவெளி, ஹிப்பி இயக்கம், நம்பகத்தன்மையில் இடைவெளி தோன்றுதல், மேலும் பிளவுபட்டுள்ள நிலையில் மனிதவாழ்வு காத்தல், சுயமாக முன்னேற எழும் தடைகள், காண்பதற்கு எளிதாக ஆனால் உண்மையில் அர்த்தமற்றதாகக் காணப்படும் வாழ்க்கை" என்கிறார் ஆர்.எஸ். பதாக். இவ்வினையாற்றல்களின் சிந்தனைப்போக்குகள் கலை இலக்கியத்துறையிலும் பிரதிபலித்தது. நகுலனின் கவிதைத் தொகுப்பான 'சுருதி' இங்கே அந்நியமாதலின் கருத்தமைவை ஆய்வதற்கான களமாகிறது.

"'Alienation' என்ற ஆங்கிலச் சொல்லுக்கு இணையான தமிழாக்கம் 'அந்நியமாதல்' என்பதாகும். அது கிரேக்க, லத்தீன் சொற்களான 'Ekenosen, 'Exianivit' என்ற சொற்களின் வழி பிறந்ததாகும்." அச்சொற்களை அடியாகக்கொண்டு ஹெகல் முதன் முதலில் இறையியல் நோக்கில், 'Entausserung' என்ற சொல் மூலம் உயிர்நிலைமை இழத்தல் (Cose of being) என்பதைச் சுய அந்நியமாதல் (Self alienation) என்ற நேர்ப்பொருளில் பயன்படுத்தினார். மார்க்ஸ் ஃபியூர்ச் (Feuerbarch) காலத்தில் 'Entausserung' என்ற சொல்லின் அருஞ்சொற்பதமாக Entfremdung (estrangement) என்ற சொல் பயன்படுத்தப்பட்டது. இது மனிதன் தனது உண்மை நிலையிலிருந்து அந்நியப்படுதல் என்ற பொருளில் மானிடவியல் நோக்கி கையாளப்பட்டது". "இலக்கியப் படைப்பில் கசப்பான வாழ்க்கைச்சூழல்களுக்கு ஆட்பட்டு பொருளுக்கு அடிமையாகி, தன்னால் படைக்கப்பட்ட உலகிலிருந்தும்,

தன்னிடமிருந்தும், சகமனிதர்களிடமிருந்தும் பிரிந்து நிற்கும் மனிதனின் மனநிலை சார்ந்த கோட்பாடே அந்நியமாதல் என்ற கோட்பாடாகும்". "அது பெரிதும் மனிதன் தனக்கென ஓர் அர்த்தமுள்ள வாழ்வை, ஆளுமையை, தன்னிலையை உறுதிப்படுத்திக்கொள்ள முடியாதபோது தோன்றுகிறது என்பதை மானிட வரலாற்றால் அறியலாம். மேலும் சமய சமூகப் பொருளாதார 'அந்நியமாதல்' என்பது ஒவ்வொரு காலகட்டத்திலும் இருந்திருப்பதை ஆராய முடிகிறது".

"புதிய பிரித்தானிகா எனும் கலைக்களஞ்சியம் அந்நியமாதலை ஆறு வகையாகப் பிரித்து விளக்கம் தருகிறது. 1. அதிகாரமின்மை (Powerlessness) 2. பொருளின்மை (Meaninglessness), 3. கொள்கையின்மை (Normlessness) 4. பண்பாட்டு மனமுறிவு (Cultural Estrangement) 5. சமூகரீதியில் தனிமைப்படல் (Social isolation) 6. சுயமனமுறிவு (Self estrangement)."

சமூகத்தில் அங்கமானவர் தனிமனிதர். சமூகத்தோடு தன் தனிப்பட்ட சிந்தனையால், எண்ணத்தால், சுதந்திரத்தால் இழையோடிப் போகாமல் விலகலை ஏற்படுத்திக்கொள்கிறபோது அந்நியமாதல் நிகழலாம். பொதுமைகளோடு முரண்படுகிற அல்லது விலகுகிற மனித குணாதிசயங்களை அறிதற்கரியது. எனவே நவீன இலக்கியத்துள் 'அந்நியமாதல்' ஒரு களமாகவே அமைவதைக் காணலாம்.

நகுலன் கவிதைத் தொகுப்பான 'சுருதி' யில் சமூகரீதியிலான தனிமைப்படலே அறிதற்கிடமாகிறது. குறிப்பாகக் கவிதைக் குரலில் 'புறம்' என்ற சமூகத்தை மறுத்து 'அகம்' என்ற தன்னிலைக்குள் விழுவதைக் காணலாகிறது. மனிதச் சமூகத்திற்கான வாழ்வியல் கற்பிப்புகளின் கற்பிதங்களே ஒரு தனிமனிதனுக்குச் ஜீரணிக்க முடியாதவையாகிச் சமூகத்திலிருந்துப் பிதுங்கி வெளிவந்து தனது அகவெளிச் சாத்தியங்களை நிகழ்த்துகிறது. "முழுக்க அந்நியமான மனிதன், சகலவற்றையும் மறுத்து ஒதுக்கிவிட்டு சந்நியாசியாகப் போகத் தயாராக இருப்பான்.

எதிலும் அக்கறையற்றவனாகச் சமூகவாழ்விலிருந்து விலகத் தயாராக இருப்பான்' எனும் வரிக் கேற்பச் 'சுருதியில் அதன் உட்குரலை இனங்காண முடிகிறது. இந்நிகழ்த்துதலை ஆராய முரண் எதிர்வுகள் பயன்படுகின்றன. முரண் எதிர்வுகளை (Binary oppositions) பயன்படுத்துவதன் மூலம் புதிய திசைகளையும், கவிதைக்குள் அந்நியமாதலின் இறுக்கத்தினையும் புரிந்து கொள்ளலாம். "நான் - நீ, பல முகங்களை ஒரு பிரதியில் காண நேர்கிறது", "உள்ளுக்குள் ஒரு முரண்பாடு இருந்து கொண்டேயிருக்கிறது. பிரபஞ்சமே முரண்பாடுகளால் ஆனது. இருள் X வெளிச்சம், குளிர்ச்சி X வெப்பம்..." எனும் கூற்றுக்கள் மூலம் இருமை எதிர்வுகளின் இயக்கம் வெளிப்படுத்தும் புரிதல்களை அனுமானிக்க முடிகிறது. அகம் X புறம் இவ் முரண் எதிர்வுகளை அகம் புறம் என்ற இரு தலைமைக்கூறுகளாகப் பிரித்துக்கொள்வதன் மூலம் அகம் என்பது முழுக்கத் தன்னிலைப்பட்டுப் போனதாகவும், புறம் என்பது வெளிஉலக நடவடிக்கைகளின் வழியாகச் சமூகம் எனும் பொதுச்சட்டகத்தையும் குறிப்பதாகக் கொள்ளப்படுகிறது.

"வழக்கம் போல் / என் அறையில் / நான் என்னுடன் / இருந்தேன்" - இவ்வரியிலிருந்து வெளியுலகில் அந்நியமாகிப் போன நீங்காலத் தனிமையின் குரலைக் கேட்க முடிகிறது. புறத்தைப் பற்றிய மதிப்பீடுகளைப் புறக்கணித்துவிட்டு எழக்கூடியதான இவ்வரிகள், இதன் மூலமே தனக்கான இருத்தலைச் சாத்தியப்படுத்திக்கொள்கிறது. என் அறையில் என்ற தனிமைப்படலும், நான் என்னுடன் என்ற தனிமையிழைத்து வரும் அகமும் புறத்திலிருந்து தன்னைப் பாதுகாத்து அகத்தில் தன்னைத் தகவமைத்துக்கொள்கிறது. இதில் நான் என்னுடன் என்ற சொற்கள், அதாவது நான் என் தனிமை, என் பார்வை, என்னுலகம் என்று விரிந்து செல்லக்கூடியது. அகவெளியின் நுண்ணியத்தில் செயல்படக்கூடிய இச்சொல்லாடல் புறவெளிக்கு முரணானது. இங்கு படைப்பாளி இவ்வக வெளிக்குள் தற்போது மட்டும் நிகழ்ந்துவிடவில்லை, வழக்கம் போல் இவ்வகவுலகம் நிகழ்கிறது. என் அறையில் என்பது ஒருமையாயும் நான் என்னுடன் என்பது நுணுகிப் பார்த்தால் பன்மையாயும் நான் என்னுடன் என்று அர்த்தப்படுத்த முடியும். சான்றாக, 'நான் / சரி / நான் மாத்திரம் / சரியே சரி' இவ்வரி சமூகநிலைகளிலிருந்து விடுபட்டுத் 'தான்' ஒரு அறிவுஜீவியாகத் தனித்திருப்பதைப் புலப்படுத்துகிறது. அதே சமயம் அம்மா எதையோ பேசிக்கொண்டிருக்கையில்

கேட்பவருக்கு 'ஜடம்' என்ற ஒரு சொல் மட்டும் எல்லாவற்றையும் அழித்துவிட்டு, அச்சொல் மட்டும் மனசுக்குள் தங்கி விடுகிறது. ஜடம் - அறிவுப்புலப்பாடுகள் அற்ற நிலையிலிருப்பதாக அறிகையில் நான் மாத்திரம் சரி என்பது தனக்குள்ளான அறிவுப் புலப்பாட்டின் இயக்கத்தளத்தைக் கேள்விக்குறியாக்கி முரணாகிறது. இப்படி ஒரு பிளவுபட்ட பன்மை மாறிமாறி ஒன்றைஒன்று விலக்கித் தனக்குள்ளேயே மிகப்பெரும் தர்க்கத்தை - மெளனத்தைக் கொண்டிருக்கிறது. சமூகத்திலிருந்துத் தன்னை விலக்கிய தனிக்கூறும் - தனிக் கூறினுள்ளேயே முரண்படும் நிலையுமே அந்நியமாதலைப் புலப்படுத்துகின்றன. இங்கே நான் சரி என்பதிலுடாக நீ X சரியில்லை என்ற எதிர்வின் வழி நீ என்பதைப் பொதுக்கூறின் புறமாகவும், நான் என்பதைப் பொதுக்கூறிலிருந்து விலகியத் தனிக்கூறாகவும் பார்க்க வழியுண்டு எனலாம்.

"யாருமில்லாத பிரதேசத்தில் / நான் ஒரு நிழலாகத் திரிகிறேன்" - இது சமூகத்தால் நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டதா அல்லது படைப்பாளி அல்லது பாத்திரம் சுயமாக ஏற்றுக்கொண்டதா என்ற கேள்விக்குப் பின்வரும் வரிகளே பதிலைத் தருகின்றது. "இதிலிருந்து வெளிவராமல் இருக்க / இன்னும் ஆழவேண்டும்" - வெளிவராமல் இருக்க ஆசைப்படுவதன் மூலமாகப் பாத்திரம் தானே ஏற்றுக்கொண்ட தனிமைவெளியை அடையாளங்காண முடிகிறது. ஏனிந்த விருப்பம்? யாருமுள்ள பிரதேசத்தில் என்ன நிகழும் என்று பார்த்தால் மக்கள் திரளும், பிரச்சனைகளும், கொள்கைக்கோட்பாடுகளும், சட்டங்களுமெனப் பல அதிகார அமைப்புகள் மனக்கண்ணிற்குள் விரிகின்றன. அதே பொழுது, அதே வேலை, அதே சூழல், அதே பேச்சு, அதே வாழ்க்கைமுறை, வேலை நோக்கிய பாய்ச்சலுக்காகவே பயன்படுத்தப்படுகிற கல்விமுறைகளுக்குள் வார்க்கப்படும் மனிதங்கள், குழந்தைக்கான மனவெளியையும் பறித்துக்கொண்ட அவசர உலகம், அறிவியலின் வேகம் காலத்தையும் வேகமாக்கி மனிதர்களை இயந்திரமாக்கி எல்லாமே நகல், எல்லாருமே நகல் என்ற பிரமைக்குள் சமூகம் எனும் பொதுச்சட்டகம் இருப்பதை ஓரளவு அனுமானிக்க இயலும். இப்பொதுவிலிருந்துத் தப்பித்தல்தான், "வெளிமட்டத்தில் / மிதப்பதைவிட அடிமட்டத்தில் / ஆழ்ந்துகிடப்பது... / அது / ஒரு தனி அனுபவம் என்கிறது. 'என்றுமே / அதிகமாகப் பேசியதில்லை' என்ற வரிகளின் தொடர்ச்சியாக வரும் மேற்கண்ட வரிகளின் மூலம் புறஉலகில் ஓயாத பேச்சிலுடாக

உணர்வுகள் மடிந்தநிலையும், ஆனால் அகத்தின்பால் விழுந்த அடிமட்டத்தில் ஆழ்ந்து சொற்களற்ற மோனத்தில் சுகிக்கும் உணர்வு உயிர்ப்பாய் உள்ளதையும் புரியலாம், பேச்சினூடான சமூகத்தின் பின்வாங்கிய நிலையே 'என்ன மனிதன்! வாயைத் திறந்து / பேசவே பயப்படுகிறான்' என்பதாக முடிகிறது. இதனால் வெளிமட்டத்தில் உண்டான திருப்தியின்மையை அடிமட்டம் ஈடுகட்டுவதாக அமைகிறது. அடிமட்டத்தில் ஆழ்ந்துகிடப்பதில் உண்டான பூடகமே வாசகனின் நுகர்வெளிக்கானப் பயணங்கள். இதில், வெளிமட்டத்தில் (புறம்) x அடிமட்டத்தில் (அகம்), மிதப்பது (புறம்) x ஆழ்ந்து (அகம்) 'தனி அனுபவம்' என்பதில் உள்ள 'தனி ஒருமையின் அகம் (நான்). அதன் அனுபவம் அகவெளி உலகம். புறத்திற்கான மாற்று. எனவே தனி அனுபவம் (அகம்) x பொது அனுபவம் (புறம்).

'தான் எனும் தலைப்பிலமைந்த கவிதையின் இறுதிவரிகளான, 'எஞ்சியிருக்கும் என்னை / ஒன்றுமில்லாமல் / போய்விட்டால் போதும் என்று / ஒரு உள்போதம் / உந்தித் தள்ளுகிறது' என்பவை ஒன்றுமில்லாத ஒன்றில் சுகிக்கக் கூடியதான அகவெளி அனுபவமே. ஒரு முழு முதலின் எஞ்சியது ஒன்றுமில்லாமல் போய்விட உள்போதம் உந்தித்தள்ளுவதின் பின்னணி உள் என்ற சொல்லிற்கு எதிர்ச்சொல்லைக் கண்டடைவதன் மூலம் வெளி x உள், புறம் x அகம் என்பதாக அறிய முடிகிறது. இவ்வகவெளிக்கான காரணம் எது என்று பார்த்தால், 'கண்டதுதான் / நடந்ததுதான் / கேட்டதுதான் / ஆனால் / நீ / ஒன்றையும் / கண்டுகொள்ளவில்லை / கேட்கவும் / செவிசாய்க்கவில்லை / ஒன்றும் / நடக்கவில்லை / என்றும் சொல்கிறாய் / கடைசியில் / காணாமல் / போய்ச் சேர்ந்தாய்' என்பதில் கிடைக்கிறது. இப்படியான நிகழ்வுகளை ஒன்றும் நடக்கவில்லை எனச் சொன்னதுதான் படைப்பாளியின் அல்லது பாத்திரத்தின் அந்நியமாதலுக்குக் காரணமாகிறது. புறவெளி மறுத்த அகவெளிப் பயணத்தை இங்கே எதிர்நிலைப்படுத்தினால் புறமென்பது உண்மை, பொய் போன்ற இரண்டினையும் கொண்டு, கண்டதுதான் (கண்டுகொள்ளவில்லை), நடந்ததுதான் (நடக்கவில்லை), கேட்டதுதான் (செவிசாய்க்கவில்லை) என்பதாகவும், அகமென்பது முன்னதை மறுத்துக்கொண்டு 'ஒன்றுமில்லாமல் / போய்விட்டால் போதும் என்று / ஒரு உள் போதம் / உந்தித் தள்ளுகிறது' எனத் தன்னில் விழுந்து எதிர்வாக அமைகிறது. புறவெளியின் காரிய அழுத்தம் அகவெளிக்கானக் காரணமாக அமைகிறது.

'நட்பு' என்ற பொருண்மையில் உள்ள எந்தப் பெறுதலும் இழத்தலுமென ஊடாட்டம் அற்றத் தனிமைக்குத் தள்ளப்பட்ட நிலையில் தன்னுடைய அகமே அதற்கான ஈடுகட்டுதலை அமைக்கிறது. நண்பர்களின் புழுக்கத்தில் எவ்வித இயக்கமும் புறவயச் சாத்தியமும் நிகழாததற்குத் தன்னிடமிருந்தே நான் என்ற இயக்கம் எதிர்வாய் அமைகிறது. 'நண்பர்கள் / வருகிறார்கள் வந்த பின் / போகிறார்கள்' என்பது புறமாகவும், 'என்னிடமிருந்தே / நான் வந்துகொண்டு / போய்க்கொண்டு மிருக்கிறேன்' என்பது அகமாகவும் நண்பர்களிடமிருந்தும் பெற்றுக்கொள்ள எதுவுமின்றி விலகலை நிகழ்த்துகிறது. இவ்விருமை எதிர்வுகளுக்கிடையில் 'தனிமையில் / தள்ளப்பட்ட நான்' என்ற வரிகளே அந்நியமாதலில் சுயபச்சாதாபக் குரலாயுமிருப்பதைப் புலப்படுத்துகிறது. தான் மற்றவரிடமிருந்து விலக்கப்பட்டோம் என்பதைவிட விலகிக்கொண்டோம் என்ற உணர்வையே எழுப்புகிறது தனிமையில் தள்ளப்பட்ட நான் எனும் குரல். உண்மையில் இதற்கான அறிவுப்பூர்வமான தீர்வுகளைச் சிந்திக்காமல் மேலும் விலக்கப்பட்டதிலேயோ அல்லது விலகிக்கொண்டதிலேயோ தன் தனிமையை நிகழ்த்துவதும் தானும் மற்றவர்களின் நிலையை அறிந்துகொள்ளாமல் தன் வெளியைச் சுருக்கிக்கொள்ளுதலின் பரிதாபநிலைக்கு இட்டுச்செல்கிறது.

தன் கூட்டினுள் தன்னைப் பொதித்துக்கொள்ளும் அந்நியமாதல்தான் பிறகூட்டின் கலவாமைக்கானத் தன் அறிவுஜீவித்தனத்தில் அல்லது 'நான் தனத்தில், இவர்கள் / பார்வையில் / தினம் தினம் / நான் / பட்டுத்தெறிக்க / வேண்டும் / என்ற அவசியம்?' என்றக் கேள்வியுடாகக் குழப்பநிலையை அடைவதைக் காணமுடியும். அதேசமயம் இதற்கானப் பதிலென்பதை சிலர் வந்ததுவும் போவதுமாகச் சூன்யமாகவே மிஞ்சுகிறார்கள் என்பதன் மூலம் பெறப்படுகிறது. இவ்வரிகளில் இவர்கள் பார்வையில் படவேண்டிய அவசியமில்லாததைப் பூடகமாகச் சொல்கிறது. இங்கே நான் 'மாத்திரம்' சரி என்ற சொல்லை ஞாபகம் வைத்துக்கொண்டால் முற்றிலும் புறத்திலிருந்துத் துண்டான தன் உலகமே தூயது, சூன்யமற்றப் பொருண்மையானது என்ற குரலைக் கேட்க முடியும். இதன் வழி சமூகம் என்ற புறத்தை மறுக்கும் பாத்திரத்தின் அந்நியமாதலை உள்வாங்க முடியும்.

முன் சொல்லப்பட்ட 'நான் மாத்திரம் சரி' என்ற சொல்லோடு பின்வரும் வரிகளையும் அணுகலாம். 'ஏன் / இப்படிக் குடிக்கிறீர்கள்?' /

கேட்டான் / ஏன் / இப்படி வாழ்கிறீர்கள்? / என்று நான் கேட்கவில்லை. இங்கே தனக்கான உலகத்தைத் தனக்குள்ளாக வாழ்பவருக்கும் புறத்தின் உலகத்தோடு தன்னை இழைத்துக்கொண்டவருக்குமான உரையாடலின் வழி தனக்கான உலகத்தவரின் தர்க்கத்தை உணரலாம். பூசை நியமங்களாக வேண்டுதலின் முறையாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட 'தேங்காய் உடைத்தல்' என்ற மதரீதியான சடங்கு, ஒருவரின் மனம் குழம்புவதற்கானக் காரணமாக அமைந்துவிடுகிறது. புறத்தின் சட்டகம் ஒருவனுக்குள் சேள்விகளையும் குழப்பத்தையும் ஏற்படுத்துகிறதென்றால் அதனோடான இயைபற்ற விலகலை அவருள் காண இயலும். 'பார்த்துக்கொண்டு / நின்றேன் / மண்டை உடையாமலிருக்க / விநாயகர் சிலைமுன் / ஒரு தேங்காய் / உடைத்தது / யாருடைய குரூரம் / அல்லது நகைச்சுவை / என்று / மனங்குழம்பினேன்.' மனங்குழம்பும் பாத்திரத்தின் கருத்தியலில் ஊடாடிச் சென்றால் பல்வேறு தர்க்கங்களே மிஞ்சும். இங்கே புறக்கட்டமைப்பில் இழையோடாது அதனில் தனக்கானப் பார்வையைச் செலுத்தி மனங்குழம்புதலே பாத்திரத்தின் அந்நியத்தை விளக்குகிறது.

'வந்தவழி / கேட்ட செய்தி / போன மார்க்கம் / கண்ட காஷி' என்பதில் அர்த்தமற்றுப்போன அனுபவங்களைப் பேசுவதோடு, மற்றொரு கவிதையில் 'கத்தாழைச்செடி / சப்பாத்தி முள் / பாலைவனச் சோலைகள் / எனத் தோற்றமளிக்கும் / கானல் நீர் பரப்புசுள் / ஊர்ந்து செல்லும் / ஓட்டகங்கள் / இங்கும் / உயிர் சலித்துக் கொண்டிருக்கிறது' எனப் பேசுகிறது. எல்லா நிகழ்வுமே உயிரை, உணர்வைப் புத்தெழுச்சியுடையதாய் மாற்ற இயலாமல் போவதாக, அர்த்தமற்றவையாக, பயன் இல்லாதவையாக, அபத்தமானவையாக மாறிவிடுவதாக அறிய இயலும். இங்கே படிமங்கள் உயிர்ச்சலிப்பை ஏற்படுத்தி விடுவதையும் எந்த ஒரு உறவையும் ஏற்படுத்திவிடாததையும் வாழ்தலின் அப்பியாசத்தை இழைத்துவிடாததையும் உணரலாம். வாழ்தலின் கணத்தையும் மனதின் இருண்மைகளையும் ஒட்டுதலற்ற வாழ்க்கையின் தளங்களையும் பாலையோடு தொடர்புபடுத்திக் கொள்வதென்பது மேலும் இறுக்கத்தைப் புலப்பிக்கிறது.

பொதுவான வாழ்க்கைச் சட்டகத்தின் மேல் உள்ள சலிப்பும், வேடிக்கையும், உண்மையில்லாத அல்லது உண்மையிருப்பதானப் பூச்சுத்தன்மையும் தேடலோடு, அர்த்தத்தோடு வாழ்க்கையை அணுகுபவர்களுக்கு ஏமாற்றமாக அமைகிறது.

போதை பாணங்களை அருந்துவது என்பது பொதுச்சட்டகத்தால் புறக்கணிக்கப்படுகிறபோது அந்நியமானவருக்கு அதுவே துணையாகிப்போகிறது. எனவேதான் 'ஏனிப்படி குடிக்கிறீர்கள்' என்ற கேள்விக்கு 'ஏனிப்படி வாழ்கிறீர்கள்' என்ற பதில் வருகிறது. தன் செயலே நியாயமானது என நியாயப்படுத்துதலும் இந்நியாயத்திற்குள் அடங்காத பிறரைக் குறைகூறுவதும் மொத்தத்தில் சூழ்நிலை மீதே வெறுப்புக்கொள்வதும் அந்நியமானவருள் நிகழக்கூடியதே. இங்கு தனிமனித சுதந்திரம் முன்னிலை வகிக்கிறது. விஸ்கி, பிராந்தி, சிகரெட்டுடன் ஆழ்ந்து, ஆழ்ந்து ஏதோ ஒன்றினுள் லயம் பெறுகிற மனநிலை, வெளிக் குழப்பத்திலிருந்து தப்பித்தலாக அமைகிறது. சீழே ஊற்றப்பட்ட பிராந்திக்குள் தீக்குச்சிக் கிழித்துப்போடச் சொல்கிற தறிகெட்ட மனம் அதனிற்குள் அழகியல் காண்கிறது. 'தரையில் / தாராளமாகவே / சிதறிச் சென்ற பிராந்தியச் சுழிப்பில் / ஒரு தீக்குச்சியைக் / கிழித்துக் காட்ட / அதன் மீது / அதன் ஒளி பரவ / ஓடிச் சலிக்கும் / வெள்ளை நீல / நீல வெள்ளை / ஜ்வாலைகள் / எவ்வளவு / அழகாக இருக்கின்றன.' தறிகெட்ட மனவெளியைச் சுற்றி இறுக்கமும் குழப்பங்களும் அப்பினபடி இருக்கையில், ஒரு / மங்கலான சூழ்நிலை / புகை மண்டிய ஒரு பிரக்கஞ்சாகத்தான் இருக்க முடியும், உணர்வுபூர்வமாகவும், மனரீதியாகவும் பாதிக்கப்பட்ட தனிமைப்படலுக்கும், சுயமான முறிவுகளுக்கும் ஆளாகித் தொடர்கிறது. இவ்வகையிலான அந்நியமாதல் சமூகத்தோடு சமூகமாகிப் போகாமல் மேலும் குழப்பங்களோடும் இறுக்கங்களோடும் பயணப்படுகின்றன என்பதை 'அவன் / ஓவியங்களை நான் / பார்த்திருக்கிறேன் / அவைகளும் / ஒரு குழம்பும் மயக்கநிலையைத் / தான் தெரிவித்தன' / எனும் வரிகள் புலப்பிக்கிறது.

'எல்லாமே / வெகு எளிமையாகத்தான் / இருக்கிறது / ஆனால் 'எல்லாம்' என்பதுதான் / என்ன என்று தெரியவில்லை' என்று பேசுகிற கவிதை வரிகளினூடாக, எவ்வளவு ஆழ்ந்தாலும் நுணுகினாலும் விடை தெரியாத ஒன்றுக்குள்ளேயே அந்நியமாதலின் இயக்கங்கள் சுழன்று வருகின்றன. ஒன்றில் ஈடுபாடற்ற சிந்தனையும், எதிலும் தெளிவில்லாத மனநிலையும் கடைசியில் குழப்பங்களில் மட்டுமே தன்னை வதைத்துக்கொள்வதை இதன்வழி அறிகிறோம்.

'சுருதி' கவிதைகளில் அந்நியமாதலைப் புலப்பிக்கும் இருமை எதிர்வுகளைக் கீழ்க்கண்டவாறு தொகுக்கலாம்.

புறம் - பொதுக்கூறு

1. யாருமில்லாத பிரதேசத்தில்/
நான் ஒரு நிழலாகத் திரிகிறேன்
2. நீ
3. வெளிமட்டத்தில்
4. மிதப்பது
5. உண்மை
6. கண்டதுதான் X கண்டுகொள்ளவில்லை
7. நடந்ததுதான்
8. கேட்டதுதான்

அகம் - பொதுவிலிருந்து விலகிய தனி

- X வழக்கம் போல் / என் அறையில்
நான் என்னுடன் / இருந்தேன்
- X நான்
- X அடிமட்டத்தில்
- X ஆழ்ந்து
- X பொய்மை
- X ஒன்றுமில்லாமல்
போய்விட்டாலும்
போதும் என்று/ஒரு உள்
போதும்/உந்தித்தள்ளுகிறது
- X நடக்கவில்லை
- X செவிசாய்க்கவில்லை

புறவெளியின் அறிவுவெளி ஆதிக்கங்களின் பெருவாரியான சிந்தனைகளை (நன்மை - தீமை) உள்ளடக்கி அவற்றையே செயல்படுத்தி அவற்றிற்கான எதிர்வினைகளின் அதிர்வடக்கிப் பெருஞ்சிலந்தியாய் உலவும் நேரத்தில் படைப்பாளியின் தேடுதல்கள் அகவெளியில் தஞ்சமடைவது என்பதும் ஒருவகைப் போக்காகிறது. அவ்வகையில் அடக்கப்பட்ட விலக்கப்பட்ட உணர்வுகளின் எதிர்வினையைச் 'சுருதி' கொண்டிருக்கிறது.

அந்நியமான பாத்திரத்தில் 'ஏன் / இப்படி வாழ்கிறீர்கள்' என்ற கேள்வியே இன்றைய வாழ்க்கையில் மனிதத்தின் மீது நிகழ்ந்திருக்கும் எண்ணற்ற ஒடுக்கல்களையும், அதனிலும் வாழ்ப்பழகிவிட்ட மனிதர்களையும் ஜீரணிக்க முடியாமல் பேசுகிறது. யாரோ கற்பித்த வாழ்க்கையில் வாழ்தலைவிடத் தானே கற்பித்து வாழும் அல்லது நாடும் சுதந்திர வாழ்க்கையே போதுமென்று வெளிமட்டத்தில் பேச்சற்று உறவுகளிடத்தில் இழைப்பற்றுத் தனக்குள் தானாய் விழுகிறது 'சுருதி'.

கீற்று வெளியீட்டகத்தின் புதிய வெளியீடான
கவிதை இயங்கியல் கட்டுரைத் தொகுப்பி-ருந்து

நிகழ்வுகள்

வேர்கள் (Roots) கிராம இளைஞர்கள் குழு கடந்த மே 9 முதல் 13 வரை அச்சம்பத்து கிராமத்தில் அரசு, அரசு உதவிபெறும் பள்ளியில் படிக்கும் சுமார் 65 மாணவ, மாணவியருக்கு மாற்று சிந்தனையை வளர்க்கும் நோக்கில், பள்ளி, கல்லூரி, பல்கலைக்கழக மற்றும் துறை சார்ந்த வல்லுனர்கள் மூலம் 1) அறிவியல் பயிற்சி, 2) ஆளுமை திறன் பயிற்சி, 3) மனித உரிமை பயிற்சி, 4) சுற்றுச் சூழல் பயிற்சி, 5) நாட்டுப்புற கலைகள், 6) படைப்பாற்றல் பயிற்சி, 7) தியானம், யோகா, 8) சிலம்பம் குறிப்பாக கல்வி சுற்றுலா என கோடையை பயனுள்ளதாகவும் படியான பயிற்சியினை வழங்கினர். முகாமில் கலந்துகொண்ட மாணவர்களுக்கு சான்றிதழும், வெற்றிப்பெற்ற மாணவர்களுக்கு பரிசுப்பொருட்களும் வழங்கப்பட்டன. நிகழ்ச்சியினை மதுரை கல்லூரி தத்துவத்துறை ஆய்வு மாணவர் ச. பாலகிருஷ்ணன் மற்றும் குழுவினர்கள் ஏற்பாடு செய்திருந்தனர்.

சிற்றிதழ் கருத்தரங்கம்

தமிழ்நாடு கலை இலக்கிய பெருமன்ற மதுரை மாவட்ட அமைப்பின் சார்பாக சிற்றிதழ் கருத்தரங்கம் 17.05.2008 சனிக்கிழமை மாலை மதுரை வடக்கு மாசி வீதியில் உள்ள மணியம்மை மழலையர் பள்ளியில் நடந்தது.

காலச்சுவடு மாதயிதழ் ஆசிரியர் திரு. ச. கண்ணன் சிற்பு விருந்தினராகக் கலந்துகொண்டு தமிழ்ச் சூழ-ல் சிற்றிதழ்களின் வளர்ச்சி என்ற தலைப்பில் உரை நிகழ்த்தினார். கலை இலக்கியப் பெருமன்றத்தின் மாவட்டச் செயலாளர் முனைவர். பா. ஆனந்தகுமார் வரவேற்றார். மாநில தலைமைக் குழு உறுப்பினர் பேராசிரியர். தி.சு. நடராஜன் தலைமை வகித்தார். கவிஞர். ஜி. மஞ்சளா சிறுகதை வாசித்தார், கவிஞர். குமாரி லட்சுமி கவிதை வாசித்தார். கலை இலக்கியப் பெருமன்ற மாவட்டத் தலைவர் கவிஞர் மு. செல்லா நன்றி கூறினார்.

அடிசுட்டுமான தகர்ப்புக்கான மற்றொரு தேடல்

தேன்மொழி. எஸ்

சமுதாய அடிப்படைக் கூறுகளை மறைப்பதற்கான சூழ்ச்சிகளை தொடர் கைமாற்றம் செய்வதை வரலாறும் சமூகமும் எதிர்ப்பிற்கிடமின்றி மிக எதார்த்தமாய் நிகழ்த்தி விடுகின்றன. வாழ்க்கையானது படர்ந்து கிடக்கும் பாகற்கொடியின் கசப்பேறி போய்க்கிடக்கும் மக்களை, வரலாறு எப்பொழுதும் வஞ்சம் தீர்ப்பதற்காகவே தயார் நிலையில் வைத்துள்ளது. எப்படி பறித்தாலும் உண்மையின் மீதான விளைச்சலை முழுவதும் கையாடும் முடிவதில்லை. கண்களுக்குத் தப்பி, அதிகாரப்பிடிக்குள் முடங்கி மறைந்துகிடக்கும் பசிய காய்கள், ஏதோவொன்றின் மீதான தேடல் இழுத்து நிறுத்துமிடத்தில், வெளிரி வீணாகிக் கிடக்கும் தருணங்களில், தம் இயலாமையின் கொதிப்பு உள்ளே தொடங்கிவிடுகிறது. உழைப்புக்கே வாழ்க்கைப் பட்டவனாய் நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டவனின் அறிவும் பலமும் உணர்வுக்கும், சாயங்களின் மீதேழும் அளவுக்கும் சாத்தியப்படுமபோது வரலாற்றில் வெடித்து விடுகிறது. புரட்சிக்கு வேறு எந்த பெரும்படியான காரணங்களே மட்டும் தேவையாகிப்போவதில்லை.

சூழ்ச்சிக் கயிறுகொண்டு ஒரு காலாச்சார மலையை ஊடுருவி வாழ்வியல் சட்டங்களை வரைகிறது உழைப்பை மறுத்து அதிகாரத்தை தட்டி பறித்த கூட்டம். எப்படி அடிமைப்பட்டோம், எப்போது அடிமைப்பட்டோம் என்ற கேள்வியற்ற பாக்யவான்களை மண்ணின் மைந்தர்களாக கொண்டிருக்கும் சிறப்புசார் தேசமிது. கலாச்சாரம் பண்பாடு என்பவற்றை ஒட்டுமொத்த சமூகத்தின் மீதேற்றி நோக்கும்போது அது காலத்தை பிரதிபலிக்கும் கண்ணாடிபோல் தோற்ற மளித்தாலும், சமூகத்தின் உட்கிடக்கை பிரிவுகளில் மேற்கூறிய பண்பாடும் கலாச்சாரமும் அதிகாரத்தோடு கைகுலுக்கும் போது அதன் ஆயுள் சாகாவரம்பெற்று அதிகாரவர்க்கத்தின் பிரதியாகி, அது ஒரு சமூகத்தின் வரலாற்றுப் பதிவாகும் கொடுமையே நிகழ்ந்துள்ளது. மேலும் மையம் கொள்ளும் அதிகாரவெறி ஓத்த மனிதர்களை கூறுபோட்டு போராட்டமிகு வாழ்க்கையின் மைதானத்தில் எதிரெதிர் அணியாக்கி அடிமைகளின் விளையாட்டை நிகழ்த்தி வேடிக்கை பார்க்கிறது.

கட்டுடைக்கும் நோக்கோடும் மாற்றுவாத போக்கோடும் பாசி நகர்த்தி தெளிந்த நீர்தேடும் வேட்கையோடும் சமரசம் வேண்டாத குரலாய் உயரிய நோக்கத்தின் அடர்வேறிய வீச்சோடு கீரணூர் ஜாகீராஜாவின் கருத்தலெப்பை நாவல் வெளிவந்திருக்கிறது. இது இரண்டாவது நாவல் எதிர்க்குரலோடு முதலில் வந்த மீன்காரத்தெரு நாவல் அதற்கான அங்கீகாரத்தையும் பெற்றுள்ளது. கருத்தலெப்பை கலக்காரனாய் கட்டுடைக்கும் இயல்போடு தாவிப்பெருகி நாவல் எங்கும் பரவலாய் விரிந்து கிடக்கிறான். கதாநாயகர்களின் அடிப்படை வாய்ப்பாட்டை தகர்த்து,

எதிர்கொள்ளும் அதிகாரத்தையும் பகுத்தறிவோடு அணுகுவது, ஒரு வழமையை மிக எளிதாய் பகடிசெய்து தகர்ப்பது, எதிர்கேள்வி, மீள்தேடல், மறுபார்வை, மாறுபட்ட சிந்தனை என அதிகாரத்தை தக்க வைக்கும் உயர்மட்ட அடுக்கை தகர்ப்பவனாக உள்ளான். நம் மரபுக்குரிய கதாநாயகன் கதாநாயகி கோமாளித்தனத்தை தவிர்த்து ஒவ்வொரு கதாபாத்திரத்தையும் தேவைக்குள் மட்டுமே பொருத்தி செப்பனிட்ட பாதையொன்றில் கதை பயணிக்கிறது.

லெப்பைக்கும் இராவுத்தருக்கும் இடையே நிகழும் உறவுக்கலப்பென்பது திருமணத்தின் எல்லைவரை நெகிழ்ச்சியுடையதாய் இருக்கிறது. இரண்டுக்குமிடையில் இறுகி சுவரெழுப்பச் செய்வது பணமும், மந்தைகளை வேண்டும் ஆளுமை புத்தியும், அதிகார வெறியும் மட்டுமே. வசதியேறியபின் லெப்பை என அழைக்கப்படும் மனிதனின் இரத்தக்கவுச்சி இராவுத்தன் என்னும் மனிதனின் மூக்கை மூடச்செய்வதில்லை பணமும் இழிவுகளையும் பெருமைகளாய் சலவை செய்துவைக்கும் மாயாசக்தி பெற்றது போலும். பெரும்பான்மை தமிழக முஸ்லிம் மக்களிடையே சோழா முஸ்லிம் என்ற ஒரு சொல் புழக்கத்தில் இருந்து வருகிறது. இச்சொல்லின் நீட்சி தமிழ்மண் சார்ந்த அவர்களின் அடையாளத்தை அடைகாத்தபடியும், தொன்மையின் ஈர பிசுபிசுப்பில் நினைவுகளை நனைத்தபடியும், சகோதரத்துவம் புதைந்துவிடாமல் தொப்புள்கொடி உறவாய் சுற்றி நிற்கிறது.

நாவலில் பூனைக்கு சூட்டப்பட்டிருக்கும் ஹிட்லர் என்ற பெயரை இடை இடையே படைப்பாளர் ஒலிக்க விட்டிருப்பது, உலகின் வர்க்க முதலாளித்துவ பாசிச சக்திகளின் தொடர் எதிர்குரலாய் இருக்கும் புரட்சி மனதின் வெளிப்பாடே. வேதகாலங்களுக்கு முன் சோம, சுரா பானங்களுடன் மாமிசம் புசித்த பழக்கமுடைய ஆரியர்கள், பின் மாமிசத்தை தவிர்த்தும், அதை அடுத்த வர்ணவரிசைக்கு தாரைவார்த்த நிஜங்களெல்லாம் உப்புக்கண்டங்களாக நம்மிடம் இன்னும் மீதம் இருக்கிறது. நாகரீக தொடர்புகள் போல் இன்றைய நாகரீக குழந்தைகளாய் உருவெடுத்திருக்கும் வேற்று நாடுகளில் பதப்படுத்தப்பட்ட மாட்டிறைச்சிகள் மேலை நாகரீக பசியாற்றும் உன்னத சேவை புரிகிறது. இந்தியாவில் குறிப்பாக தமிழ்நாட்டில் மாட்டிறைச்சி என்பது தீண்டத்தகாதவர்களின் அரசியல் அடையாளமாய் ஆகிவிட்டது. மாட்டிறைச்சியின் மீதேறிவரும் சாதியத்தை யார் குத்திட்டு குடல்சரித்து சாய்ப்பது என்ற ஏக்கவிளிம்பில் கருத்தலெப்பை அதை தவிர்ப்பதன் மூலம் சாதிய அடையாளத்தை மேம்போக்காக தொலைக்கப்பார்க்கிறான்.

இந்து தர்மம் வகுத்த பஞ்சகிலேசம் ஆகிய ஐம்பெரும் குற்றங்களையும் கடந்து சில தீவிர அடிப்படைவாதிகள் எண்ணக்கூட முடியாத நபியை வரையவும் உருவம் தரவும் துணிந்த படைப்பாளனுக்குள்ளே ஒரு புரட்சி வெடிப்பதற்காகவே அடங்கி இருப்பது தெரிகிறது. வரலாற்றில் பொதுவுடைமை போதித்த பெத்தம் கனிஷ்கர் காலத்தில் மஹாயான ஹீனயான பிளவுபடுத்தலில் உருவ வழிபாடு முக்கிய அங்கம் வகித்தது. இன்று புத்த உருவவழிபாட்டையுடைய ஹீனயானம் உலகின் பெரும்பாலான நாடுகளில் செழித்தும் கிடக்கிறது. இருந்தபோதிலும் படைப்பாளனின் உருவவழிபாடு

போற்றத்தக்கதன்று என்ற கருத்தோடு நாமும் இணைந்து கொள்கிறோம். கடவுள் உருவமற்றவன் என்றான். அதிகபட்சமான பக்திமார்க்கத உறுப்பினர்கள். கடவுள் அருவமாகி ஆவியாகி அலையும் வியப்புசார் பண்புகள் கொண்டவன் என்ற நம்பிக்கையையும் கடந்து உருவுகொண்டு வழிபடுவது இந்துமதம். நபியின் தரிசனம் கண்டதாக தன் நானிம்மா சொன்னதைக்கொண்டு நபியை வரைந்து பார்க்கிறான் கருத்தலெப்பை. மேலும் அதற்கு அமீது வழியாக உருவம் தருகிறான். புரட்சிகள் பல வெற்றி பெற்றபோதும் மின்னிக்கொண்டிருப்பதென்னவோ சில புரட்சியாளர்கள் மட்டுமே. எழுதுவதற்காகவே புதைந்த விதைபோல கருத்தலெப்பை அழிக்கப்பட்டதின் பின்னே ஒரு புரட்சி மேகம் நம் மனங்களில் ஆட்கொள்ள ஆரம்பிக்கிறது.

சமுதாயத்தின் ஒரு பகுதியை கட்டிப் பிணைத்திருக்கும் அடிமைச்சங்கிலியை காறி உமிழ்ந்தபடி, கேள்வி, எதிர்கேள்வி, மீள்பார்வை, மறுஆய்வு என தொடரியக்க அம்புகளால் தைக்கப்படும் புரட்சியை தாங்கிய படைப்புமனம் இதைவிட இன்னும் செய்ய ஏதேனும் மிச்சமிருப்பதாக அறிவுக்குப் படவில்லை.

கிடைக்க மறுக்குந்தோறும் தேடலின் சுதந்திரம் உருப்பெறும். கொடுக்க மறுக்குந்தோறும் அடைதலின் சுதந்திரம் இன்னும் வலுப்பெறும்.

வெளியீடு மருதா பதிப்பகம், சென்னை - 92
விலை ரூ.40/-

பா. செயப்பிரகாசத்தின்

முடிந்துபோன அமெரிக்க கற்பனைகள்

நா. சுப்புலட்சுமி

நூல் ஆசிரியர் ஒரு எழுத்தாளர், கவிஞர், மொழிபெயர்ப்பாளர், இலக்கியவாதி. அவரின் எண்ணற்ற நூல்களுக்கிடையே ஒரு களப் பயணத் தொடரிது. நம் ஒவ்வொருவர் மனதிலும் அமெரிக்காவைப் பற்றிய வெவ்வேறு விதமான சித்திரங்கள் எழுப்பப்பட்டிருக்கின்றன. எனினும் கற்பனையான, கற்பிக்கப்பட்ட சித்திரங்களை நமக்குள்ளிருந்து அகற்றி வைக்கிறார்

காதல் வயப்பட்ட பெண், கல்லால் அடித்துக் கொல்லப்பட்டதைக் கண்டோம். முதலாளித்துவ சங்கி-முதுகில் சுமந்து மண்ணின் மகன் குப்புறக் கிடப்பதை கண்ணுற்றோம். வேதனையும், வெப்புறாளமுமாய் பசித்து அழும் குழந்தையை... இனியும் முடியாது, போராடும், வேளையிது ஈரானியப்பெண் பாடகர், சில்சோவின் தடை செய்யப்பட்ட கவிதையினூடே அவருடன் மேரிலாவின நேர்காணலை நம் முன் நிறுத்துகிறார் ஆசிரியர்.

ஒடுக்கப்படும் மக்களின் எழுச்சிக்கு பெண்ணின் வீரியம் துணை செய்ய வேண்டும். கலைஞர்களுக்கு நான் சொல்வது இதுதான். ஒவ்வொரு துளி தண்ணீரும், வாழ்வின் ஒவ்வொரு

துளியும் அரசியல்தான். சமத்துவம், மேம்பாடு இவைகளுக்காக முன்னிற்பதே நம் கலையின் உருவாக்கம். திரைப்படம், இசை, நாடகம், கவிதை எதுவென்றாலும் இதுதான் நமது கலையாக பரிணமிக்க வேண்டும் என்கிற சில்சோவை அடையாளம் கண்டு அவர் வழியாகப்போய் உலகமெங்குமுள்ள சமூக விஞ்ஞானிகள், சமூக விஞ்ஞானப் பார்வையில் இயங்குகிற கலைஞர்கள் இவ்வாறுதான் வாசகங்களை வைக்க முடியும் என்கிறார். இந்த வழியில் பா.செ.வின் பயணத்தையும் சேர்த்துக்கொள்ளலாம்.

அமெரிக்கா சுதந்திரநாடு, பணக்கார நாடு, மறுபுறம் இது வல்லரசு. ஆதிக்க அண்ணன், குடும்பச்சிதைவு, பண்பாட்டு கலாச்சார சீரழிவு இப்படி எத்தனையோ இருவேறு எதிரெதிர் பக்கங்களாக வெளிப்படுத்தல் என்பது அங்கு சென்று வந்தோர், நாளிதழ், வார இதழ், தொலைக்காட்சி, திரைப்படம் போன்றவற்றின் மூலம் தொடர் பதிவு செய்யப்பட்டு வருகிறது.

அங்கு மத்திய தர வர்க்கத்தின் கீழுள்ள மண் உறுதிகெட்ட சதுப்பு நிலமாக உள்ளே இருக்கிறது. நளவுகள் சதுப்பு நிலத்தில் உள்ளடங்கிச் சரிகின்றன. வாழ்க்கையின் அதிர்வுகள் தடதவென பெரும் சத்தத்துடன் புகம்பமாய் மாறுவதை உணர்கிறார்கள் என்று சில்லு சில்லாக அவர்களின் கனவு உடைந்து சிதறுவதைக் காட்டுகிறார்.

அமெரிக்கா இனிய தேசம் என்ற கற்பனையை உடைக்கிறது ஆப்பிரிக்க அமெரிக்கர்களின் அறிமுகம். நமக்கும் அவர்களுக்கும் எதிரானது வெள்ளை ஆதிக்கம். இந்த இடத்தில் பாதிக்கப்பட்டோரின் மொழி ஒரு வெளிப்பாட்டு கருவி மட்டுமல்ல. மொழி ஒரு பாதுகாப்புக் கேடயம் என்று நம்மொழி அறியாத ஊரில் நடைமுறை உணர்த்துவதாக துவங்குகிறார்.

செவ்விந்தியத் தலைவர் சியால்த்தின் பூர்வீகக் கதையும், பூர்வீக மக்களின் வாழ்க்கை, நம்பிக்கை, பண்பாட்டு வெளியும், அதை கலையாக்கும் நாடக கலைஞர்களே கலை நிகழ்வு முற்றுப்பெற்றதும் பூர்வீகக் குடிகளின் கலைப் பொருட்களை விற்பனை செய்யும் அடிமைகளாய் நிற்பதைக் கண்டு அதிர்ச்சியாகிறார். அம்மக்களின் வாழ்வை அறிதலுக்குப் பதில், அதையும் சுற்றுலா வியாபாரமாக்கிய முதலாளிய தந்திரம் அவரை வியக்க வைக்கிறது.

நிலம் அங்கீகரிக்கப்பட வேண்டியது. மனிதன் ஆக்கிரமிக்கப்பட வேண்டியவன். இது வெள்ளையனின் வேதம் உலக நாடுகள்மேல் அமெரிக்க ஆதிக்க கருட பார்வை பதிந்துள்ளது. இதன் ஆரம்ப வேர்களை அறுக்க, இயற்கையைப் பேணிகாக்க, வேண்டிய அவசியத்தை சிவப்பிந்தியத் தலைவன் சியால்த் தின் வலுவான கடிதம் கவிதையாய் வெளிப்பட்டு உண்மை பேசுகிறது. (இக்கடிதம் இனி இதழில் வெளிவந்துள்ளது) அதை அப்படியே நூலில் தந்துள்ளார்.

சியாட்டிலின் 25 ஆயிரம் இந்தியர்கள் வசதியாக வாழ புகலிடம் தேடி வந்தவர்கள். பூர்வீகக்குடிகள் எந்த புதை குழிக்குள் இருக்கிறார்கள் என்று அறிய ஆர்வம் காட்டாதவர்கள் முன்னூறு ஆண்டுகள் முகவரி இல்லாமல் செய்யப்பட்ட அந்த கொலைக்களத்தின் வட்டத்தின் உள்ளிருந்து உதித்துவந்த செவ்விந்தியப் பாடகி பப்பிசெயின்

மேரியிடம் செவ்விந்தியர்கள் குரலைக் கேட்டவர், தான் பெற்ற இன்பம் வையகம் பெற அக்குரலை நாம் வாசிக்க பதிவாக்கியுள்ளார்.

எத்தனை நூறு இனத்தவர்கள் அமெரிக்கர்களானபோதும் வெள்ளைத் தோல் மட்டும் உயர்வு. நம்முள் சமத்துவபுரம் போல: சமத்துவபுரத்தில் சாதிகளுண்டு; சாதியடிப்படையிலான நிறம் உண்டு. சமத்துவம் ஒரு போதுமில்லை. இந்த ஆதிக்க எண்ணத்தை தான் கண்டறிந்த நிகழ்ச்சிகளோடு ஒப்பிடுகிறார். அமெரிக்க ஆப்பிரிக்கர்களுக்கான (நீக்ரோ, கறுப்பர்) தேடுதல்-நிறைய சிந்தனையை செலவழித்துள்ளார். பத்து ஆண்டுகள் இயங்கி பின்னர் ஒடுக்கப்பட்ட கருஞ்சிறுத்தைகள் இயக்கம் அதன் செயல்பாடுகள், தோழர்களின் கருத்துக்கள், ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் ஒட்டுமொத்த உலகப் பொதுக்கருத்தாகவே அமைந்துள்ளது. அமெரிக்க அரசின் கண்காணிப்பு வளையத்தை மீறி தமது அறுபட்ட பழைய அடையாளத்தை மீட்டுக்கொண்டு வருவதோடு, துணைக்கும் தோட்டாக்களின் வீரியத்தையும் விரிவாக்கி கருஞ்சிறுத்தைகள் களம் அமைக்கிறார்கள்.

வரலாறு எப்போதும் அதிகார சக்திகளின் வரலாற்றையே பதிவு செய்துள்ளது. அடிமைகளின் வரலாற்றை பாதிக்கப்பட்டவர்களே அடையாளப்படுத்த வேண்டியுள்ளது. பூமி பறிக்கப்பட்ட அந்த மண்ணின் மைந்தர்களின் குமுறலும், தம் உடல்களை விதைத்து, மண்ணை வளமாக்கிய கறுப்பர்களின் குமுறலும் ஏழு தலைமுறைகளை எதிரில் நிறுத்துகிறது.

ஒரு கலை இலக்கியப்போராணி செய்ய வேண்டிய கடமைகளை உன்னிப்பாய் தேடித்தேடி பதிவு செய்திருக்கிறார். ஆறேழு வருடம் முன் தன் மகனை அமெரிக்கா அனுப்பிவிட்டு அனுப்பக்கூடாத இடத்திற்கு வழியனுப்பிய சோகத்தை இரவு மழை கதையில் பதிவு செய்தவர். அதே நாட்டில் பேத்தி நிலாவுடன் உலா வந்து புரட்சி நூலகம் (Revolutionary Book Stores) வழியாக அமெரிக்க மண்ணின் தன்மையை இனம் கண்டுள்ளார்.

1967 உலக வர்த்தகக் கண்காட்சி நடந்த சென்னையும், 1962 ல் சியாட்டில் நடந்த இடத்தையும் உச்சிக்கோபுர உச்சியில் (Space Needle) ஏறி வர்ணித்த கையோடு அமெரிக்காவில் இருந்து பார்க்கையிலே எனக்கு உலகமே தெரிகிறது என தனக்குள் சிரித்துக் கொள்கிறார். உலகி-ருந்து அமெரிக்காவை பாப்பதும், அமெரிக்காவில் இருந்து உலகை பாப்பதுமாய் அமைந்த அமெரிக்க பைனாகுலரை ஆசிரியரே கையில் எடுத்துவிட்டார்.

அமெரிக்க அரசின் நெஞ்சில் குத்திய செப். 11. 2001 ஐ குறித்து ஆயிரம் வினாக்கள். அத்தனைக்கும் பதிலாய், அவர்களாலேயே தரப்பட்ட பதில்களை சமூக ஆய்வாளரின் அக்கறையோடு தேடிப்பிடித்து, பொய்கள் விதைக்கப்பட்ட இடத்தில் முளைக்கும் உண்மைகளை ஆவணங்களாக பட்டியல்-ட்டுள்ளார். நூல்களை தேடிப்பிடித்து நாம் படித்துக் கொள்ளலாம்.

அமெரிக்கா மொத்தமும் ஆடம்பரமா? அர்த்தமற்ற கேள்வி என்கிறார், வீடற்றவர்களையும் (பிச்சைக்காரர்கள்) குறைவான

வருவாய் உடையவர்களையும் (ஏழைகள்) அடையாளம் காட்டுகிறார். கவிஞர் டென்னீசி எக்னி போர்டு என்பவரின் கவிதை வரி நிறுவனத்தின் வாசற்படிக்கட்டில் என் ஆத்மாவை ஒப்படைத்துள்ளேன் . அட்டகாசமாய் சிரிக்கிறது.

சியாட்டில் நகரில் 120 மரங்கள் வெட்டப்பட்டபோது 120 கொலைகள் நடந்ததுபோல் கருதி குற்றவாளியை தண்டிக்க வேண்டி டைம்ஸ் இதழ் கோரியதை இயற்கை விரும்பிகளின் கோபமாய் முன்வைக்கிறார். கோடை மழையை அமெரிக்கர்கள் ரசித்து அதில் கலக்கிறார்கள், என கோடிட்டு வந்தவர், அந்த நாளில் மழைக்குப் பின் புயல் என ஜூலை 17 ல் வாஷிங்டன் பல்கலைக் கழகத்தில், கேனா அரங்க நிகழ்வுகளை புரட்சிக் களமாய் கண்டுள்ளார்.

அன்னையர் தினம், உழவர் சந்தை என அன்றாட நிகழ்ச்சிகள் அதனை வரலாறாய் பதிவாக்கும் போது அப்பகுதி மக்களின் வாழ்முறை, மனநிலை பதிவாக்கப்படுகிறது. வெட்டியே கொன்றாலும் எட்டிப்பார்த்து ஒளிந்துகொள்ளும் மக்களும் உண்டு. எதிர்த்து நிற்கும் போராளியும் உண்டு என்பதற்கு அழுத்தமான நிகழ்வுகளை தந்திருக்கிறார்.

மூன்று வீரர்கள் நினைவேந்தல் நிகழ்ச்சியில் தற்கொலை எப்படி வீரமாகும்? விளக்கமும், கியூபா கடற்கரையோர குந்தனாமோ சிறைக் கொடுமை. அதை ஒட்டிய தகவல்கள் பக்கவாரியாக துல்லியமாக தொகுக்கப்பட்டுள்ளது. உள்நாட்டில், வெளிநாட்டிலென தீவிரவாதத்தின் பேரால் அடைக்கப்பட்டுள்ள கைதிகள் அமெரிக்காவின் அவமானச் சின்னம்.

திரையரங்கில் நுழைய முடியாமல் திரும்பலாம் எழுத்தாளரின் கூட்டத்திற்கு சென்று இடம் கிடைக்காமல் கலந்துகொள்ள முடியாத நிலை ஆச்சரியமாக உள்ளது. மர்ஜனே ஷத்ரபயினின் தன் வரலாற்று 3 நூல்கள் கிராபிக்ஸ் நாவல், கோட்டுக் கலைவழி, கேலிச் சித்திரங்கள் குறித்த நூலரங்க நிகழ்வுகள் அனைத்தும் ஆழமானவை.

சியாட்டில் ஏரிக்கரையில் நடந்த எளிமையான திருமண நிகழ்வு எழுத்தாளரை உரசிப்பார்த்துவிட்டது. திருமணத்திற்கு புரட்சிகர உள்ளடக்கத்தை தருவது சாதி, சடங்கு, மதம் தவிர்ந்த தன்மை மட்டுமல்ல, எளிமை முக்கியமானது. வாழ்போகும் இணைக்கு குறைந்த நபர்கள் கூடி ஒப்புதல் வழங்கினால் போதாதா? புதிய பண்பாட்டு உருவாக்கமான புரட்சிகர திருமணத்திற்கு எளிமை உயிரான அம்சம் என வாழ்வியல் சிந்தனையூட்டுகிறார்.

நாம் அறியத்துடிக்கும் மக்களை இனம் கண்டு அவர்களின் வரலாறு, இனம், நிறம், அரசியல், இயற்கை, கலை, எளிமை, தாய்மை, போராட்ட உணர்வு, அதில் பெண்களின் பங்கு, சட்டம், கல்வி, கலாச்சாரம், நாகரீகம், நூலகம், மதம் என ஒட்டு மொத்த மனித வாழ்வியல் அம்சங்களை சியாட்டில் நகர் என்ற ஒரு சோறு பதத்தை வைத்து மொத்த அமெரிக்கா எனும் பாணைச் சோறையும் பதம் காட்டிவிடுகிறது நூல்.

வெளியீடு : தோழமை, 5 D, பொன்னம்பலம் சாலை, கே.கே. நகர், சென்னை 78.

விலை ரூ. 90

